JOHANNA LINDSEY

IUBEȘTE-MĂ O VEȘNICIE

„Formula succesului
Johannei Lindsey
este imbatabilă."
Publishers Weekly

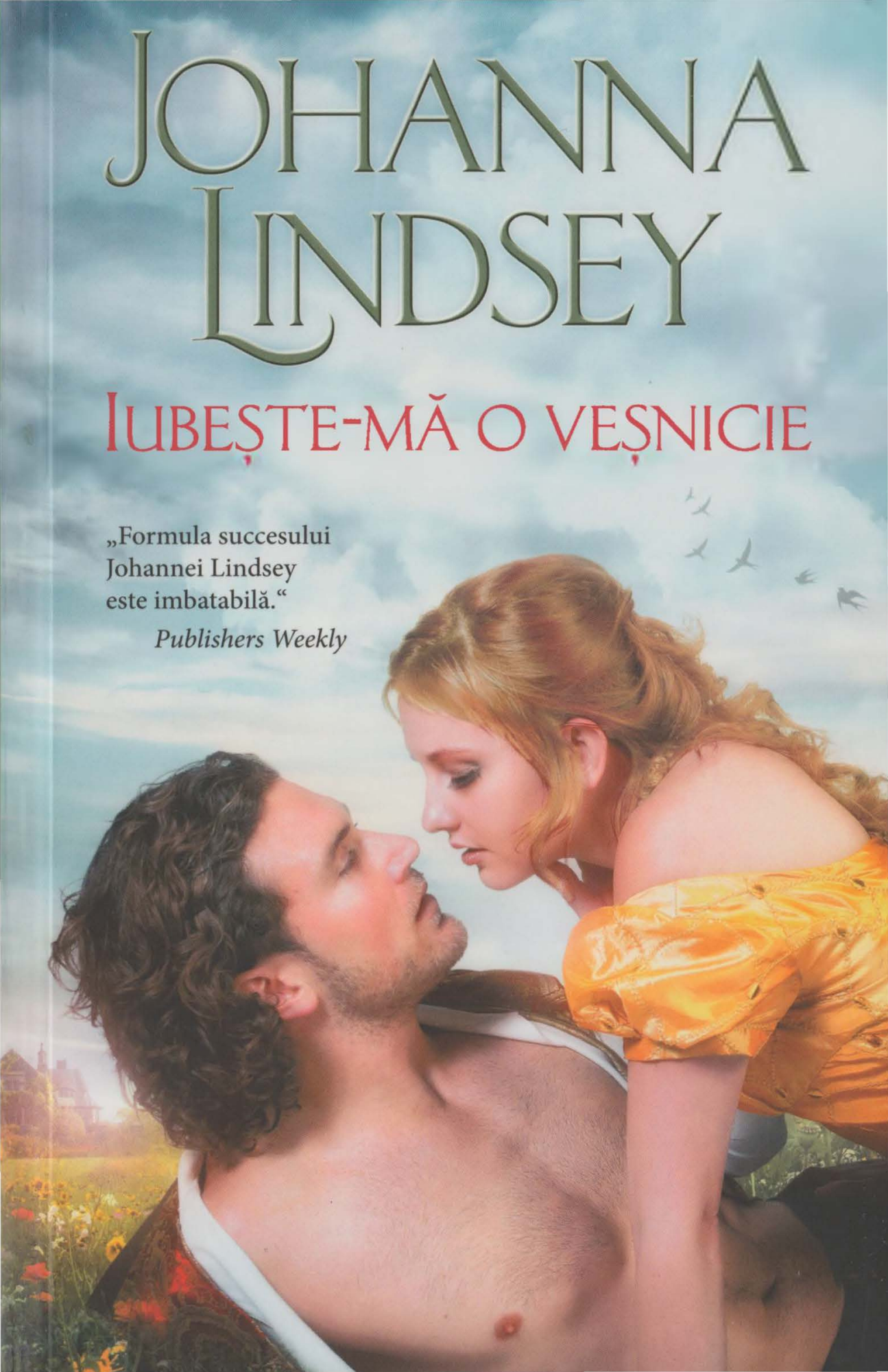

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „SHERRING CROSS"

Încă în doliu după moartea prematură a mamei, Kimberly Richards este înfuriată de înverșunarea tatălui ei, contele de Amburough, de a o vedea căsătorită și plecată din casa lui cât mai repede posibil – pentru a-i face pe plac logodnicei sale, care nu acceptă să se mute cu el atâta vreme cât fiica lui este acolo.

Și, cum Kimberly simte un mare dezgust față de vânătorii de zestre și față de căsătoriile aranjate, tânăra moștenitoare îl disprețuiește încă de la început pe „valorosul pretendent" pe care îl întâlnește la Sherring Cross: Lachlan MacGregor, impunătorul lord al clanului MacGregor – chipeș, dar sărac lipit pământului. O relație cu arogantul scoțian pare, în cel mai bun caz, îndoielnică – mai ales că el este înnebunit după ducesa de Wrothston, gazda lor. În plus, este scoțian, iar Kimberly știe că tatăl ei ar dezmoșteni-o dacă ar accepta o asemenea alianță.

Dar întorsăturile stranii de situație și circumstanțele scandaloase în care sunt prinși Lachlan și Kimberly vor conduce această pereche teribil de nepotrivită către o destinație total neașteptată – unde o inimă înghețată nu poate decât să se topească sub căldura dragostei.

„Ca întotdeauna, Johanna Lindsey ne dă ce ne dorim –
o lectură minunată, care ne aduce bucurie și râsete."
Romantic Times

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3379-8
9 786063 333798

Alma

JOHANNA LINDSEY

Iubește-mă o veșnicie

Love Me Forever
Johanna Lindsey
Copyright © 1995 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Iubește-mă o veșnicie
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Iubește-mă o veșnicie / Johanna Lindsey
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3379-8
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Iubește-mă o veșnicie

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
2018

Pentru Aaron, cu dragoste și recunoștință

Capitolul 1

– Lachlan, mai trăieşti?

Existau îndoieli. Nici măcar nu era ceva de dorit în acel moment. Deşi durerea dată de rană era mai degrabă enervantă decât chinuitoare. În timp ce Lachlan MacGregor zăcea acolo sângerând, îşi dădu seama că mândria lui fusese cea care suferise cel mai mult. Era destul de rău că moşierul clanului MacGregor ajunsese în rândul tâlharilor de rând. Că fusese destul de prost cât să fie rănit...

– Lachlan?

Întrebarea insistentă veni din nou de la unul din membrii clanului.

– Dacă nu sunt mort, atunci ar trebui să fiu, aşa că să nu te gândeşti să îmi duci cadavrul acasă pentru înmormântare, Ranald. O să-l laşi aici, ca să putrezească, aşa cum merită.

Un chicot se auzi din cealaltă parte a lui.

– Ranald, nu ţi-am spus să nu-ţi faci griji? comentă Gilleonan MacGregor. O să fie nevoie de ceva mai mult decât de o bilă mică de plumb trasă de-un pistol englezesc ca să doboare o asemenea matahală.

Lachlan răspunse cu un pufnet. Ranald, care tot încercase să scoată vreun semn de viaţă de la el, oftă.

– Da, şi ştiam asta, spuse Ranald cu un amestec ciudat de uşurare şi mândrie în voce. Îmi băteam capu' cum să-l punem din nou pe cal. Dacă nu poa' s-o facă singur, o să putrezească aici, pentru că noi nu îl putem ridica, nici de încercăm amândoi.

– Pentru mine, asta nu a fost o problemă. Îmi amintesc că am aprins un foc lângă picioarele lui mari la un moment dat când era tânăr. Incredibil cât de repede se mişcă un bărbat mare cât MacGregor când...

Lachlan mormăi, amintindu-şi de acel moment. Gilleonan chicoti din nou. Ranald ţâţâi şi spuse serios:

– Nu aş încerca asta, verişoare. Un foc le-ar arăta englezilor unde suntem, dacă sunt destul de proşti cât să ne caute în continuare.

– Așa e, și un foc nu ar fi fost necesar dacă moșierul nostru ar fi așteptat până ajungeam acasă și-abia apoi cădea de pe cal. Da', cum nu a făcut asta și e întins aici, aveți alte idei?

– Am eu una, spuse Lachlan. O să vă rup gâturile, și-așa o să fim trei care putrezesc aici.

Cei doi știau că mărimea lui Lachlan, avea peste doi metri, era un subiect sensibil pentru acesta. Imboldurile de genul acesta urmăreau să-l enerveze îndeajuns cât să se ridice singur, deși sperau că nu aveau să-l înfurie într-atât încât să îi omoare.

Nu era clar cât de nervos era în acel moment, așa că Ranald spuse:

– Dacă e în regulă cu tine, Lachlan, aș prefera să nu putrezesc atât de aproape de granița cu Anglia. Nu m-ar deranja să se întâmple în munți, dar aici, jos, nu-mi place deloc ideea ta.

– Atunci, tăceți amândoi și lăsați-mă să mă odihnesc câteva momente, și poate o să vă fac pe plac și o să mă sui singur pe cal.

Sugestia lui fu întâmpinată cu o liniște deplină. Probabil îi ofereau odihna pe care o ceruse. Problema era că nu credea că mai avea energie să facă vreun efort, fie că se odihnea, fie că nu. Devenea din ce în ce mai slăbit, simțea cum forța i se scurgea odată cu sângele. Afurisita de rană. Dacă nu ar fi simțit înțepătura glonțului când îi străpunsese carnea, nu ar fi putut spune cu siguranță că rana era undeva în zona pieptului. Pieptul îi amorțise cu mult înainte să cadă de pe cal, și aterizarea dură adăugase noi dureri. O altă problemă cauzată de dimensiunea lui. Când cădea, se lovea zdravăn.

– Pun pariu că mintea îi plecase din nou haihui și de-asta a fost împușcat, spuse Gilleonan după câteva minute, văzând că Lachlan nu se mișcase deloc. De-un an, n-a făcut altceva decât să stea cu gândul la roșcata pe care i-a furat-o englezul.

Lachlan știa foarte bine că cei doi încercau să-l facă să se enerveze din nou, ca să se ridice și să nu-i mai țină pe jar. Și tactica funcționă, mai ales că remarca lui Gilleonan era cât se poate de adevărată.

Când fusese împușcat, se gândea la frumușica de Megan, cu părul ei roșu și ochii albaștri mari. Niciodată nu îi fusese dat să vadă o fătucă mai minunată. Se gândea la ea de fiecare dată când de apropiau de granița engleză, pentru că acolo o întâlnise și o pierduse. Bineînțeles că se gândea prea mult la ea și în alte dăți, dar asta era problema lui, și era mai bine să rămână așa și să nu fie discutată cu alții, indiferent de scop.

– Am furat-o de la englez, mormăi Lachlan. El pur și simplu a recuperat-o. E o diferență.

– A recuperat-o și te-a bătut de ți-au sunat...

Acea remarcă merita o lovitură serioasă, iar pumnul lui Lachlan, chiar dacă nu avea putere, tot îl dărâmă pe Gilleonan. Acesta bombăni surprins când aterizâ pe spate, deși tocmai la o astfel de reacție se așteptase de la moșierul lui.

Ranald, pe de altă parte, râse.

– Foarte bine, Lachlan. Acum, dacă ai putea să faci încă un efort ca să te sui pe cal, o să te ducem acasă, unde Nessa o să-ți îngrijească rana.

Lachlan mormăi. Gilleonan, care avea același gând, se răsti la Ranald:

– Ești idiot, omule? Eu aș fugi în direcția ailaltă dacă aș ști că Nessa e cea care are să se ocupe de mine. Te obligă să te faci bine – asta după ce bocește deasupra ta. E o priveliște groaznică, fii sigur de asta.

Ranald se încruntă.

– Crezi că s-ar răsti la moșier?

– Știu că ar face-o, bombăni Lachlan.

„Și ar fi pedeapsa potrivită pentru prostia lui", gândi în sinea sa.

Cu asta în gând, se rostogoli și se obligă să se ridice și să se sprijine în mâini și genunchi. Vederea îi era încețoșată – nu că ar fi putut vedea prea multe, din moment ce era întuneric. Noaptea fără lună era momentul perfect pentru jaf. Însă furtul și lumina lunii nu se pupau nicicum, și trebuia să facă ceva să le separe – asta dacă supraviețuia acestui fiasco.

– Îndrumați-mă către mica bestie, le spuse prietenilor lui.

Aceștia însă făcură mai mult de atât: încercară să-l ajute să se ridice. Într-un final însă, mai degrabă îl încurcau decât să îl sprijine, așa că îi dădu la o parte cu un mormăit. Reuși cumva să se suie în șa, și cei doi prieteni reușiră să îl ducă acasă, deși el își amintea foarte puține despre acea călătorie lungă și dureroasă și despre opririle necesare ca rana să-i fie îngrijită, înainte ca Nessa să pună mâna pe el.

Într-un final, ajunsese totuși pe mâna femeii, și trecură trei săptămâni pline de frustrare până când Lachlan reuși s-o convingă să-l lase în pace. Problema cu Nessa era că se credea îndrăgostită de Lachlan și era convinsă că aveau să se căsătorească într-o bună zi, deși el nu o încurajase niciodată în acest sens. Însă faptul că el nu făcuse

niciodată curte în mod serios vreunei femei era toată încurajarea de care avea ea nevoie. Dar când să fi avut timp și de curtat? Responsabilitatea clanului îi fusese pusă în cârcă de la o vârstă așa fragedă.

Nessa locuia în casa lui, ca mulți alții din clanul său. Fusese servitoare de când își amintea Lachlan, partenera lui de joacă pe când erau mici, o ființă enervantă când el începuse să fie interesat de fete, pentru că nu o punea în acea categorie, ea fiind băiețoasă. Era cu cinci ani mai tânără decât el – care avea douăzeci și șase de ani –, avea un temperament vulcanic și îi preluase gospodăria după ce tatăl lui murise și mama lui vitregă fugise cu toată averea MacGregor, în afară de pământ. Acest lucru îl forțase pe el să înceapă o viață nedorită de tâlhar.

Îi spusese frumoasei Megan că tâlhăritul era o trăsătură de familie, dar acest lucru nu era adevărat. Trecuseră mai bine de două sute de ani de când familia lui bătuse drumurile noaptea târziu, și, chiar și atunci, o făceau mai mult ca să își bată joc de alte clanuri, nu ca să își umple buzunarele. Averea MacGregor se strânsese de-a lungul anilor din cadouri regale, câteva demersuri viclene și un jucător norocos. Fuseseră însă multe cheltuieli pentru reparații la vechiul castel, nenumărate nunți și bani dați pentru a se asigura că toată lumea avea tot ce îi trebuia.

Obțineau câteva recolte de sezon, deoarece micile turme de oi și vite pe care le aveau nu puteau hrăni toată gospodăria în mod constant. Iar singura investiție care le oferea bani în fiecare an eșuase. Chiar și așa, s-ar fi descurcat bine dacă n-ar fi fost Lady Winnifred.

Lachlan se înfuria de fiecare dată când se gândea la pagubele provocate clanului de mama lui vitregă. Nu ea îl crescuse, deși fusese la castelul Kregora o perioadă lungă din copilăria lui. Nu o disprețuise în cei doisprezece ani cât fusese măritată cu tatăl lui. Pur și simplu, fusese acolo, făcând parte din privelițte, ocazional zâmbind. Era prea frivolă ca să îi pese de copii. Era preocupată numai de ea și, evident, de tatăl lui.

Nimeni nu ar fi bănuit că era o hoață, dar acesta era adevărul. Nu trecuse nici o săptămână de la moartea soțului ei, și ea dispăruse, cu tot cu moștenirea lui Lachlan. O căutaseră mai bine de un an, dar nu îi dăduseră de urmă. Era ca și cum furtul și dispariția fuseseră bine plănuite, până la ultimul detaliu. Însă asta ar indica lucruri și mai urâte despre caracterul ei.

Acum, trei ani mai târziu, castelul Kregora era dărăpănat, căci Lachlan nu fura de la puținii englezi aflați la graniță destul cât să repare vechea clădire. Cu toate astea, refuza să fure mai mult, deoarece se temea că cineva chiar ar avea de suferit financiar din pricina lui, chiar dacă era vorba despre englezi. Trăia cu acea povară și abia reușea să îi hrănească pe cei de care era responsabil. Având în vedere situația, nunțile fură amânate, iar unii membri ai clanului, care trăiseră toată viața în castel sau pe pământul MacGregor, se mutară din Ținuturile Înalte.

Fusese învățat care erau responsabilitățile lui, însă pierderea bruscă a averii nu fusese niciodată luată în calcul. La douăzeci și trei de ani, nu fusese pregătit pentru o asemenea povară. La douăzeci și șase de ani, situația i se părea și mai groaznică și tot nu avea o soluție ca să o schimbe, ceva care să nu îi lase un gust mai amar decât tâlhăritul. Deja avea datorii la cele câteva rude distante pe care le avea și tot ce fusese de valoare în castel fusese vândut de mult.

Situația era una gravă, motiv pentru care, în perioada sa de recuperare, Lachlan dori să vorbească despre asta cu doi dintre cei mai apropiați parteneri ai lui, Gilleonan și Ranald.

Gilleonan era un văr de gradul doi și cu câțiva ani mai mare decât Lachlan. Ranald era un văr de gradul trei și cu un an mai tânăr. Nici unul nu locuia în castel. Amândoi aveau case în apropiere, deși erau foarte des alături de Lachlan, ca acum, de exemplu, când luau cina într-o seară friguroasă de noiembrie.

Lachlan așteptă până când terminară de mâncat ca să își spună concluzia.

– Nu merge.

Cum prietenii lui fuseseră avertizați despre ce aveau să vorbească, nu cerură lămuriri.

– Mergea destul de bine până când ai fost împușcat, spuse Ranald.

– Rana mea nu are nimic de-a face cu ce e deja evident. Ranald, uită-te în jur, spuse Lachlan, după care repetă: Nu merge.

Nu trebuia să te uiți ca să remarci zonele mai deschise de pe pereți, unde fuseseră atârnate la un moment dat tablouri, dulapul cu porțelanuri care era gol acum, lipsa paharelor de cristal și a tacâmurilor de argint de pe masă. Trecuse mult timp de când aceste lucruri nu mai existau; poate prietenii lui uitaseră cum arăta masa când tatăl lui Lachlan încă trăia.

– Vrei să spui că o să terminăm cu tâlhăritul? întrebă Gilleonan.

– Întreb care e rostul. Doar o singură dată am adus acasă o geantă destul de plină cât să simțim diferența o perioadă scurtă de timp. Facem acea excursie lungă de șase-șapte ori pe lună și abia avem cu ce ne lăuda.

– Da, nu îmi place chiar așa mult drumul, mai ales în această perioadă a anului, încuviință Gilleonan. Dar problema noastră e că niciodată nu am luat asta în serios. A fost doar o distracție.

Lachlan nu avea cum să nu fie de acord cu asta. Până să fie împușcat, mai mult se distraseră, însă nu asta era problema.

– Dacă e să fii sincer, Gill, nu suntem mai buni decât niște hoți, spuse Lachlan.

Gilleonan ridică dintr-o sprânceană.

– Și acum, nu asta suntem?

Ranald pufni.

– Nu aș spune că furtul de la un englez e jaf.

Lachlan zâmbi. Nu, aia fusese partea distractivă. Chiar dacă acum scoțienii și englezii se înțelegeau bine în majoritatea domeniilor, fuseseră mereu dușmani în esență. Cel puțin scoțienii din munți, precum și cei de la graniță, care mereu îi jefuiseră pe englezi, vedeau lucrurile așa. La graniță, temperamentele și certurile încă escaladau, animozitatea fiind moștenită de la o generație la alta.

– Tâlhăritul a fost sugerat când situația nu era atât de groaznică, spuse Lachlan. Dar am atins punctul de jos, și acum trebuie să ne gândim la altceva, până nu pierdem și castelul.

– Te-ai gândit deci la ceva anume? întrebă Gilleonan.

Lachlan oftă.

– Nu, dar, ca întotdeauna, sunt deschis sugestiilor.

Cei doi prieteni se rezemară de scaune. Gilleonan învârtea vinul ieftin în paharul de tinichea, iar Ranald își ridică un picior peste brațul scaunului. Lachlan își duse mâinile după cap, pregătit să respingă orice sugestie care nu-i era pe plac.

– Am auzit că au dat de aur acolo, în California, spuse Ranald. Bucăți mari, care pur și simplu așteaptă să fie luate.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană, însă, înainte să poată răspunde, Gilleonan spuse:

– Da, și eu am auzit asta, însă membrii clanului MacGregor de aici nu se pot aventura atât de departe de casă. Poate am putea trimite câțiva oameni care să vadă despre ce e vorba. Ranald tot

vrea să călătorească, și fratele lui ar fi de acord să-l însoțească. Dar nu putem să ne bazăm pe zvonuri, nici să așteptăm atât de mult ca să facem ceva. Ar trece luni întregi până când am primi mesaj de la cineva trimis atât de departe.

Nici Lachlan nu ar fi putut să o spună mai bine, așa că nu făcu decât să încuviințeze, deși regretă faptul că nu putea călători așa departe. Gilleonan însă avea dreptate. Liderul clanului trebuia să fie accesibil.

– De acord, spuse Ranald. Putem să vorbim cu Arnald, să vedem dacă vrea să caute aur, dar între timp... m-am gândit la o soluție acum ceva timp, însă Lachlan era prea tânăr.

– Ce anume?

– O soție. Mai exact, o soție bogată.

Lachlan își dădu ochii peste cap, fără să ia sugestia în serios. Însă Gilleonan se aplecă încântat.

– Da, asta e, Ranald. Și e timp destul să avem și un moștenitor cu care să ne jucăm.

– Și unde, mă rog, o să găsesc o soție bogată pe aici? întrebă Lachlan, căruia nu îi plăcea deloc acea soluție.

– Pe aici, nu ai cum să găsești una care să nu fie deja promisă cuiva. Dar în sud...

Lachlan îl întrerupse.

– Nici zona aia nu abundă de moștenitoare.

– Nu, dar Anglia o face, și e la doar câteva zile distanță de mers cu calul, nu e peste un ocean.

Lachlan mormăi în sinea lui, deoarece nu renunțau la idee pe cât de repede și-ar fi dorit s-o facă.

– O soție englezoaică?

– Străunchiul tău Angus nu a avut nici o problemă cu asta, îi reaminti Ranald.

– Unchiul Angus, Dumnezeu să-l odihnească în pace, era îndrăgostit, îi răspunse Lachlan. Se pot face excepții în asemenea circumstanțe.

– Și tu n-ai fi făcut exact asta dacă frumușica de Megan te-ar fi plăcut? spuse Gilleonan. Dacă-mi amintesc bine, și ea e cât se poate de englezoaică.

Lachlan roși, pentru că tot ce spusese prietenul lui era adevărat. Îi ceruse lui Megan să se căsătorească cu el la doar câteva minute după ce o cunoscuse și plecase cu ea pe cal ca să îi dea mai mult timp

să se răzgândească după ce îl refuzase. Ar fi putut chiar să o convingă să se căsătorească dacă logodnicul ei nu ar fi venit după ea atât de repede. Însă ea era adevărata excepție. Erau slabe șanse să găsească o altă fătucă la fel de frumușică.

Doar vorbeau despre o soție, o femeie alături de care să stea pentru tot restul vieții sale. Era de așteptat ca un moșier să facă niște sacrificii pentru cei apropiați lui, însă acesta părea prea mare. Mai ales din moment ce mereu își imaginase că avea să se însoare cu o persoană pe care o plăcea, nu doar de dragul clanului.

– Vă așteptați să mă căsătoresc cu orice moștenitoare?

– Nu, deloc, îl asigură Gilleonan. Tu te gândești la fătucile scoțiene și că foarte puține sunt bogate. Gândește-te mai bine la englezi și la câte au ei. Dintre atâtea, de ce nu ai găsi pe cineva pe care să iubești?

Cuvântul „iubire" îl făcu pe Lachlan să se gândească din nou la Megan. Oare se căsătorise cu logodnicul ei englez? Nu toți cei care mergeau la Gretna Green, ca ea, chiar se căsătoreau. Unora le venea mintea la loc. Dar trecuse deja un an. Dacă nu se căsătorise cu cel pentru care venise în Scoția, cel mai probabil se căsătorise cu un altul. Dar dacă totuși nu făcuse asta? Dacă încă era disponibilă? Doar pentru asta și merita să meargă în Anglia ca să vadă care era situația. Chiar și așa, se simți nevoit să sublinieze:

– Uitați că nu sunt chiar o partidă bună.

Ranald pufni.

– Ești un bărbat cât se poate de chipeș. O să fie mai multe fătuci îndrăgostite de tine decât îți poți imagine.

Era adevărat că Lachlan era un bărbat chipeș. Părul lui era castaniu-închis, cu doar câteva nuanțe de roșu care apăreau într-o anumită lumină. Ochii îi erau de un verde pal și, în majoritatea timpului, erau luminați de amuzament. Iar trăsăturile lui erau unice și le făceau pe femei să ofteze după el.

– Cred că se referea la mărimea lui, adăugă ezitant Gilleonan. Este puțin înfricoșător pentru o fătucă mică.

Înălțimea și mărimea corpului său, pe care le moștenise de la tatăl lui, erau mereu un subiect sensibil pentru Lachlan.

– Eu mă refeream la faptul că nu am bani, bombăni el.

Ambii lui prieteni pufniră când auziră asta, Gilleonan exprimând gândurile amândurora:

– Omule, este moșierul clanului MacGregor. Nu ai nevoie de altceva ca să fii o partidă bună pentru orice fătucă.

Lachlan oftă. Devenise tâlhar la sfatul rudelor lui și nu ajunsese nicăieri cu asta. Nu avea de gând să se căsătorească doar pentru că lor li se părea o idee bună. Merita însă să ia în calcul ideea și chiar să depună puțin efort să vadă dacă era posibil, pentru că se săturase să își tot facă griji.

– Foarte bine, dar nu o să merg în Anglia fără puțin ajutor, să pot face asta bine și rapid, asta dacă o s-o pot face. O să-i scriu mătușii mele de acolo, să văd dacă e dispusă să mă ajute. Dar, dacă tot trebuie să suport să fiu înconjurat de englezi, ar cam fi cazul ca voi doi să veniți să suferiți cu mine. Iar asta v-o spune un MacGregor.

Cu alte cuvinte, era un ordin pe care nu îl puteau refuza.

Capitolul 2

– O să pleci într-o săptămână, fata mea, îi spuse Cecil Richards, actualul conte de Amburough, singurului său copil, pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Excelențele Lor te așteaptă la Sherring Cross și o să aibă grijă de tine. Ascultă-mă bine, nu o să ai nici o problemă să-ți găsești un soț în mulțimea aia.

Kimberly Richards se uita direct la tatăl ei, care intrase în salonul în care ea cosea, ca să facă șocantul anunț. Cecil avea cincizeci și ceva de ani, era ușor corpolent, îmbujorat, cu păr șaten și ochi cenușii. Kimberly nu moștenise nimic de la el, nici la înfățișare, nici la temperament, lucru pentru care era recunoscătoare.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de anunțul lui, deși perioada ei de jelit se terminase în urmă cu numai câteva zile. Un an întreg se învăluise în durere, suferința cauzată de moartea mamei sale fiind cât se poate de autentică. Refuzase toate distracțiile, iar activitățile sociale fuseseră restrânse la mersul la biserică în fiecare duminică. Își pierduse și logodnicul din cauza anului de jelit, pentru că acesta nu putuse – sau, mai degrabă, nu dorise – să mai aștepte șase luni până să se căsătorească.

Cu toate astea, știa că așa ceva urma, deoarece simțise de ceva timp că tatăl ei voia ca ea să plece din casa lui. Nu ascunsese acest lucru, precum nici dorința de a se căsători cu văduva Marston, care se mutase în micul lor oraș din Northumberland în urmă cu câțiva ani. Kimberly știa că văduva refuza să împartă casa cu altă femeie.

Așadar, cu cât Kimberly se căsătorea mai repede și pleca, cu atât Cecil se putea recăsători mai repede. Acesta cu siguranță nu jelise moartea soției lui timp de un an. Moartea ei nu fusese decât un inconvenient pentru el.

Kimberly continuă să nu îi ofere tatălui ei o reacție vizibilă la anunțul lui și se legă numai de menționarea ducelui și a ducesei de Wrothston.

– Cum ai reușit să obții ajutorul lor?

– Mi se datora o favoare, și încă una mare, răspunse el. Niciodată nu mi-am imaginat că o să fie pentru ceva așa trivial, dar asta e.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Caracterul trivial ținea de perspectiva fiecăruia, iar această problemă trivială era al naibii de importantă pentru el. Dar nu îi spuse asta. Nu voia să se certe cu el din cauza asta, nu când și ea era la fel de nerăbdătoare să plece din singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Din păcate, acum, că mama ei murise, nu mai era un cămin, ci un loc mohorât și înfricoșător în care doar își petrecea timpul.

– Și să nu îți ia luni să te hotărăști, adăugă Cecil ferm. Ducele cunoaște dorințele mele în această privință; la fel ca tine, de altfel. Să nu pierzi timpul cu un bărbat cu care știi că nu o să fiu de acord.

Altfel, avea să o dezmoștenească. Amenințarea i se simțea în ton, și o auzise de destule ori cât să o recunoască. Fusese la un pas de a o dezmoșteni în urmă cu șase luni, când refuzase să înceteze doliul pentru mama ei. Atunci însă, Cecil renunțase. Însă Kimberly se putea căsători și fără permisiunea lui. La douăzeci și unu de ani, era destul de mare să o facă. Și, adevărul fie spus, nu era vreun dezastru să fie dezmoștenită de Cecil Richards, actualul conte de Amburough, mai ales pentru că știa că acest lucru nu ar afecta-o financiar. Mama ei se ocupase de asta, spre disperarea tatălui ei. Cu toate astea însă, ar fi un dezastru social și ar stârni un scandal, și ea prefera să evite acest lucru.

Târgul de căsătorii. Pe Kimberly o trecură fiori numai când se gândi la asta. Nu ar fi trebuit să ajungă acolo. Avusese un logodnic din ziua în care se născuse. Pe Maurice Dorrien, fiul lui Thomas, prietenul bun al tatălui ei. Între ei era o diferență de numai trei ani. Mereu se înțelesese bine cu el în timpul vizitelor. Nu fuseseră prieteni apropiați, însă proveneau din același mediu, iar acest lucru părea îndeajuns.

Nu stabiliseră însă niciodată o dată. Când ea împlinise vârsta potrivită pentru căsătorie, el ajunsese la vârsta la care să plece în marele tur cultural al Europei, și până și tatăl ei fusese de acord că nu putea rata așa ceva doar ca să se căsătorească. Așa că ea așteptase un an, cât dura în mod normal turul. Problema era însă că Maurice stătuse plecat nu un an, ci doi, pentru că se distrase atât de bine în călătoriile lui.

O întrebase cineva dacă o deranja să îl mai aștepte un an? Bineînțeles că nu. Doar fusese informată că Maurice își extinsese

călătoria și că nunta trebuia să aștepte. Kimberly avea douăzeci de ani când Maurice se întorsese din străinătate. Planurile de nuntă fuseseră făcute, în sfârșit, invitațiile trimise, însă apoi mama ei murise, și Kimberly începuse perioada de doliu. Își iubise mama mult, și nu avea de gând să scurteze tradiționalul an de doliu doar pentru că nunta ei fusese amânată doi ani, iar perioada de doliu avea să mărească perioada la trei. Doar ea îl așteptase pe Maurice, așa că el nu ar fi trebuit să aibă nici o problemă să o aștepte la rândul lui. Doar tocmai își pierduse singurul membru al familiei de care fusese apropiată vreodată.

Însă nu așa stătuseră lucrurile. Maurice strânsese datorii considerabile fiindcă își prelungise turul și din cauza jocurilor de noroc. Avea nevoie disperată de banii și de proprietățile care aveau să îi revină după căsătorie. Kimberly nu fusese niciodată încântată de ideea că Maurice avea să fie soțul ei, dar se împăcase cu acest gând și fusese sigură că el nu îi voia averea. Până în urmă cu șase luni. Când se aflase despre situația lui financiară, el puse punct logodnei după ce ea refuzase să se căsătorească numaidecât cu el. În acel moment, Kimberly fusese șocată, pentru că totul fusese atât de neașteptat.

Iar tatăl ei fusese furios – nu pe Maurice, ci pe ea. În privința lui Maurice, nu făcuse decât să bombăne puțin, dar ce ar fi putut spune cu adevărat? Maurice era răspunzător de el însuși, acum că tatăl lui, Thomas, murise. Nu trebuia să onoreze o logodnă stabilită de părinții lui și în privința căreia nu avusese nici un cuvânt de spus. Fusese de acord să se căsătorească cu Kimberly, însă nu era dispus să aștept încă șase luni, până se termina perioada ei de doliu.

Când ea fusese destul de naivă cât să spună că Maurice părea să îi vrea doar banii, Cecil nu se arătase nici măcar puțin înțelegător. Nu spusese decât: „Și? Așa merg lucrurile. Crezi că eu am iubit-o pe mama ta? Singura femeie pe care am iubit-o vreodată a murit din cauza nenorociților de scoțieni din nord, naiba să-i ia pe toți. Mama ta a fost a doua opțiune pentru mine, pentru că venea dintr-o familie înstărită, dar ne-am înțeles bine".

Oare chiar așa fusese? Kimberly își amintea că mama ei se simțea mereu mizerabil și se încorda când Cecil ridica vocea. Era o femeie delicată, aproape timidă, și nu se potrivea deloc cu soțul ei. Ea ar fi avut nevoie de un bărbat bun și înțelegător, însă, mai presus de orice, ar fi avut nevoie de un soț care să o iubească, lucru de care nu avusese parte cu Cecil Richards.

Deşi semăna mult cu mama ei în ceea ce privea toleranţa, Kimberly nu era la fel de timidă ca aceasta. Putea îndura multe până să-şi piardă cumpătul. Şi nu avea rost să se enerveze din cauza situaţiei actuale. Trebuia să găsească un soţ, şi încă repede. Era de acord cu asta pentru că voia să plece din casa tatălui ei la fel de mult cât voia el să o vadă plecată. Însă, după experienţa cu Maurice, se întreba cum avea să ştie sigur dacă un bărbat o voia de nevastă pentru ea sau pentru zestrea ei.

Era un lucru la care nu se gândise înainte. Nu că ar fi fost ceva adecvat, aşa cum i-ar fi subliniat tatăl ei. Era important pentru ea într-un mod egoist. Ar fi preferat să aibă un soţ care chiar să ţină la ea. Când ştiuse că urmează să se căsătorească cu Maurice, acest lucru nu contase, deoarece se resemnase şi îşi acceptase soarta. Niciodată nu se gândise că ar putea avea ceva mai bun. Dar acum, nu mai era legată de Maurice şi nu vedea de ce nu ar putea fi cu un bărbat care să o facă fericită.

Însă nu avea să fie uşor să găsească un bărbat. Nu era chiar o frumuseţe năucitoare, care să îi facă pe bărbaţi să se îndrăgostească de ea. Mama ei îi spusese mereu că avea un zâmbet frumos, care aducea bucurie, dar asta era ceva ce mamele le spuneau de obicei fiicelor lor. Kimberly nu văzuse niciodată nimic special la zâmbetul ei, dar, pe de altă parte, îi era greu să zâmbească sincer în timp ce se uita în oglindă şi îşi privea trăsăturile destul de banale.

Nu avea nimic care să o evidenţieze în afară de câteva realizări standard, de o voce plăcută pentru cântat şi de ceva abilităţi la pian, plus faptul că ştia să coasă şi să administreze o casă mare. Faptul că era extrem de abilă cu numerele, contabilitatea şi alegerea investiţiilor profitabile îl descoperise curând, şi nu era ceva ce un soţ ar aprecia sau de pe urma căruia ar beneficia, finanţele fiind considerate domeniul bărbaţilor.

În ceea ce privea înfăţişarea, era suplă, ba chiar un pic slabă, având în vedere înălţimea ei. Părul îi era frumos, cu bucle de un blond-închis, însă blondul-deschis ar fi fost mai plăcut. Trăsăturile nu îi erau remarcabile în vreun fel, deşi avea un maxilar pătrăţos, care făcea aluzie la încăpăţânarea pe care foarte rar o arăta. Avea nişte ochi frumoşi, de un verde-închis şi pur, pe care oamenii îi admirau uneori. Însă majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea erau destul de drăguţi şi trebuiau să îi spună ceva amabil ca să fie de treabă.

Își puse acul și ața deoparte și se ridică, uitându-se în jos la tatăl ei. La înălțimea ei, de un metru șaptezeci și doi, pe care o moștenise din partea mamei, era mai înaltă decât el cu vreo doi centimetri. Era un lucru care îl iritase pe tatăl ei din ziua în care ea își atinsese înălțimea maximă. Era o armă micuță, ce îi oferea plăcere lui Kimberly doar pentru că îl irita pe el. Altfel, înălțimea ei era o rușine, pentru că o scotea în evidență într-o mulțime de femei normale.

– Nu am de gând să pierd timpul, tată, dar să nu te aștepți la rezultate imediate, pentru că nu am de gând să-l accept pe primul bărbat recomandat de Excelențele Lor. Nu tu o să trebuiască să locuiești cu el pentru restul zilelor, eu o s-o fac, așa că, dacă nu simt o anumită compatibilitate, nu o să-l accept.

Tatăl ei se înroșise înainte ca ea să termine ce avea de spus, dar Kimberly se așteptase la asta. Bărbatul nu suporta când fata lui își spunea părerile.

– Nu o să tărăgănezi totul doar ca să îmi faci în ciudă...

Kimberly îl întrerupse, întrebând:

– De ce ai crede așa ceva? Nu ți-e clar că nu îmi place să locuiesc aici? Sau, ca toate celelalte lucruri legate de mine, pur și simplu nu ai observat?

Bărbatul nu avea un răspuns. Dar ce ar fi putut spune, până la urmă? Avea obiceiul să o ignore; asta dacă nu avea nevoie de ceva anume de la ea. Nu îi oferi nici măcar plăcerea de-a se arăta jenat de comentariul ei.

Pur și simplu bombăni puțin, după care repetă:

– Ai grijă să nu tărăgănezi treaba.

Apoi, ieși din salon.

Kimberly oftă și se așeză, dar nu se întinse după ac. Fu copleșită de emoții, acum că trebuia să se gândească la ce urma. Avea să călătorească singură, lucru pe care nu îl făcuse niciodată. Urma să aibă de-a face cu o mulțime de străini, în condițiile în care mereu trăise printre oameni cunoscuți. Și trebuia să își aleagă un soț, unul cu care să fie de acord și ea, și tatăl ei. Asta era partea cea mai dificilă, pentru că nu își putea imagina că avea să primească prea multe oferte. Poate una sau două, iar astea nu erau prea multe opțiuni, având în vedere că urma să-și aleagă omul cu care avea să-și petreacă viața.

Capitolul 3

Megan St. James, noua ducesa de Wrothston, își ridică privirea din scrisoarea pe care tocmai o terminase de citit. Când soțul ei îi înmânase scrisoarea, îi spusese că spera că îi plăcea să facă pe Cupidon. Acum, îi înțelegea comentariul și nu era prea fericită pentru asta.

Își ridică dintr-o sprânceană în timp ce îl privi pe Devlin, bătând din picior pentru a-și arăta iritarea, în caz că primul gest nu era destul de clar.

– Cum m-am ales cu responsabilitatea de a-i găsi acestei fete un soț, când tu ești cel care îi datorează o favoare tatălui ei? Scrisoarea ți-e adresată ție, nu-i așa?

– Da, spuse Devlin. Însă treburile care țin de căsătorie și de cuplat sunt din domeniul femeilor.

– Cine spune asta?

– Eu.

Bărbatul zâmbi, știind că asta avea să o enerveze și mai mult. Iar ea îi oferi fix reacția pe care o așteptase: un pufnet deloc tipic unei doamne.

– Știi că Duchy se pricepe mai bine la lucruri d-astea. Cunoaște pe toată lumea, deci știe exact cine își caută soție și cine nu. Eu, în schimb, abia reușesc să-mi amintesc numele acestui conte și pe al acelui viconte și să fiu la zi cu scandalurile actuale. Nici măcar nu am început să aprofundez poveștile tuturor acelor lorzi și doamne pe care tu te aștepți să-i cunosc.

– Apropo, iubire, te descurci minunat în privința asta. Un compliment era exact ce îi trebuia ei în acel moment, însă el știa asta, motiv pentru care îl și spusese. Și, da, poate că Duchy știe mai multe în sfera asta, dar bunica mea nu poate ține pasul cu tot divertismentul și socializările de care va fi nevoie. Te rog, cere-le ajutorul și ei, și mătușii Margaret. O să fie încântate să ți-l ofere. Însă, draga mea,

favoarea mi-a fost cerută mie, prin urmare tu, ca soție a mea, ești responsabilă să o duci la îndeplinire.

Avea dreptate. Era duce; nu ar fi trebuit să i se ceară să fie implicat în ceva așa trivial. Pe de altă parte, și ea era ducesă, și același lucru ar fi trebuit să fie valabil și în cazul ei. Poate găsea cum să scape din asta. Cu asta în minte, Megan întrebă:

– E absolut necesar ca tu să faci această favoare?

– Absolut, o asigură el. Favoarea pe care i-o datorez e una serioasă. Asta e o nimica toată în comparație cu ce mi-ar fi putut cere și e o ușurare că pot scăpa așa ușor de această problemă.

Ușor pentru el, cu siguranță. Deja delegase responsabilitatea, se spălase pe mâini de ea. Asta credea el. Dacă ea trebuia să socializeze mai mult decât i se cerea în mod normal, ca să găsească un bărbat demn pentru fată, atunci avea să se asigure că și Devlin urma să meargă la acele evenimente.

Însă își aminti că în curând urmau să aibă un alt musafir, în afară de Lady Kimberly. Poate până la urmă nu avea să dureze mult să îi găsească un soț...

– Mătușa ta Margaret a pomenit ceva despre nepotul ei, care vine în vizită...

– E în regulă, e în regulă...

– Asta înseamnă că o să avem din nou casa plină de oaspeți.

– Când n-am avut noi casa plină? întrebă Devlin sec.

Megan râse. Cu peste o sută de servitori sub același acoperiș, o casă plină era o afirmație modestă. Însă el se referea la musafiri, și avea dreptate. O mulțime de oameni făceau afaceri cu Devlin, și, cum Sherring Cross era destul de departe de Londra, când Devlin era acasă, aceștia veneau la ei și, de obicei, rămâneau, unii chiar câteva săptămâni.

– Ce am vrut să sugerez, înainte să încerci să mă ignori, este că nepotul lui Margaret e potrivit ca soț, așa cred eu. Vom putea evita toată tevatura dacă el și Lady Kimberly o să se placă. Asta dacă tot o să-l avem aici pentru o perioadă.

– Excelent! Devlin zâmbi. Mă bazez pe tine să te asiguri că o să se placă.

– Presupun că pot să depun ceva efort în privința asta. E mult mai ușor decât să plănuiesc baluri și alte evenimente la care oricum ar trebui să participi și tu.

Simplul gând îl înspăimântă.

– Cred că o să mă mut la Londra cât se întâmplă toate astea.

Ea îl privi atentă.

– Acum, că pomenești despre asta, ar fi mai simplu să plănuiesc toate aceste lucruri la Londra. E mai mic riscul ca lumea să rămână peste noapte.

Bărbatul se răzgândi repede.

– Dacă mă gândesc mai bine, o să rămân aici, la țară.

Ea îi zâmbi inocent.

– Cum vrei. Dacă vrei să suporți treizeci sau patruzeci de oameni la micul dejun în fiecare dimineață...

Privirea pe care i-o aruncă Devlin era plină de amărăciune.

– Ești hotărâtă să mă implici în asta, nu-i așa?

– Absolut.

Devlin oftă.

– Cred că o să vorbesc cu mătușa Margaret despre acest nepot cu care s-a ales în urma căsătoriei. Dacă e potrivit, și nu văd de ce nu ar fi, o să depun efort să îl cuplez cu fata contelui. O îmbrățișă scurt pe Megan. Draga mea, ai avut o idee excelentă. Hai să rezolvăm asta cât mai repede, da?

Îl îmbrățișă și ea la rândul ei, însă nu atât de scurt.

– Și, poate, după aceea, putem pleca într-o vacanță numai noi, pentru puțină intimitate? Numai tu, eu și copilul? Nu am avut timp pentru noi de când s-a născut Justin. Au trecut deja luni bune, și oamenii încă vin să îți vadă moștenitorul. Poate ne putem ascunde în căsuța de lângă Bath?

El râse.

– Acea căsuță are douăzeci de camere și servitori. Nu prea e potrivită pentru intimitate.

Ea se încruntă, deoarece își imaginase ceva mult mai mic. Sugeră o alternativă.

– De fapt, Sherring Cross este destul de mare cât să ne putem instala într-una dintre aripile nefolosite fără a ști careva că suntem toți trei acolo.

El o privi fix, încercând să-și dea seama dacă glumea. Cum expresia ei nu trădă nimic, spuse:

– Te plângi din cauza mărimii casei mele?

– În nici un caz. Tiffany e cea care spune că este un mausoleu, nu eu.

Tiffany era prietena din copilărie a lui Megan, și amândouă erau doar niște copile când văzuseră Sherring Cross pentru prima oară. Tiffany chiar considera locul un mausoleu, însă, atunci, amândouă fuseseră uimite de mărimea proprietății.

– Eu, una, am considerat mereu că are mărimea perfectă, spuse Megan, chiar dacă mă mai pierd.

– Nu te pierzi, protestă el.

– Doar o dată sau de două ori.

– Megan...

– Bine, bine, o singură dată, și nici atunci pentru mult timp.

Râse. Adora să-și tachineze soțul. Reușea să îl scoată din dispoziția rigidă și pompoasă pe care o avea înainte să o cunoască și la care revenea din reflex. Îl prefera pe grăjdarul temperamental cu care crezuse că se căsătorește când fugiseră la Gretna Green. Fusese surprinsă să afle că se căsătorise chiar cu ducele care-i bântuise gândurile în ultimul an, însă pe care nu îl văzuse.

– Știi, spuse Devlin, ca răspuns la tachinarea ei, nu am explorat aripile din spate de la Sherring Cross de ceva timp. Din câte îmi amintesc, erau destul de private. Ești absolut sigură că încă mai sunt?

Privirea din ochii lui turcoaz îi spunea exact în ce direcție o luaseră gândurile lui. Un mic fior o străbătu, așa cum se întâmpla de obicei când el o privea cu pasiune. O aventură, în mijlocul zilei, într-o parte nefolosită a casei, suna distractiv.

– De ce nu mergem să aflăm? sugeră ea.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

Capitolul 4

Era cea mai mare construcție pe care Kimberly o văzuse vreodată. Fusese la palatul Victoria ca să fie prezentată reginei ultima oară când fusese la Londra cu mama ei, deci îi erau familiare grandioasele reședințe regale. Însă Sherring Cross, proprietatea ducală a lui Ambrose Devlin St. James, eclipsa orice alt loc prin impresionanta sa mărime. Se întindea pe hectare întregi de câmpuri atent îngrijite. Era intimidant, iar ea era deja destul de emoționată.

Cu cât se gândea mai mult la motivul pentru care era aici, cu atât îi plăcea mai puțin. Cum să îi ceară cuiva important ca ducele de Wrothston să o ajute să-și găsească un soț? Îndrăzneala tatălui ei nu avea limite. Iar Excelența Sa ducele era probabil la fel de încântat să facă această favoare pe cât era ea să culeagă beneficiile.

Nici călătoria până acolo nu fusese prea plăcută. Nu doar că o dureau oasele de la trei zile întregi de călătorit, dar trăsura în care era își pierduse o roată și trebuise să aștepte ore întregi până când fu reparată. Apoi, afară se făcu mai frig decât era normal pentru acea perioadă din an, iar arzătorul de cărbuni pe care îl avea în trăsură nu era destul de puternic cât să o încălzească.

Apoi a avut o experiență neplăcută într-unul din hanurile în care stătea, unde un grup de scoțieni gălăgioși din camera de alături a ținut-o trează jumătate din noapte. Ea nu avea nimic împotriva scoțienilor. Tatăl ei era cel care îi ura, din cauza morții femeii pe care o iubise. O moarte care, după părerea ei și a tribunalului, fusese accidentală.

Deși fusese crescută conștientă fiind de ceea ce simțea el – căci el nu-și ascunsese de soție dragostea față de cealaltă femeie, ba chiar pomenise des despre asta –, nu era afectată de prejudecățile acestuia, poate pentru că nu se simțise vreodată cu adevărat apropiată de el. De fapt, uneori se gândea că acea femeie avusese noroc să scape de o viață alături de conte, chiar și prin moarte. Însă acele ocazii erau rare și apăreau de obicei când detesta cu adevărat ceva ce făcuse

tatăl ei. Avea însă ceva împotriva tulburărilor publice, ca acelea create de scoţieni în acea noapte la han. După trei plângeri la hangiu, bărbaţii încă nu se potoliseră. Dar, cel puţin, tatăl ei nu fusese acolo ca să facă o scenă. La cât de mult îi ura pe scoţieni, ar fi creat o situaţie jenantă, nu una doar enervantă.

Era destul de rău că ea se răstise la unul dintre scoţieni când îl întâlnise pe hol în dimineaţa următoare. Săracul om abia deschisese ochii, însă aceştia erau cât cepele după ce Kimberly îşi vărsase năduful. Abia peste câteva ore, când pornise deja la drum, îşi regretase cuvintele dure. Foarte rar se întâmpla să-şi piardă cumpătul. Faptul că era obosită, şi deci uşor de scos din sărite, nu era o scuză.

Iar noua ei menajeră nu îi era de ajutor. Lui Mary, călătoritul îi făcea mai rău decât lui Kimberly. Se plângea întruna, la fiecare obstacol, întârziere sau scădere a temperaturii. Dar cel puţin ea reuşise să se odihnească în fiecare seară în camerele pe care le împărţise cu Kimberly. Fata dormea neîntoarsă.

Şi, de parcă nu era de ajuns, Kimberly răcise. Nasul îi era roşu precum cireşele de la cât strănutase. Corpul o durea de la lunga călătorie. O durere cumplită îi zvâcnea în cap. Iar protocolul îi cerea să se prezinte în cea mai bună formă, ca să facă impresie bună gazdelor. Ce glumă! Nu trebuiau decât să se uite o dată la ea ca să se întrebe în ce se băgaseră.

Însă nu avea ce face în privinţa asta. Ajunsese la Sherring Cross. Servitorii deja veneau să o ajute să se dea jos din trăsură. Iar uşile masive erau larg deschise. Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să păşească înăuntru.

Având în vedere circumstanţele, spera, ba chiar se ruga, că urma să fie dusă în camera ei şi avea să fie prezentată gazdelor după ce îşi trăgea sufletul. Nu avusese însă noroc. Ducesa de Writhston însăşi stătea la intrare, ca să o întâmpine. Cum se întâlneau pentru prima oară, amândouă erau uluite. Kimberly pentru că nu ştia că noua ducesă St. James era atât de mică şi incredibil de frumoasă, deşi ar fi trebuit să bănuiască asta. Îl întâlnise pe duce în urmă cu vreo zece ani, când acesta avea douăzeci, şi îşi amintea că era foarte chipeş. Prin urmare, nu era de mirare că soţia lui era minunată. Însă chiar aşa minunată?

Megan St. James definea frumuseţea – şi asta, în culori vii. Părul ei arămiu-roşcat nu era deloc la modă, dar i se potrivea perfect. Ochii ei de un albastru-închis erau calzi şi prietenoşi. Silueta ei, după

primul copil, nu avea cum să se fi schimbat prea mult; era suplă și cu forme ideale.

În comparație cu ea, Kimberly se simțea ușor de trecut cu vederea. E adevărat că, în micul ei oraș din Northumberland, nu se pusese niciodată preț pe hainele la modă. În plus, tocmai renunțase la garderoba de doliu, ceea ce însemna că hainele pe care le avea erau vechi de câțiva ani și nu luau în calcul kilogramele pe care le pierduse. Nu că acest lucru s-ar fi văzut prin haina groasă de iarnă pe care o purta. Sau cel puțin nu fusese până când unul dintre servitori nu-i ceru haina și nu plecă până ce ea nu i-o dădu.

Iar Megan, care trecuse peste surprinderea inițială, se gândea că o rochie nouă, croită cum trebuia, o coafură mai puțin plictisitoare și ceva mai puțină culoare pe nas vor face minuni pentru Lady Kimberly. Nu urma să fie noua frumusețe a sezonului, dar nu avea ce face în privința asta. Nu fiecare tânără care intra pe piața căsătoriilor putea fi.

Situația putea fi mai rea, hotărî Megan. Cel puțin, tânăra nu era de-a dreptul urâtă. Kimberly Richards era... obișnuită, asta îi veni în minte. Și avea ochi frumoși, de un verde întunecat pur, care deveneau din ce în ce mai frumoși cu cât te uitai mai mult la ei. Însă era posibil să dureze mai mult decât își imaginaseră să îi găsească un soț.

În acel moment, pentru ca apariția ei să fie una memorabilă, Kimberly strănută zgomotos. Și își dădu seama că își lăsase batista de dantelă în trăsură. Tocmai urma să se streseze că începea să îi curgă nasul, când gropițele lui Megan își făcură apariția când aceasta zâmbi uluitor.

– O răceală? întrebă Megan, cu speranță în ton. Asta expli... Ce păcat! Dar e de așteptat, având în vedere vremea îngrozitoare.

Kimberly avea îndoieli în privința acelui zâmbet și a tonului care îl acompania, care minimalizau compasiunea din cuvintele gazdei sale. Ba chiar se încordă, fiind oarecum ofensată. Apoi, se hotărî ca, înainte să spună ceva ce avea să regrete, să își ia câteva momente și să se gândească dacă nu cumva e atât de epuizată de la călătorie, încât își imaginează lucruri.

Prin urmare, spuse:

– Mă întorc imediat, Excelență. Se pare că am uitat ceva în trăsură.

Fără să dea alte explicații și fără să îi ofere ducesei ocazia să o oprească, se întoarse spre ușa care fusese închisă în spatele ei.

Trăsura trebuia să fie încă acolo, din moment ce Mary supraveghea descărcarea bagajelor. Asta se aştepta Kimberly să vadă când deschidea uşa. Însă nu se întâmplă aşa.

Fix în uşă, pregătit să bată cu un pumn foarte mare, pe care îl retrase înainte să îi ajungă ei la frunte, era un bărbat fascinant. Era înalt, foarte înalt, de peste doi metri. De parcă asta nu era îndeajuns să o farmece pe Kimberly, bărbatul mai era şi foarte chipeş. Avea păr castaniu-închis, prins la spate ca să nu i-l încurce vântul. O rază de soare care dispăru într-o clipă evidenţie nuanţele de roşu din şuviţe. În ochii lui de un verde-deschis fusese un zâmbet, care nu dură însă când ea continuă să se holbeze. Nu era doar înalt, ci şi masiv: picioarele erau ca nişte trunchiuri de copac, iar pieptul îi era lat, acoperit de muşchi şi fără pic de piele în exces.

– Fătuco, în loc să te holbezi, de ce nu te dai la o parte, ca să pot intra?

Vocea lui era profundă şi surprinzător de poetică, cu accent scoţian, însă, în acel moment, tonul era destul de tăios. Se părea că era genul de bărbat căruia nu îi plăcea să se holbeze lumea la el. Dar ar fi putut cineva să n-o facă? Kimberly nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de înalt şi de chipeş, poate cu excepţia ducelui de Wrothston, şi avea îndoieli că altcineva ar fi văzut. Era atât de emoţionată, că nu vorbi şi nu se mişcă. Când simţi o gâdilătură pe buza superioară, care îi sugeră că nasul ei nu avea să aştepte batista, îşi ridică automat braţul ca să se şteargă cu mâneca. Era un lucru interzis, absolut groaznic, o greşeală pe care ar putea s-o facă un copil, nu o femeie în toată firea. Nu îşi dădu seama de ceea ce făcuse decât când auzi pufnetul lui.

Ruşinea ei fu intensificată de acel sunet. Acesta fu urmat de mâinile lui, care se lipiră de talia ei şi o dădură din calea sa. Însă obrajii ei fierbinţi, acum la fel de roşii ca nasul, nu fură observaţi, deoarece ducesa de Wrothston şi nou-venitul ajunseseră, în sfârşit, faţă în faţă.

Kimberly, care încă se holba la el, observă imediat plăcerea lui când o văzu pe ducesă. Emana bucurie, zâmbetul lui era strălucitor şi veselia îi revenise în ochi. Se aştepta ca el să ţopăie de fericire în orice clipă.

Megan St. James nu părea la fel de încântată.

– Dumnezeule, tâlharul scoţian! spuse ea ridicându-şi o mână la piept. Doar nu ai venit să ne jefuieşti, nu-i aşa?

Zâmbetul lui deveni dintr-odată senzual, iar acest lucru avu un efect ciudat asupra lui Kimberly, ca un pumn ușor în stomac, destul de puternic cât să o lase fără aer, însă nu îndeajuns cât să doară. Și zâmbetul nici măcar nu îi era adresat ei.

– Draga mea, dacă mă lași să îți fur inima, atunci o s-o fac. Dumnezeule, cea mai frumoasă fătucă din toată Anglia trăiește sub același acoperiș cu mătușa mea Margaret? Nu-mi vine să cred ce norocos sunt.

Megan clătină din cap după ce auzi asta.

– Tu ești nepotul lui Margaret? Imposibil. Nu putem fi așa ghinioniști. Rudele lui Margaret prin căsătorie sunt din clanul MacGregor, nu Mac... Făcu o pauză, încercând să-și amintească numele pe care el i-l spusese în urmă cu mult timp. Duell, nu? Da, ai spus că ești Lachlan MacDuell.

– Doar nu te așteptai ca un tâlhar să-ți spună numele adevărat în timp ce te jefuia, nu-i așa? Nu, sunt un MacGregor, moșierul clanului meu, iar Lachlan era corect. Mă bucur că ți-ai amintit.

Acest lucru era evident. Lachlan nu se putea opri din zâmbit. La fel de evidentă era și neplăcerea lui Megan la această întorsătură neașteptată de evenimente.

– Asta nu o să funcționeze, MacGregor, îl avertiză ea. Devlin nu o să-ți dea voie să stai în casa lui. Dacă-ți amintești bine, nu te-a plăcut deloc.

– Devlin Jeffreys? Ce treabă are el cu Sherring Cross?

– Poate fiindcă... el e stăpânul aici? Iar Devlin nu e Jeffreys. La fel ca tine, și el folosea atunci alt nume.

Bărbatul păru dintr-odată șocat.

– Stai un pic, doar nu vrei să spui că englezul tău e strănepotul mătușii mele, Ambrose St. James?

– Șșșttt, nu își suportă prenumele. Și, da, despre el e vorba.

El mormăi.

– Spune-mi, scumpo, că nu te-ai căsătorit cu el.

– Ba sigur că da.

Mormăitul i se transformă în bombănit, care se termină abrupt cu un alt zâmbet și o ridicare din umeri.

– Nu contează. Am trecut de obstacole mai mari.

– Dacă asta înseamnă ce cred că înseamnă, poți să-ți iei gândul. Sunt căsătorită și fericită. Mai mult, îți pot garanta că nu o să stai

la Sherring Cross, așa cum plănuisem. În plus, aș fi putut jura că Margaret a spus că îți cauți soție.

Privirea pe care i-o aruncă lui Megan spunea clar că găsise singura soție pe care și-ar fi putut-o dori. Ducesa roși. Când văzu acea privire, Kimberly se simți enervată, deși nu era treaba ei. Încercă să facă puțin zgomot, ca să le aducă aminte că exista un martor la acea conversație foarte personală pe care și-o dorea terminată cât mai grabnic, însă tot nu fu băgată în seamă.

– Fie că stau aici, fie că nu, tot o să-mi urmez inima. Aș fi un fraier să n-o fac.

– Ai fi un fraier s-o faci, spuse Megan, după care oftă. Ești greu de cap, așa ești. La fel de greu de cap ca acum un an, când ți-am zis că sunt promisă cuiva, dar ai refuzat să asculți.

– Determinat, o corectă el, cu zâmbetul pe buze. Și ce contează un mic soț când două inimi sunt făcute una pentru cealaltă?

Megan își dădu ochii peste cap. Kimberly, care se enervase și mai mult, făcu un alt zgomot, mai puternic. De data asta, Megan o auzi și se uită în direcția ei, deși privirea îi trădă o clipă buimăceala, ca și cum nu își amintea cine era Kimberly sau ce făcea acolo.

Apoi își aminti totul.

– Draga mea Lady Kimberly! Te rog să mă ierți că m-am lăsat distrasă. Probabil ești epuizată după călătorie, iar eu te-am ținut în picioare aici, în timp ce mă ocupam de acest scoțian incorigibil... Făcu o pauză în care îi aruncă o privire dojenitoare, care plasă întreaga vină acolo unde îi era locul, cel puțin din punctul ei de vedere. Apoi, se întoarse din nou către Kimberly și își ceru scuze sincere: Îmi pare atât de rău. Hai să te conduc în camera ta, și o să ne ocupăm și de răceală. Duchy, bunica lui Devlin, are niște remedii minunate...

Lachlan o întrerupse în acel moment:

– Draga mea, nu pleca încă. A trecut prea mult de când nu m-am scăldat în lumina ta glorioasă.

Megan pufni, însă numai Kimberly o putu auzi. Continuă să o conducă pe Kimberly, dar apoi se răzgândi. Se întoarse, se încruntă și șuieră spre Lachlan:

– Trebuie să mă ocup de un musafir care este bine-venit aici, spre deosebire de tine. Roagă-l pe unul dintre servitori să o cheme pe Margaret și spune-i despre interacțiunea ta de mai demult cu Devlin. O să-ți spună chiar ea că trebuie să-ți schimbi planurile, deoarece

mai mult ca sigur nu știa despre activitățile tale rușinoase. Niciodată nu ar fi invitat cu bună-știință un hoț în casa noastră.

– Tâlhar, draga mea, o corectă el cu o expresie îndurerată. Te rog să fii atentă la diferență.

Megan oftă exasperată, după care îi răspunse:

– Nu există nici o diferență, MacGregor. Nu când jefuiai englezi. Poate scoțienii privesc lucrurile ca tine, dar noi, englezii, n-o facem.

– Oricum, conversația asta nu mai are rost, din moment ce am renunțat la tâlhărit, o asigură el. Nu pot schimba ce s-a întâmplat, dar trebuie să ai încredere în mine, pentru că am întors o nouă pagină.

– Serios? Nu prea cred. Și, oricum, am discutat despre asta destul. Zi bună!

Kimberly observă expresia lui îndurerată, apoi văzu privirea determinată care îi urmă. Se părea că era un bărbat care refuza să accepte cu ușurință înfrângerea, însă, în ceea ce privea afecțiunea lui Megan St. James, îl aștepta un eșec. Toată Anglia știa că ducele și ducesa de Wrothston erau îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Vestea ajunsese până în Northumberland, dar se părea că nu și în Scoția.

Un scoțian. Păcat. Kimberly se simțise oarecum atrasă de Lachlan MacGregor. Mă rog, fusese foarte atrasă de el, nu avea sens să nege acest lucru. Dar nu avea nici un rost, din două motive foarte serioase. Bărbatul era deja îndrăgostit de cineva, chiar dacă era vorba despre o femeie căsătorită. Și, în plus, era scoțian. Chiar dacă ar fi putut lăsa deoparte primul motiv, al doilea era de netrecut. Tatăl ei nu ar fi fost niciodată de acord cu un soț scoțian. Mai mult ca sigur ar fi dezmoștenit-o, și asta ar fi provocat un scandal. Un scoțian. Era mult, mult prea rău.

Capitolul 5

– Săracul de tine, îi spuse Margaret MacGregor plină de compasiune după ce Lachlan îi explică, sincer, circumstanțele care îl împinseseră acolo, în căutarea unei soții. Și Winnifred? Cine ar fi crezut că va face așa ceva. Părea o fată așa de treabă.

Lachlan zâmbi. Winnifred avea aproape cincizeci de ani, nu mai era chiar o fată. Dar Margaret, care avea șaptezeci și ceva de ani, numea pe oricine care era mai tânăr fată sau băiat. Era o femeie dulce, puțin plinuță și mereu veselă – sau cel puțin așa era când stătea cu Lachlan. Dar nu avea cum să nu fie de acord cu ea în acel moment. Nimeni nu și-ar fi imaginat că Winnifred era capabilă de așa ceva.

În timp ce Margaret îi umplu din nou ceașca de ceai lui Lachlan, cei doi fiind singuri în salonul din Sherring Cross, îl certă:

– De ce nu ai venit niciodată la mine ca să-mi ceri ajutor cu banii? Angus mi-a lăsat o avere frumușică, deși știa că nu era nevoie. Am mai mulți bani decât aș putea cheltui vreodată.

Lachlan era jenat însă de subiect, dar ar fi fost și mai rău dacă ar fi încercat să-și explice motivele. Era perfect acceptabil să împrumute bani de la rudele de sânge, dar Margaret nu se număra printre ele. Ea se căsătorise și intrase în familia lui, iar soțul ei nu mai trăia, altfel Lachlan nici măcar nu ar fi fost acolo. S-ar fi dus să-i ceară ajutorul unchiului Angus, în urmă cu mult timp.

– Vreau să fac asta singur, mătușă Margaret, spuse el, sperând că ea nu avea să insiste.

Margaret făcu acest lucru, dar scoase un sunet care dădu de înțeles că nu era de acord.

– Foarte bine. Iar acum pari să fii pe drumul cel bun. O soție cu buzunarele pline va pune punct dificultăților tale. Mereu se face asta, nu știai?

Lachlan încuviință, deși nu ar fi vrut să ajungă în acea situație.

– Dar ăsta e un alt lucru despre care trebuie să-ți vorbesc, pentru că nu am știut că o să fie o problemă până nu am ajuns aici.

L-am întâlnit pe nepotul tău, Ambrose, în circumstanţe nu tocmai ideale. Atunci, folosea un alt nume, motiv pentru care până astăzi nu am ştiut că l-am întâlnit.

– Un alt nume? Mătuşa Margaret se încruntă. Asta s-a întâmplat când era în Scoţia, anul trecut?

– Da, chiar atunci. Mă tem că l-am oprit ca să-l uşurez de câteva monede, dar, în loc să fac asta, l-am uşurat de logodnica lui.

Ochii turcoaz ai lui Margaret se măriră pentru scurt timp, după care femeia începu să râdă.

– Dumnezeule, tu ai fost? Eu şi sora mea am auzit o parte din acea poveste de la Megan. Devlin, bineînţeles, nu ar fi repetat niciodată o asemenea poveste, deşi salvarea lui a fost destul de eroică. Dar eu şi Duchy ne-am amuzat teribil.

Lachlan se simţi uşurat că femeia părea amuzată. El nu era distrat de acest subiect şi ştia că nici Devlin nu avea să fie.

– Problema e că Megan pare să creadă că nu o să mă lase să stau aici.

– Ba o s-o facă. Cel puţin, va face asta după ce o să afle despre situaţia ta, iar eu o să mă asigur că o să ştie totul. Nu-ţi face griji, dragule. O să te căsătorim în scurt timp.

Lachlan zâmbi, deşi roşi când se gândi că Devlin urma să afle de dificultăţile prin care trecea. Ce ghinion că frumuşica de Megan se căsătorise cu ruda mătuşii sale. Dar, dacă nu ar fi făcut-o, cel mai probabil nu ar fi găsit-o din nou acum.

Faptul că o găsise îi schimbă oarecum planurile. De fapt, i le schimbă complet. Acum, nu mai avea de gând să caute o soţie – cel puţin, nu până nu făcea tot ce îi stătea în putere să o cucerească pe Megan. Dacă reuşea acest lucru, trebuia să găsească o altă modalitate de a rezolva problema averii de familie, deşi nu îi venea nimic în minte pentru moment.

Megan. Chiar o găsise, şi era la fel de frumoasă cum şi-o amintea. Poate chiar mai frumoasă, dacă acest lucru era posibil. Şi era la fel de arţăgoasă, se gândi el cu drag. Ironia nu putea fi trecută cu vederea: căutarea unei soţii îl dusese la ea. Era clar, ea îi era menită lui, nu englezului. Nu trebuia decât să o convingă şi pe ea de asta, şi fix asta avea de gând să facă.

– Eu şi sora mea am făcut o listă cu câteva moştenitoare pe care să le iei în consideraţie, continuă Margaret, care nu ştia de decizia lui. De fapt, avem noroc că una dintre ele trebuie să vină aici din clipă

în clipă. Și ea caută un soț, ca să vezi. E fiica unui conte bogat. Nu ai avea cum să te descurci mai bine. Se zvonește că zestrea ei e imensă și include numeroase proprietăți.

Lachlan încuviință, pentru că nu îi putea spune că planurile lui se schimbaseră și că nu mai era interesat de nici o moștenitoare. Ar fi fost dat afară din Sherring Cross dacă ar fi făcut-o. Oricum, încă avea nevoie de ajutorul ei ca să rămână acolo. Nu-și imagina că ar fi putut să-l roage pe soțul lui Megan să îl lase să stea ca să îi seducă soția. Așa că spuse:

– Pare să fie ideală, mătușă Margaret. Va trebui să mă prezinți când ajunge. Asta dacă nu mă întorc în Scoția până atunci, lucru care pare destul de posibil.

Ea îl mângâie pe mână.

– Nu-ți face griji pentru asta. Dev nu ar fi niciodată atât de necioplit cât să te dea afară doar din cauza unei neînțelegeri care s-a petrecut în urmă cu mult timp. O să mă duc să vorbesc cu el chiar acum, ca să te liniștești. Așa că simte-te ca acasă, Lachlan, pentru că o să rămâi aici.

Capitolul 6

– Nu rămâne, şi cu asta, basta!

Nu era prima oară când Devlin spusese asta în ultimele ore, dar nimeni nu părea să asculte ce avea de zis, cel puţin nu în privinţa asta.

Megan îl găsise prima şi îi spusese cine era ruda scoţiană a mătuşii lui. Îl lăsase apoi să se gândească la ghinionul care se abătuse asupra lor. Apoi Margaret apăruse în camera lui de studiu ca să îi spună o poveste ridicolă, explicându-i că, de fapt, scoţianul fusese jefuit de moştenirea sa şi devenise tâlhar numai ca să reuşească să ţină pe picioare proprietatea.

O mamă vitregă care să fure bijuteriile familiei şi să dispară? Slabe şanse. Era mai degrabă o poveste inventată de scoţian, tocmai pentru că ştia că avea să atragă simpatia mătuşii lor comune şi a altor domnişoare la fel de credule. Însă, acum, până şi Megan îşi schimbase părerea, deşi la început păruse foarte enervată că Lachlan MacGregor era sub acoperişul ei.

Se aflau în salon, unde toată lumea se aduna de obicei înainte de cină. Bunica lui şi sora ei, Margaret, vorbeau încet pe canapea, în aşa fel încât Devlin şi Megan, care stăteau lângă şemineu, să nu le audă. Lord Wright, care venise din Londra ca să cumpere unul dintre caii pursânge de la Sherring Cross şi stătea peste noapte, vorbea cu Lady Kimberly despre vreme, dintre toate subiectele posibile. Păcat că era trecut de cincizeci de ani şi era deja căsătorit, pentru că părea să fie interesat de domnişoară.

Cel puţin, subiectul în discuţie avea decenţa să nu-şi fi făcut apariţia. Era un lucru bun, deoarece Devlin nu putea şti care avea să fie reacţia lui dacă îl vedea din nou pe acel nemernic. Acesta se mai afla în casă doar din curtoazie. Îi permiseseră să pornească de dimineaţă spre munţii Scoţiei sau oriunde alegea să meargă.

Devlin îşi schimbase părerea pentru că Megan îl rugase să îl lase pe scoţian să stea. Nu spusese încă de ce se răzgândise, dar era sigur

că avea să-i afle motivele la un moment dat, din moment ce niciodată nu îl lăsa să aştepte prea mult până să-i împărtăşească motivele.

Ea pur şi simplu îi spuse:

– Doar nu eşti supărat din cauza unui lucru prostesc care s-a întâmplat acum mai bine de un an!

Devlin ridică dintr-o sprânceană.

– Un lucru prostesc? Bărbatul s-a aşezat în genunchi şi te-a cerut în căsătorie după ce te-a cunoscut, şi, când l-ai refuzat, aşa cum ar fi făcut orice femeie în toate minţile, te-a răpit.

– Da, dar tu m-ai recuperat şi l-ai făcut să plătească pentru asta. Sau ai uitat că deja te-ai răzbunat?

Cine nu îl cunoştea pe Devlin foarte bine nu ar fi observat expresia de satisfacţie de pe chipul lui. Amintirea plăcută trezită de cuvintele soţiei nu dură mult.

– Asta nu are legătură cu ce face ca să supravieţuiască. Dumnezeule, e un afurisit de hoţ. De ce treceţi cu vederea acest lucru? Din acest motiv, ar putea să fie şi fiul vitreg al mătuşii mele, nu doar nepotul ei, şi tot nu ar fi bine-venit în casa mea.

Oamenii începeau să-i privească, iar Megan îi şopti:

– Mai încet, te rog. Şi ţin să-ţi spun că nici măcar nu ai observat-o pe Lady Kimberly. Este atât de... comună. Asta înseamnă că o să ne fie foarte greu să-i găsim un soţ, iar tu nu faci decât să distrugi una dintre posibilităţi. Ai uitat deja că aveam de gând să încercăm să îi cuplăm?

Acum, înţelese de ce se răzgândise Megan, însă acest lucru nu îi schimba părerea.

– Aia a fost înainte, Megan. Activităţile lui din trecut nu îl fac o partidă bună pentru fata contelui.

– Treci peste asta odată, Dev, îl întrerupse ea. E un lord scoţian şi liderul clanului său. Asta îl face potrivit pentru fiica unui conte, şi tu ştii asta foarte bine. Iar activităţile lui îndoielnice din trecut pot fi trecute cu vederea, din cauza circumstanţelor care le-au iscat. Ai auzit ce a spus mătuşa ta. Săracul bărbat era disperat, dar a lăsat totul în trecut. Şi, în plus, e aici ca să găsească o soţie bogată, deci totul o să rămână în trecut. Cu zestrea lui Lady Kimberly, nu ar avea nici un motiv să continue cu tâlhăriile, nu-i aşa?

– Decât dacă o făcea din plăcere, ceea ce ar fi un motiv bun să continue să vâneze victime la graniţă, chiar dacă are soţie. Şi nu poţi nega că a părut să îi facă plăcere să ne tâlhărească!

– Așa părea, dar nu avem cum să știm sigur. Iar simplul fapt că își caută o soție bogată e dovada că nu vrea să continue în același stil. Nu văd de ce nu am putea să-i dăm șansa să ne arate că e sincer. Până și bunica ta e dispusă să facă asta.

– Dacă e sincer, o să-mi mănânc...

– Nu face promisiuni pe care e posibil să le regreți, îl întrerupse ea zâmbind. Și recunoaște, pur și simplu, că nu îți place de el. Ăsta e principalul tău motiv.

– Ăsta e doar o mică parte, insistă el. Și, oricum, am vorbit destul despre acel escroc. Nu rămâne, și cu asta, basta!

Capitolul 7

Deci scoţianul chiar era un hoţ. MacGregor însuşi spusese asta, se numise tâlhar, însă Kimberly nu îl luase în serios, din moment ce conversaţia dintre el şi ducesă pe care fusese obligată să o asculte părea mai degrabă o tentativă de tachinare. Însă, acum, ducele confirmase acest lucru.

MacGregor era un hoţ şi încercase la un moment dat să îi jefuiască pe duce şi pe ducesă. Iar asta nu era nici măcar partea cea mai rea. Bărbatul nu doar că era hoţ, ci şi răpea femei. Incredibil. Deşi chiar mai incredibil era că nu fusese chemat un judecător care să se ocupe de acel individ. Kimberly presupunea că asta avea de-a face cu legătura de rudenie dintre Lachlan şi mătuşa ducelui.

Singurul motiv pentru care coborâse la cină în acea seară, deşi se simţea absolut mizerabil, era speranţa că avea să-l vadă din nou pe scoţian. Ce prostie din partea ei! Iar bărbatul ăla nici măcar nu-şi făcuse apariţia. I-ar fi prins mult mai bine să se ducă la culcare mai devreme, mai ales acum, când încerca să adoarmă, însă persoana din camera alăturată făcea acest lucru imposibil.

Se auzeau zgomote, ocazional râsete şi voci destul de puternice încât să deranjeze, însă nu îndeajuns cât să distingă ce se vorbea. Îşi reaminti de acea noapte albă din han, deşi acei pereţi fuseseră mai subţiri şi îi permiseseră să distingă accentul scoţian în cuvintele pe care le înţelegea. Tărăboiul de acum era însă la fel de groaznic, şi, dacă nu se termina, era nevoită să facă ceva, deşi nu ştia exact ce.

Să bată în perete ar fi presupus cel mai puţin efort. La cât de obosită era, nu avea nici un chef să meargă să o caute pe menajeră, în caz că aceasta se întâmpla să fie încă trează, doar ca să fie mutată în altă cameră. Asta nu ar face-o decât să piardă şi mai mult timp. Îşi dori încă o dată să fie genul care să aibă somnul profund sau cel puţin să poată adormi cu tărăboiul acela pe fundal. Lucrul potrivit pe care îl putea face era să sufere în tăcere, însă Kimberly nu avea chef să sufere mai mult decât o făcea deja. Aşa că, peste cincisprezece minute,

fiindcă zgomotul nu se oprise, bătu în peretele din spatele patului. Răspunsul fu tăcerea imediată. Oftă, își umflă perna și se întinse, doar ca să se sperie când o lovitură și mai puternică se auzi în perete. Gata, nu mai avea de gând să aleagă calea cea ușoară. Avea să se mute în aripa goală – trebuia să existe așa ceva într-o casă atât de mare –, dar mai întâi avea să le spună nesimțiților din camera alăturată câteva vorbe. Dacă i s-ar fi întâmplat cu ceva timp în urmă, nu ar fi luat în considerație o confruntare. Dar acum, era furioasă, trecuse prin același lucru în urmă cu numai două nopți și, din acest motiv, nu avea de gând să facă ce era potrivit pentru o domnișoară.

Își trase pe ea halatul, trânti ușa în urma ei și, peste câteva secunde, bătea cu pumnul cu toată forța în ușa camerei alăturate. Nu fu surprinsă când ușa se deschise imediat. Doar îi avertizase că urma așa ceva când bătuse în perete. O surprinse însă să îl vadă în fața ei pe Lachlan MacGregor. De data asta, Kimberly nu mai rămase cu gura căscată, deși îl considera la fel de fascinant. Era prea furioasă ca să se fâstâcească.

Îl privi și întrebă:

– Chiar nu îți dai seama că e târziu și că poate îi deranjezi pe alții cu tot zgomotul pe care îl faci?

Bărbatul nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană și să spună:

– Deci mica pitulice are voce?

Kimberly roși când își aminti cum se holbase la el mai devreme. Dar acest lucru nu îi atenuă furia, mai ales când o altă voce îi atrase atenția – vocea bărbatului care stătea pe un scaun, în cameră. Era chiar bărbatul la care țipase în urmă cu câteva dimineți pentru că o ținuse trează jumătate de noapte.

– Da, pot să atest acest lucru, spuse bărbatul. Are voce? Mai degrabă, urlet de *banshee*. Ea a țipat la mine când eram la han, acum câteva zile, fără un motiv întemeiat.

– Ei bine, nu mă surprinde că m-au pus în aripa servitorilor, îi răspunse Lachlan prietenului său, deși încă se uita la Kimberly. Dar o să mă liniștesc atunci când o să vreau. Îmi pare rău că te deranjez, fătuco, dar poți da vina pe angajatorii tăi, deoarece ei m-au pus aici, spuse el ridicând din umeri.

Chiar dacă o confundase cu o servitoare când o dăduse din drum mai devreme, trebuia să fi auzit apoi când ducesa îi spusese titlul, când îi ceruse scuze lui Kimberly. Megan mai pomenise și faptul că era invitată acolo. Prin urmare, luă remarca lui Lachlan cum că aceea

era aripa servitorilor doar pentru că ea era acolo ca fiind o insultă – și încă una intenționată.

Ce bărbat îngrozitor! Manierele lui lăsau de dorit, dar știa deja asta, având în vedere modul în care o ignorase mai devreme. Însă Kimberly nu avea de gând să cedeze doar pentru că el alegea să se poarte groaznic.

– E, evident, un obicei de-al tău să faci deranj pe oriunde mergi, dar asta nu e aripa servitorilor, MacGregor, și tu știi foarte bine acest lucru. La fel ca tine, și eu sunt în vizită la Sherring Cross. Mai mult, sunt bolnavă. Mă simt epuizată. Am nevoie disperată de somn, dar nu pot dormi, pentru că tu pari să faci tot ce-ți stă în putere ca să trezești toată casa.

– Aș spune că acest lucru nu e posibil, fătuco, având în vedere cât de mare e casa, dar recunosc că ideea nu e deplasată, la cum mă simt acum.

Spuse ultima parte cu un zâmbet oarecum malefic, care o făcu să se încrunte și mai mult. Era evident că nu avea de gând să facă lucrul decent. Asta nu făcu decât să adauge exasperare furiei pe care o simțea deja.

– Iar eu cred că nu ai creier cu care să gândești. Voi, scoțienii, chiar sunteți atât de necioplți? Sau ești pur și simplu atât de egoist, că nu-ți pasă dacă superi pe cineva sau deranjezi cu nesimțirea ta?

Reușise să îl enerveze. Expresia lui serioasă nu îi lăsă nici o îndoială în această privință. Lachlan făcu un pas către ea, iar Kimberly oftă și păși în spate. După care, el făcu încă un pas, apoi încă unul și încă unul, trezindu-i teama și dorința să o fi căutat pe menajeră în loc să se plângă direct sursei zgomotului.

– Deci crezi că sunt necioplit? spuse el pe un ton amenințător. Nu m-ai văzut încă necioplit, fătuco, dar lucrul ăsta se poate rezolva dacă o să continui să mă bați la cap.

Până termină de vorbit, ajunseseră în camera ei. Iar el păru satisfăcut de acest lucru, căci termină cu o scurtă mișcare a capului, apucă mânerul și închise ușa cu putere în spatele lui.

Kimberly înțepenise locului, cu ochii măriți și tremurând. O speriase, fără doar și poate. Dar numai pentru că nu avusese idee ce ar fi putut să-i facă. Și îl lăsase să-și ducă planul la capăt. Cât de plin de el trebuia să fie scoțianul în acel moment!

Din camera alăturată se auziră din nou râsete.

Kimberly se înroşi în obraji, deoarece era sigură că râdeau de ea. Pitulicea fusese speriată şi se ascunsese în cuib. Voia să se întoarcă acolo şi să le spună vreo două, însă bătăile inimii nu îi reveniseră la normal. În plus, nu era sigură că scoţianul cel nesimţit nu avea să o sperie din nou.

Dar o înfuria faptul că nu putea face faţă situaţiei aşa cum s-ar fi cuvenit. Asta pentru că scoţianul reprezenta un element necunoscut, în condiţiile în care ea era obişnuită să aibă de-a face numai cu elemente familiare. Era pur şi simplu prea intimidată ca să îl confrunte din nou în acel moment.

Scoase un sunet de dezgust, adresat în primul rând ei înseşi şi lipsei sale de curaj, apoi încuie uşa, îşi dădu jos capotul şi se sui iar în patul cel mare. Unul foarte confortabil; însă renunţase la ideea că avea să şi doarmă în el, cel puţin în acea seară. Era încă prea multă gălăgie, şi ea era încă prea furioasă.

Cu toate astea, se hotărî să nu caute o cameră în altă parte a casei. Urma să aştepte până se făcea linişte în camera alăturată, după care avea să înceapă să facă gălăgie. Dacă nu reuşise să obţină satisfacţie într-un mod acceptabil, atunci avea să-i plătească nemernicului cu aceeaşi monedă. Şi, din fericire, ticălosul urma să plece în ziua următoare. Îl auzise pe Ambrose St. James, care fusese foarte clar în această privinţă. Scoţianul nu urma să rămână.

Capitolul 8

– Ai speriat-o pe săraca fătucă, Lachlan? îl întrebă Gilleonan când bărbatul se întoarse în cameră. Nu am auzit-o țipând după ajutor, deci probabil ai șocat-o de a tăcut sau ai înspăimântat-o.

Lachlan îi aruncă o privire sumbră verișorului său.

– Și de ce ar fi țipat după ajutor? Nu am atins-o.

– Poate ar fi trebuit s-o faci, dar ușor. Mereu ai fost mai priceput la lingușit și sedus decât la speriat, și ai primit și mai puține plângeri. Cel puțin când îți pui asta în minte.

– Cu mândrele care mă cunosc, asta e adevărat, dar cele care nu știu ce om de treabă sunt au tendința s-o ia la fugă dacă mă uit urât la ele.

Ranald, care era întins pe un scaun confortabil, pufni în râs.

– De treabă? Moșierului clanului MacGregor i se spune în multe feluri, însă de treabă?

Urmară și mai multe râsete. Lachlan se încruntă, iar Gilleonan spuse:

– Nu-l băga în seamă, a băut prea mult.

Dezaprobarea din tonul lui Gilleonan nu trecu neobservată, iar Lachlan fu iritat de asta. Ranald începuse să bea de când aflase cine era, de fapt, gazda lor. Nici unul dintre verișorii lui nu era încântat că o găsise din nou pe Megan. Iar Ranald era prea băut ca să observe că subiectul se schimbase subtil în direcția în care era înainte de bătaia în ușă.

De fapt, Ranald chiar spuse:

– Când fătuca o să capete curaj din nou, o să facă ravagii, de asta sunt sigur. Mi-a ars urechile la han, când tu și Gill încă dormeați, iar eu abia mă trezisem și nu înțelegeam de ce se plângea. Dacă nu ar fi vorbit așa tare, poate mi-ar fi făcut plăcere doar să mă uit la ea, pentru că are o siluetă plăcută.

Lachlan își dădu ochii peste cap. Gilleonan stătea cu o halbă de bere lângă șemineu și chicotea. Ranald era ușor de impresionat

de siluete plăcute. O femeie putea să fie urâtă cu spume, dar, dacă trupul ei avea forma care îi plăcea lui, atunci îi cădea cu tronc foarte repede. Iar Lachlan nu avea cum să nu fie de acord; până şi el observase acele forme.

De fapt, observase şi alte câteva lucruri pe care le trecuse cu vederea mai devreme. Avea sâni destul de mari, care nu fuseseră evidenţi înainte. Şi era înaltă. Pentru un bărbat care era, de obicei, mai înalt cu aproape patruzeci de centimetri faţă de femei, era rar să găsească una ceva mai înaltă, lângă care să nu se simtă ca un afurisit de uriaş. Şi mai avea şi nişte ochi verzi spectaculoşi, aprinşi de furie, şi pielea mătăsoasă. Îi observase şi superbul păr auriu, care era lăsat liber şi îi ajungea până la talie. Acest lucru îi dădea un aer senzual.

Ce femeie neobişnuită! La prima vedere, părea atât de cuminte, o fătucă timidă care era uşor de impresionat şi de ignorat. Dar avea ceva zvâc în ea. Şi nu avea nici o jenă să se certe cu un străin, ceea ce necesita o doză de curaj din partea ei, sau lipsa totală de raţiune.

Clar era pe placul lui Ranald. Şi Lachlan ar fi putut s-o placă – dacă nu ar fi fost deja îndrăgostit de draga lui Megan. Ea era cea pe care o voia aproape pentru tot restul vieţii. Trebuia să rezolve însă mica problemă cauzată de faptul că era căsătorită. Iar verişorii lui păreau să creadă că el nu era conştient de acel lucru. Când Lachlan le spusese mai devreme cine era ducesa de Wrothston şi că avea de gând să o cucerească, Gilleonan îl întrebase direct:

– Eşti prost, omule, de te gândeşti să o furi pe soţia ducelui? Sau poate uiţi că e deja luată?

Nu era ceva ce Lachlan putea uita, dar nu îi dădea atâta importanţă pe cât credeau verişorii lui că merita. Răspunsese simplu:

– A făcut o alegere greşită, iar eu o s-o conving de asta. Nu e ca şi cum nu s-a mai auzit de divorţ.

– Pentru oamenii de rând, asta înseamnă distrugere, spuse Gilleonan. Şi i-ai cere să renunţe la un duce. Nu văd de ce ar face o femeie aşa ceva.

– Ei bine, e testul iubirii adevărate.

– Ba mai degrabă testul prostiei adevărate, îl întrerupsese Gilleonan. Şi, în plus, Lachlan, uiţi că am venit aici ca să îţi găsim o domniţă cu buzunare adânci. Dacă ea nu are bani?

– Un duce să se însoare cu o fătucă săracă? E mai probabil ca ea să se tragă dintr-o linie de duci sau marchizi. Ducii nu se căsătoresc cu persoane cu rangul mult sub al lor.

– Ba mai degrabă ducii se căsătoresc cu cine vor, și unui bărbat atât de bogat ca acesta nu i-ar păsa dacă fătuca e săracă. Nu ar avea nevoie decât de ea și de moștenitorii pe care i i-ar oferi. Iar pe aceasta ar dori-o indiferent de situație, la fel ca tine, pentru că e atât de frumoasă. Dar tu, pe de altă parte, ai nevoie de bani. Sau ai uitat asta?

Neînțelegerea lor fusese întreruptă în acel moment de o bătaie puternică în ușă și de obiecțiile enervante care urmaseră de la tânăra voluptuoasă de alături. Dacă Lachlan nu fusese deja exasperat de faptul că verișorii lui nu îi înțelegeau punctul de vedere, cu siguranță cerințele mândrei îl aduseseră în acel punct. Pe de altă parte, tânăra sărise la luptă direct cu o insultă, cu o privire care putea să îl ardă și cu un ton beligerant care cu siguranță ar fi crescut pulsul unui bărbat, deci probabil Lachlan s-ar fi enervat indiferent de ce stare ar fi avut.

Bărbatul spuse acum:

– Dacă nu ai începe să vorbești din ce în ce mai tare cu fiecare bere pe care o bei, Ranald, nu am mai primi în toiul nopții vizitatori nervoși care să se plângă de asta.

– Să înțeleg că e vina mea? bombăni Ranald. Să înțeleg că tu... nu țipai la mine?

– Doar ca să mă fac auzit.

– În caz că nu ați observat, interveni Gilleonan calm, amândoi țipați din nou.

Cei doi bărbați îl priviră pe Gilleonan, după care Lachlan își trecu exasperat mâna prin păr, bombănind:

– Acum, va trebui să îi cer dimineață scuze tinerei, și cel mai probabil să mai îndur o tură de morală.

– De parcă nu ai fi făcut asta oricum, spuse Gilleonan. Mereu ai regrete când te lași mânat de temperament și îndrepți orice greșeală făcută.

– Nu mereu, spuse Lachlan. Doar când știu că am greșit. Iar, în cazul ăsta, faptul că fătuca a atacat prima, în loc să vorbească frumos, a anulat orice vinovăție pe care aș fi putut s-o simt. Însă faptul că o deranjăm în continuare și că din cauza noastră nu poate să doarmă mă face să mă simt din nou vinovat. Le aruncă apoi câte o privire lui Gilleonan și lui Ranald, ca să le arate pe cine dădea vina. De ce nu puteți fi fericiți pentru mine că am găsit-o pe aleasa sufletului meu?

– Pentru că obstacolele pe care trebuie să le înfrunți ca să o faci a ta sunt mai mult decât poate depăși orice bărbat. E mai logic să presupunem că o să dai greș și o să fii distrus.

– Deci nu aveți încredere în mine?

Gilleonan avu decența să roșească.

– Nu e vorba despre încredere, ci despre realitate. Crezi că s-ar fi căsătorit cu acest bărbat dacă nu l-ar fi dorit?

– Un duce? întrebă Lachlan ironic.

– Da, așa e, însă acest duce nu era recomandat numai de titlul și de poziția sa. Uiți că toți am avut ocazia să îl vedem, și e sigur că le-a vrăjit pe fătuci cu aceeași ușurință ca tine și cam tot de atât timp. E foarte probabil ca ea să fie îndrăgostită de el. Iar tu te aștepți ca ea să renunțe la iubirea ei și la poziția privilegiată ca să fugă cu un moșier sărac? Dacă ți-ai folosi capul în loc de... inimă, ți-ar fi clar, așa cum ne e mie și lui Ranald, că asta nu o să se întâmple.

– Sunt alte lucruri pe care eu i le pot oferi și pe care nu le poate primi de la englezul ei cel înțepat.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi, bucurie și râsete.

Gilleonan își dădu ochii peste cap.

– Nu toate fătucile apreciază aceste lucruri. Și nici măcar nu știi dacă se potrivește scopului pentru care ești aici.

– În privința asta, o să găsesc alt mod de-a obține bani, n-am eu de gând să renunț la Megan a mea.

– Lachlan, nu am avut noroc cu celelalte moduri de-a face bani, ai uitat?

Sarcasmul îi aduse lui Gilleonan o altă privire scrutătoare.

– O s-o cuceresc, Gill, și, când o s-o fac, o să am alături cea mai frumoasă fătucă din tot regatul. Așa că lasă-mă să fac cum vreau.

Gilleonan clătină din cap.

– Nu pot să fac asta. Nu mi-aș face nici o favoare dacă nu ți-aș sublinia nebunia deciziei luate. În plus, o fătucă frumoasă nu e mereu o soție plăcută, Lachlan. Iar asta e mai frumoasă decât majoritatea, nimeni nu poate nega asta. Dar să vezi ce te-ar cicăli. Sunt sigur că există și alte fătuci la care ți-ar face plăcere să te uiți, dar care nu ar fi atât de deranjante pentru urechi. Dar tu nici măcar nu ești dispus să le cauți.

– Pentru că ar fi o pierdere de timp, acum, că am găsit-o pe Megan din nou. Iar circumstanțele în care ne-am întâlnit nu sunt indiciu

al adevăratului temperament al unei femei. Avea toate motivele să fie supărată atunci, când am furat-o așa cum am făcut. Asta nu înseamnă că are un temperament vulcanic tot timpul.

– Sau înseamnă exact asta.

Lachlan îl fixă cu privirea pe verișorul lui.

– Atunci, o să fim pregătiți pentru asta, spuse el. Și ai face bine să renunți la subiect, Gill, înainte să fac ceva pentru care să trebuiască să îmi cer scuze dimineață.

Gilleonan zâmbi inocent.

– E momentul să mă duc la culcare. Și o să mă ocup și de verișorul nostru.

Îl puse pe Ranald, care sforăia deja, pe umăr și se îndreptă spre ușă. Se întoarse apoi ca să adauge:

– Am încredere că până dimineață o să-ți revină mintea la cap, Lachlan. Ai o mare calitate, de apreciat: să eviți greșelile înainte să le faci.

Lachlan pufni în timp ce ușa se închise în spatele verișorilor lui. Ar fi făcut o greșeală dacă nu ar fi încercat să o cucerească pe Megan, o greșeală pe care ar fi regretat-o pentru tot restul vieții sale.

Capitolul 9

Când Lachlan intră cu impertinență în sala în care se lua micul dejun, în dimineața următoare, avea atitudinea unui oaspete bine-venit. Devlin, care stătea în capul mesei, bombăni în timp ce îl fixă pe bărbat cu resemnare și iritare, deoarece, adevărul fie spus, acum scoțianul era bine-venit – cel puțin pentru doamnele din familia lui. Devlin nu știa cum reușise Megan să îl convingă de asta, dar o făcuse. Și evident că nu pierduse timpul și îl informase și pe scoțian de această schimbare. Însă Devlin nu avea de gând să se prefacă fericit, iar privirea rece pe care i-o aruncă lui MacGregor nu lăsă îndoieli în privința adevăratelor sale sentimente.

Lachlan nu rată acea privire și nici nu o interpretă greșit. Credea că mătușa Margaret îl făcuse pe St. James să-și schimbe părerea. Niciodată nu ar fi ghicit că numai Megan avea această putere și ar fi fost îngrozit dacă ar fi aflat motivul pentru care ea voia să rămână. Același motiv o făcuse să le ordone servitorilor să mute jumătate dintre scaune, pentru ca, atunci când Lachlan sosea, singurul loc liber să fie cel de lângă Lady Kimberly.

Kimberly și Lachlan observară numărul redus de scaune cam în același timp. Tânăra roși la ceea ce consideră că era ghinion. Dacă ea ar fi fost cea care tocmai intra și ar fi observat că trebuia să stea lângă scoțian, ar fi inventat o scuză ca să nu rămână, indiferent de cât de foame i-ar fi fost. Însă acum ar fi fost nepoliticos să inventeze o scuză ca să plece – ar fi fost evident că o făcea din cauza sosirii scoțianului, oricât de bună ar fi fost scuza pe care o inventa. Nu că ar fi ezitat să facă asta dacă ar fi fost prezenți numai ea și scoțianul. Dar mai erau de față și Excelențele Lor, precum și restul familiei, și nu avea de gând să îi pună într-o situație jenantă numai pentru că unul dintre musafiri i se părea de-a dreptul groaznic.

Lachlan ar fi putut să-i cruțe pe amândoi, dar nu avea de gând s-o facă, nu când Megan era în încăpere. Așa că îi aruncă un zâmbet strălucitor gazdei, își pupă mătușa pe obraz și se așeză pe singurul

scaun gol. Avu loc un moment stânjenitor când Margaret, fără să știe că deja se certaseră, îi prezentă unul altuia.

Kimberly supraviețui momentului, dar, imediat ce buna conduită îi permise, îl ignoră pe bărbatul de lângă ea și începu o conversație cu Lord Wright, pe care îl întâlnise în seara anterioară. Aceasta nu dură prea mult însă, deoarece o remarcă a ducesei îi atrase atenția lui Lord Wright. Înainte ca tânăra să poată urmări conversația destul de mult cât să i se alăture, simți că MacGregor se aplecă spre ea și îi șopti:

– Îți datorez niște scuze pentru că ți-am deranjat somnul noaptea trecută.

Kimberly fu surprinsă, destul de surprinsă cât să se uite la el. Având în vedere că o speriase ca să o facă să intre în camera ei și o amenințase cu alte ieșiri la fel de nepoliticoase, o scuză din partea lui era ceva neașteptat. În plus, având în vedere că și ea îi plătise cu aceeași monedă, sau cel puțin spera că o făcuse, și că el nu dormise buștean în timp ce ea stătuse trează, scuzele lui nici nu erau dorite. Bărbatul părea să fie sincer, însă ea era încă sceptică în privința asta, la cât de urât se purtaseră el și prietenii lui. Iar Lachlan părea să aștepte și el scuze din partea ei. Nici gând de așa ceva. Prin urmare, nu îi spuse decât:

– Da, îmi datorezi.

Nu trebuia să îl privească pentru a ști că îl făcuse să roșească. Nu știa sigur dacă de furie sau de rușine și nici nu îi păsa. Scuza lui nu ștergea noaptea albă de care avusese ea parte. Kimberly spera că și el era la fel de epuizat ca ea, deși nu putea observa acest lucru pe chipul lui.

– Fătuco, verișorii mei au stat cu gura pe mine din cauza unei decizii pe care am luat-o și cu care nu sunt de acord. Care a fost scuza ta?

Era rândul lui Kimberly să roșească. Lachlan se referea, bineînțeles, la zgomotul pe care îl făcuse ea imediat ce se făcuse liniște la el în cameră. Iar ea nu avea nici o scuză pentru asta; nu voise decât să se răzbune. Cu toate astea, nu avea de gând să își ceară scuze. El și verișorii lui puteau să poarte discuția în altă parte după ce aflaseră că o deranjau. Dar nu făcuseră asta, ci continuaseră să o țină trează, iar ea nu avea de ce să-și justifice comportamentul. Ea era în continuare cea bolnavă și abia își putea ține ochii deschiși ca să termine ce avea în farfurie, în timp ce el părea să fie binedispus și sănătos.

– Justificarea comportamentului de aseară nu te scuză, MacGregor. Am dormit foarte puțin în ultimele trei zile, iar în două dintre ele din cauza lipsei tale de considerație pentru alții.

– Deci asta e scuza ta?

– Nu îmi cer scuze, pur și simplu îți atrag atenția că ai un comportament mai urât decât presupui tu că e.

– Drăguțo, dacă ai fi cerut pe un ton rezonabil să facem liniște, poate ai fi primit asta, dar lucrurile nu au stat așa, spuse Lachlan plin de el.

Ea fu șocată. Scoțianul chiar îndrăznea să pună pe umerii ei vina pentru comportamentul lui. Dar la ce să se aștepte de la un... Kimberly își opri gândul, dându-și seama că lăsa prejudecățile tatălui ei să îi afecteze gândirea. În plus, nu avea nevoie de prejudecăți ca să nu îi placă de acest scoțian, căci el reușea să îi inspire acest lucru de unul singur.

Comentariul lui nu merita un răspuns. Să continue în același stil ar fi însemnat să îl lase să o atragă la nivelul lui de obrăznicie. Cu toate astea, nu rezistă să nu spună:

– Chiar e necesar să îți reamintesc că, dacă zgomotul făcut de voi aseară ar fi fost tolerabil, nu am fi avut de ce să discutăm? Și poți să-mi spui Lady Kimberly, nu sunt drăguța ta.

– Și cât mă bucură acest lucru, îi răspunse el.

Lui Kimberly îi veni să se ridice și să îi dea o palmă, dar își aminti unde era și cu cine.

– Deci ne-am înțeles, MacGregor, spuse ea, după care adăugă cu accentul lui: Și eu sunt bucuroasă că nu va mai trebui să sufăr din cauza companiei tale după ce se termină masa asta.

Această replică provocă un râs și un zâmbet poznaș.

– Deci pleci de la Sherring Cross?

– Nu, tu o s-o faci.

Scoțianul clătină din cap.

– Fătuco, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu plec.

Ea se încruntă.

– Minți. L-am auzit clar pe Excelența Sa...

– Excelența Sa s-a răzgândit, interveni el și se încruntă. Și, înainte să mă supăr pentru că m-ai făcut mincinos, o să îți accept scuzele.

– Ba nu. Sunt de acord că noile circumstanțe nu te fac un mincinos în privința asta, dar, având în vedere profesia ta, nu am îndoieli

că mințitul vine la fel de natural pentru tine ca furtul. Și cum, din păcate, o să stai aici, o să am grijă să îmi închid bunurile.

Nu l-ar fi putut insulta mai rău nici dacă ar fi încercat, doar că nu încercase să o facă. Era pur și simplu atât de nervoasă și de supărată că purta acea conversație cu el, încât îi răspundea fără să se gândească prea bine la ce spunea.

Dar bărbatul se simți insultat. Era ceva să fie numit mincinos când mințea, dar cu totul altceva să i se spună așa când nu o făcea.

– Fătuco, singurul lucru pe care l-aș fura de la tine e limba aia otrăvită. Ai face bine să o încui și pe ea.

Kimberly icni pentru a doua oară, după care zise pe un ton sec și rigid:

– Obiceiul ăsta al tău de a amenința femeile spune tot ce e de spus. Chiar dacă aseară ai reușit să mă intimidezi, poți fi sigur că nu o să reușești să mai faci asta așa ușor. Așa că îți sugerez să nu mai îmi vorbești deloc, și o să fiu fericită să nu te mai fac să ai de-a face cu limba mea otrăvită.

– Așa îmi trebuie pentru că am încercat să îmi cer scuze unei scorpii, bombăni el.

Ea îl auzi. Asta și dorise el. Însă tăcerea cu care fu întâmpinată remarca lui îl făcu să se simtă rușinat. Era ceva unic pentru el: să facă schimb de insulte cu o lady. Nu că l-ar fi deranjat prea mult, cel puțin nu cu această lady. Dar obiceiul lui era să farmece și să tachineze, nu să stârnească ostilitate – și nici măcar nu era sigur de ce o făcea.

În acea dimineață, Lady Kimberly era ușor de ignorat, în rochia maro care atârna pe silueta ei, cu părul aranjat într-un stil comun, care îi evidenția roșeața nasului. Cu toate astea, Lachlan nu părea să o poată ignora. Îl enerva, îl enerva cu adevărat. Fiecare cuvânt din gura ei îi provoca furie și îl făcea să îi răspundă cu aceeași monedă. Reușise să îl trezească din somn de mai multe ori pe parcursul nopții. De dimineață, se trezise la fel de obosit ca atunci când se dusese la culcare. Asta nu îl enerva, ba chiar îl distra: faptul că o englezoaică putea fi așa răzbunătoare. Acceptase totul ca fiind soarta lui și coborâse să ia micul dejun plin de speranță, după ce un servitor îl anunțase că era bine-venit să rămână la Sherring Cross pe termen nedefinit. Dar era obosit, iar faptul că o văzuse pe Megan nu îl înviorase, așa cum crezuse că avea să se întâmple. Dar acum, cu siguranță era treaz, după ce făcuse schimb de replici tăioase cu tânăra arțăgoasă de lângă el. Să se abțină să mai vorbească cu ea? La naiba cu asta! MacGregor

nu avea de gând să dea înapoi în fața unei asemenea provocări. Dar câștigase acea rundă, așa că putea lua o pauză.

Tânăra avea destul curaj, deși se simțea încurajată de prezența celorlalți, fără doar și poate. Dacă ar fi fost singuri, ar fi avut altă atitudine. Sau poate nu. Cert era că avea să afle. Acum, că nu mai pleca, avea tot timpul din lume ca să o cucerească pe aleasa lui. Iar, între timp, nu avea nici o îndoială că între el și Lady Kimberly aveau să mai sară scântei.

Capitolul 10

Kimberly își petrecu o mare parte din zi dormind. Nu era chiar o atitudine sociabilă, fiind doar a doua ei zi la Sherring Cross, dar nu avea de ales. Până și ducesa fusese de acord că ar trebui să se odihnească, atunci când Kimberly adormise în timp ce Megan vorbea despre „planul" care urma să o ducă la căsătorie.

Megan le dusese pe Lucinda, bunica lui Devlin, și pe Kimberly în camera de zi după acel mic dejun chinuitor – cum altfel ar putea fi descris? Planul implica o strategie în privința căreia trebuiau să cadă toate de acord. Cu alte cuvinte, să vadă cum s-o prezinte pe Kimberly cu prima ocazie unor burlaci cât mai diverși, pentru a se asigura că tânăra avea mai multe variante din care să aleagă.

Se părea că erau deja planificate mai multe evenimente sociale la Sherring Cross pentru săptămânile ce urmau. De asemenea, mai trebuiau să aleagă dintre invitațiile la alte evenimente.

Kimberly adormise tocmai când Lucinda, sau Duchy, așa cum îi spunea familia ei, zicea că unul dintre baluri era în Londra și mai erau doar patru zile până atunci. Kimberly tocmai voia să spună că nu avea cum să se pregătească pentru un eveniment atât de formal într-un timp atât de scurt, neavând nici măcar o rochie de bal, când ochii i se închiseseră și rămâseseră așa.

Apoi, se trezise când Megan o zgâlțâise, râzând dulce și spunându-i să se ducă în pat.

Era, bineînțeles, culmea proastelor maniere să adormi în timp ce vorbești cu gazda, iar Kimberly se simțise cu adevărat jenată. Se scuzase, dând vina pe răceală și pe călătorie. Nu știa însă de ce nu numise adevăratul vinovat: musafirul din camera alăturată.

Acum, în timp ce se îmbrăca pentru cină, se întrebă și de ce nu ceruse altă cameră. Faptul că scoțianul dormea în apropiere avea să o deranjeze, știa asta. Plus că risca să dea peste el pe hol, când se îndrepta spre cameră sau ieșea din ea. Știa că avea să fie nevoită să îl audă, chiar dacă acesta se hotăra să fie mai atent la cât zgomot

făcea. Kimberly trebuia să ia niște decizii care urmau să îi afecteze tot restul vieții. Nu avea nevoie să îi fie distrasă atenția.

Cu toate astea, nu îi spusese nimic gazdei, iar acum, că se gândea mai bine, probabil tot nu avea să ceară să fie mutată. Adevărul era că, deși era epuizată și se simțea mizerabil din cauza răcelii, niciodată în viața ei nu se simțise atât de stimulată. Exaltare, frică, fiori, furie... MacGregor o făcea să simtă acele lucruri. Și trebuia să se hotărască dacă era de bine sau de rău, înainte să pună punct.

Ducesa văduvă trimisese o fiertură cu gust groaznic prin Mary, pentru răceala lui Kimberly, și, după ce se îmbrăcase și era gata să iasă din cameră, se simțea deja mai bine. Cel puțin nasul nu mai amenința să îi curgă la primul strănut. De fapt, nu mai strănuta deloc, și reuși să mai ascundă din roșeață cu niște pudră. De asemenea, membrele nu o mai dureau, deci era ceva mai vioaie.

Având în vedere tot ce se întâmplase, era destul de mulțumită de înfățișarea ei. Rochia de culoarea lavandei pe care Mary o călcase pentru ea avea o croială ce îi avantaja zona taliei. Trebuia să facă ceva în privința actualei garderobe și se hotărî să o întrebe pe ducesă dacă avea o croitoreasă personală la Sherring Cross sau cel puțin în apropiere, pe care ar putea-o vizita a doua zi. Petreceri și baluri în Londra? Nu până nu era pregătită pentru ele.

Nu auzise nici un sunet din camera alăturată toată după-amiaza, deși se îndoia că ar fi putut-o trezi ceva din somnul acela adânc. Nu auzise însă nimic nici toată seara. Poate Lachlan ceruse să se mute, acum, că i se permisese să rămână, ca să evite alte neînțelegeri. Încă nu înțelegea de ce ducele se răzgândise în privința ședерii scoțianului. Păruse hotărât cu o noapte în urmă.

În acea seară, erau mai mulți musafiri noi, cărora Kimberly le fu prezentată când li se alătură în salon. Lady Hester Cowles și fiica ei, Cynthia, o vizitau pe ducesa văduvă și urmau să stea o săptămână. Cynthia era o tânără încântătoare și vorbăreață care avea în jur de șaisprezece ani, ceea ce o făcea destul de mare să socializeze cu adulții la anumite ocazii, deși nu era încă obișnuită cu acest privilegiu. Tiffany Whately era și ea prezentă, fiind prezentată ca „draga prietenă a lui Megan". Aceasta venise cu soțul ei, onorabilul Tyler Whately, pentru weekend, și o monopolizase pe ducesă, cele două prietene având multe de discutat. Kimberly ar fi vrut să reia discuția despre acel „plan" la care adormise de dimineață, dar se părea că trebuia să mai aibă răbdare. Reușise să afle însă că o anume doamnă Canterby,

o croitoreasă excelentă, potrivit lui Margaret MacGregor, era angajată de doamnele casei. Acestea o țineau atât de ocupată, că era necesar și convenabil ca femeia să locuiască la Sherring Cross. Megan aranjase deja o întâlnire între ea și Kimberly, pentru dimineață. Acest lucru o mai liniști pe Kimberly. Spera totuși că nu avea să se discute și despre balul de peste câteva zile. Ar fi vrut să își facă treptat apariția în cercurile sociale, până când se simțea destul de confortabil încât să întâlnească mulți străini. Nu voia să înceapă direct cu evenimente extravagante. Din câte auzise însă, ducesa avea alte planuri.

Ora mesei se apropia, iar Lachlan MacGregor nu-și făcuse apariția, așa că tânăra spera că nu avea să fie nevoită să-i suporte din nou compania. Nu fu însă norocoasă până la capăt.

Kimberly stătea lângă Cynthia Cowles și o asculta pe tânără cum se plângea de lipsa de varietate a culorilor din garderoba ei, când scoțianul intră în încăpere arătând extrem de chipeș cu o jachetă ce se asorta cu culoarea părului când lumina bătea dintr-un anumit unghi. Iar părul lui des și lăsat liber îi cădea pe umeri, într-un mod care nu era deloc la modă. Însă când se conformaseră scoțienii modei? Chiar și așa, stilul acesta îl prindea. Puțina dantelă de la gât și manșetele de la cămașa albă de mătase intensificau efectul pe care îl avea prezența lui.

Cynthia rămase cu gura căscată. Kimberly avu aproape aceeași reacție, deși reuși să-și țină gura închisă. Nu exista nici o îndoială că încă o atrăgea din toate punctele de vedere și îi făcea simțurile să vibreze. Însă el nu o observă. Nu observă pe nimeni. Intrase cu zâmbetul cu care fermeca femeile, însă era o singură femeie pe care voia să o farmece, și se îndreptă direct spre ea.

Acea femeie era ducesa, bineînțeles, și, cum Megan se afla în cealaltă parte a încăperii, Kimberly nu reuși să audă ce discutară cei doi. Era însă amuzant să îi privească. Megan își dădu seama că bărbatul voia să îi ia mâna și încercă să evite acest lucru. Își îndepărtă mâna de el, dar trebui să facă asta din nou și din nou, deoarece Lachlan refuză să se dea bătut și îi urmări mâna cu a lui până când o prinse în sfârșit și o duse la buze ca să o sărute. Însă Megan își retrase imediat mâna, aruncându-i o privire scrutătoare.

Toată lumea îi privea. Lucinda râse. Devlin se încruntă. Kimberly clătină din cap.

În tăcerea care urmă, Cynthia spuse pe un ton uimit:

– E un adevărat uriaș, nu-i așa?

Și Kimberly crezuse asta inițial, dar apoi, stătuse lângă el și fusese obligată să-și schimbe părerea.

– Nu cred, răspunse ea.

Cynthia ar fi trebuit să fie jenată, deoarece făcuse o asemenea remarcă cu glas tare. Mama ei cu siguranță se simțea prost. Însă fata nu părea să fie conștientă de greșeala ei. O privi însă pe Kimberly ca și cum ar fi fost nebună. Așa că se ridică pentru a-i demonstra de ce nu îl considera un uriaș. Privirea Cynthiei o urmări, și, în cele din urmă, expresia ei trădă o urmă de dezgust pentru ea însăși, pentru că nu observase asta înainte.

– Nu-i de mirare că nu crezi asta, căci și tu ești uriașă, spuse fata.

Săraca Lady Cowles era roșie toată, însă comentariul i se păru amuzant lui Kimberly, și râse tare. Trecuse atât de mult timp de când făcuse asta, că se simți ciudat, deși bine. Însă, când se așeză la loc, observă că Lachlan o țintuia cu o privire ciudată. Nu dorise să-i atragă atenția, iar acum, că făcuse asta, era agitată. Din fericire, în acel moment, fu anunțată cina, și lumea începu să se îndrepte către sala în care se mânca.

Megan limitase din nou scaunele de la masă, însă fără a atribui locurile. Cum strategia ei era evidentă, de data asta, nu funcționă. De fapt, Kimberly și Lachlan se așezară primii, fiecare la câte un capăt al mesei.

Megan era ușor nemulțumită. Însă, după ce o văzuse pe Lady Kimberly zâmbind în salon, se simțea așa mulțumită, încât admise că aranjamentele de la masă nu contau atât de mult. Acel râs sincer o transformase total pe Kimberly și o surprinse pe Megan, după care o încântase. Era incredibil ce efect puteau avea două gropițe asupra înfățișării unei persoane. Deși Kimberly tot nu putea fi descrisă drept o femeie frumoasă în sensul clasic, avea un farmec cald și senzual, care o făcea încântătoare. Iar Megan era fericită că și Lachlan MacGregor observase asta.

Astfel, lui Megan îi veni o nouă idee. Ducesa își testă teoria la masă, încercând să fie cât mai amuzantă și să îi facă pe cei din jur să zâmbească, ba chiar să râdă. Strategia funcționă. Kimberly se relaxă și păru a se simți bine. De fiecare dată când râdea, Lachlan părea să se întoarcă spre ea.

Partea mai puțin plăcută era că scoțianul îi arunca zâmbete și priviri seducătoare lui Megan.

Ducesa oftă și își dădu seama că trebuia să aibă o nouă discuție cu el despre interesul pe care i-l arăta în continuare, înainte ca Devlin să observe acest lucru. Reușise să-și înduplece soțul să-l lase pe scoțian să rămână doar fiindcă îi tot subliniase posibilitatea de a-l combina pe Lachlan cu fata contelui de Amburough. Însă, dacă ducele observa interesul lui îndreptat către Megan, nu mai avea ce să facă, și scoțianul trebuia să plece imediat, asta dacă Devlin nu îl lua înainte la socoteală cu pumnii.

Din păcate, asta era clar o posibilitate, având în vedere antipatia lui Devlin față de scoțian. În acea seară însă, între cei doi se afla numai Duchy, și bărbații păreau să se ignore în mod admirabil. Ciudat de admirabil. Deși cei din jur puteau observa cu ușurință că se ignorau, și acest lucru ar fi putut duce la apariția bârfelor – nu aveau însă de ce să-și facă încă griji din această cauză, nu până când nu începeau să socializeze în afara casei. Însă fix asta urma să se întâmple în zilele următoare.

Duchy reușise să o convingă pe Megan că nu era o idee bună să mizeze totul pe o carte. Oricât ar fi vrut ducesa să îi facă pe Kimberly și Lachlan să descopere iubirea adevărată, era posibil ca acest lucru să nu fie atât de simplu de făcut. Așa că fiecare trebuia expus unei varietăți de persoane singure. Iar balul familiei Wigginse din Londra, care avea loc peste numai câteva zile, era locul perfect pentru asta.

Capitolul 11

Kimberly se simţea obosită în mod plăcut în timp ce se întorcea în camera ei. Încă nu era la zi cu somnul, dar spera să rezolve asta în acea noapte. Iar răceala părea să îi fi dispărut în mod miraculos, datorită minunatului leac al Lucindei.

Se simţise bine în acea seară. Privise aceste adunări sociale mai degrabă cu groază decât cu nerăbdare. Însă Megan St. James fusese o gazdă atât de fermecătoare şi de amuzantă în acea seară, că uitase motivul pentru care era la Sherring Cross.

În mod incredibil, fusese atât de distrasă de gazda ei, că reuşise să uite, pentru perioade scurte de timp, de prezenţa bărbatului care o fascina. O ajutase şi faptul că scoţianul stătuse la celălalt capăt al mesei, destul de departe cât să nu îi poată auzi vocea. Îşi amintea de el doar când simţea că Lachlan o privea. Nu că s-ar fi uitat vreodată ca să confirme dacă bărbatul se uita sau nu la ea. Cel mai probabil era totul în imaginaţia ei, pentru că acesta nu avea nici un motiv să o privească atât timp cât încântătoarea Megan era prezentă.

Kimberly ştia exact de cine era interesat Lachlan, doar auzise tot ce îi spusese acesta ducesei. Nu crezuse pentru o clipă că discuţia lor fusese un flirt nevinovat. Scoţianul vorbise serios: avea de gând să încerce să cucerească o femeie căsătorită. Iar acea femeie căsătorită fusese vizibil enervată şi exasperată de el, însă acest lucru nu avea să îl oprească. Comportamentul lui din această seară demonstra asta.

Kimberly auzi paşii din spatele ei tocmai când intra pe holul unde se afla camera ei. Sunetul îi provocă fiori. Putea fi un servitor, deşi se îndoia, din cauza paşilor greoi. Cel mai probabil, era scoţianul, cu toate că ea se retrăsese mai devreme, tocmai ca să evite această posibilitate.

După cină, se mutaseră din sufragerie în salonul de muzică, unde Cynthia îi distra cu talentul ei la clavecin. Pentru că era o adunare atât de mică, după standardele St. James, bărbaţii îşi aduseseră băutura în loc să rămână dincolo ca să o termine, iar cei care voiau

să fumeze o puteau face în partea din spate a încăperii. Când Kimberly plecă, MacGregor încă mai avea brandy în pahar şi era prins într-o conversaţie cu Lady Hester, deci nu avea cum să fie în spatele ei pe hol. În plus, Kimberly ştia sigur că acesta se culca la ore târzii. Însă simţurile ei îi spuneau cu totul altceva, tresărind de panică sau entuziasm – ar fi vrut să poată face diferenţa între cele două.

Kimberly alese să evite o confruntare cu el, oricât de scurtă ar fi fost. Era sigură că nu ar fi putut dormi în noaptea asta dacă îl vedea. Aşa că grăbi pasul, ba chiar începu să alerge, doar ca să-şi dea seama, când apăsă mânerul uşii, că uşa era încuiată.

De ce făcuse un lucru aşa prostesc? Scoţianul nu ar fi furat nimic de la ea, nu ar fi îndrăznit. Pentru liniştea ei, nu trebuia să încuie uşa decât când se afla de cealaltă parte a ei, nu pe hol. Însă uşa era încuiată şi paşii se auzeau din ce în ce mai aproape, iar când găsi în sfârşit cheia în buzunarul ascuns de sub fustă, era atât de agitată, că o scăpă. Mai rău, după ce o ridică, nu putu nimeni gaura cheii.

Apoi, o mână imensă se propti în uşă, la acelaşi nivel cu faţa ei, iar respiraţia scoţianului se putea simţi pe gâtul ei.

– Deci nu crezi că sunt uriaş?

După toată graba şi anxietatea simţită, era ciudat să fie copleşită de o senzaţie de calm, însă asta se întâmplă. Probabil băuse prea multe pahare de vin dulce sau poate doar se resemnase. Însă acum era calmă şi, când se întoarse ca să îl privească, nu fu prea tulburată când îl văzu foarte aproape de ea.

Deci auzise remarca ei către Cynthia? Era incredibil că nu se simţea ruşinată de acest lucru. Kimberly îşi ridică ochii ca să îi întâlnească privirea, care nu era deloc departe, şi îi răspunse pe un ton sec:

– În nici un caz.

Răspunsul păru să-l amuze, deşi scoţianul continuă:

– Din câte îmi amintesc, prima oară când m-ai văzut, te-ai cam holbat la mine.

– Poate pentru că eşti un bărbat extraordinar de chipeş? spuse ea.

Faptul că formulase complimentul sub forma unei întrebări îl făcu să roşească, însă acest lucru probabil s-ar fi întâmplat oricum. Lachlan îşi coborî braţul şi făcu un pas în spate, ca să nu mai pară atât de ameninţător.

– Atunci, poate îţi datorez o scuză pentru comportamentul meu de ieri, când am ajuns aici.

Kimberly ar fi putut să îi accepte scuza și să treacă peste, ceea ce l-ar fi făcut pe scoțian să se grăbească spre camera lui, iar ea ar fi intrat în a ei fără alte discuții. Nu făcu asta. În schimb, spuse:

– Îți faci un obicei din a-mi datora scuze, nu?

Era o întrebare provocatoare. Kimberly își dădu seama de asta în momentul în care vorbi. Cu toate astea, nu încercă să își retragă comentariul sau să atenueze subtilitatea provocării. El râse și răspunse:

– Așa crezi, drăguțo? Iar eu care credeam că am fost un tip de treabă, având în vedere circumstanțele.

Kimberly ignoră încercarea lui de a arunca vina pentru comportamentul lui pe ea și spuse:

– Te-am rugat să nu-mi spui așa.

Zâmbetul scoțianului era acum mai degrabă insinuant sau poate imaginația ei o lua din nou razna.

– Dacă ceri nu înseamnă că o să obții ce vrei. Poate doar dacă spui ce vreau eu să aud.

Kimberly ar fi trebuit să știe că nu putea avea o conversație cu acel bărbat fără să se enerveze pe el.

– Și ce ai vrea să auzi?

– De la tine, poate un „te rog"?

– Să mă umilesc pentru că tu nu ai destulă minte cât să pricepi că nu sunt și nu o să fiu vreodată drăguța ta? Nu prea cred.

Era o altă provocare. Scoțianul își puse mâna din nou pe ușă și se apropie. Această mișcare o înghesui și o obligă să-și dea capul și mai în spate dacă voia să mențină contactul vizual. Poate ar fi trebuit să regândească faptul că el nu era un uriaș...

– Niciodată să nu negi ce e posibil. Și orice este posibil, dacă luăm în calcul intervenția sorții, precum și ciudățeniile naturii și determinarea unei persoane.

– Atunci, ar fi posibil să pleci și să mă lași să mă retrag în pace?

Lachlan râse.

– Da, e posibil, însă aici avem un exemplu de situație în care determinarea va amâna acest lucru.

– Cum adică?

El îi zâmbi un pic prea senzual, ceea ce ar fi trebuit să fie un avertisment pentru ce urma să spună, dar nu fu.

– Nu te-am sărutat încă, drăguțo, deși simt o puternică dorință de-a o face.

– Nici măcar să nu...

Atât putu să spună, pentru că el se aplecă și o sărută. Kimberly nu ar fi crezut niciodată că așa ceva era posibil, însă buzele lui Lachlan MacGregor se mișcau ușor și ezitant peste ale ei, apoi, dintr-odată, fără să ezite, sărutul lui deveni profund.

Kimberly era hipnotizată. Nu se mișca. Abia respira. Cu siguranță, nu mai gândea. Pur și simplu, stătea acolo și savura minunea acelui sărut și toate senzațiile plăcute care îl însoțeau. Chiar și când limba lui își făcu drum în gura ei, șocul că el ar face așa ceva nu întrecu plăcerea senzației. O străbăteau prea multe sentimente unice ca să fie deranjată de ceva neașteptat.

Când el se dădu în spate, Kimberly era complet năucită. Scoțianul ar fi putut să plece chiar atunci, și ea nu ar fi observat. Dar Lachlan nu plecă. O privea intens și, când gândurile ei se întoarseră în grabă, o bombardară cu contradicții. Cele mai pregnante erau indignarea și dorința de a-l săruta din nou. Kimberly nu experimentase niciodată ceva asemănător cu ce se întâmplase adineauri. Maurice îi oferise un sărut scurt și ciudat când avea șaisprezece ani, care fusese și primul ei sărut. Apoi, o mai sărutase de câteva ori înainte să plece în marele lui tur. Nici unul dintre ele nu o afectase câtuși de puțin, însă nu putea spune asta și despre sărutul scoțianului. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce acesta se hotărâse să îi arate care era diferența. Hotărâtă să afle, îl întrebă:

– De ce ai făcut asta?

Dintr-odată, și el păru la fel de confuz ca ea.

– Nu știu, recunoscu el. E posibil să fi băut prea mult, și ar fi cazul să mă duc la culcare, înainte să mă fac de râs și mai tare.

Kimberly fu dezamăgită de răspunsul lui, deși nu avea de ce. Ce se așteptase să audă? Că o sărutase pentru că nu se putuse abține, că era ceva ce își dorea cu ardoare? Aproape râse la propriile ei gânduri.

Lui îi spuse:

– Da, e o idee importantă. Și să nu te obosești să-ți ceri scuze din nou de dimineață, MacGregor. Prea multe scuze tind să afecteze sinceritatea.

Se întoarse ca să încerce să deschidă din nou ușa. Mâna lui se așeză pe brațul ei, oprind-o, și Kimberly îi simți din nou respirația pe gât, fapt ce o făcu să simtă din nou fiori pe șira spinării.

– Fătuco, niciodată nu îmi cer scuze pentru un sărut. E ceva pentru care nu îmi pare rău, iar faptul că ești tu cea pe care am sărutat-o nu face excepție de la regulă. Așa că să nu te aștepți să auzi scuze de la mine, pentru că nu-mi pare câtuși de puțin de rău.

După ce spuse asta, plecă, lăsând-o chiar mai confuză.

Capitolul 12

Trei zile mai târziu, lui Kimberly încă nu îi venea să creadă că mergea la balul familiei Wigginse. Ar fi putut jura că nu avea să fie gata la timp, însă era. Grupul St. James îi includea pe Excelențele Lor, pe Lady Hester, Cynthia fiind în continuare supărată pentru că nu era destul de mare să participe, și pe Lachlan MacGregor. Toți merseseră la Londra în dimineața balului. Urmau să stea în casa din oraș a ducelui aproape o săptămână, din moment ce mai fuseseră acceptate și alte evenimente din Londra, inclusiv un alt bal. Iar Lucinda și Margaret aveau să li se alăture în ziua următoare, împreună cu Cynthia.

Doamna Canterbury reușise să facă o rochie de bal incredibilă pentru Kimberly în numai o zi jumătate, iar o alta avea să îi fie trimisă în a doua parte a săptămânii. Cu ajutor, reușise să termine și două rochii de zi înainte de plecarea din acea dimineață și îi promisese că și mai multe urmau a sosi zilnic odată ce ajungea în Londra.

Fu nevoie de două trăsuri, pe lângă cea ducală, să îi transporte pe toți, inclusiv pe servitori și bagajele cu care călătorea ducesa. Chiar și așa, ducele alesese să meargă pe unul dintre caii lui pursânge, poate pentru că nu voia să stea în același loc cu scoțianul ore întregi. Kimberly și-ar fi dorit să poate face și ea la fel, dar nu fusese la fel de norocoasă. În dimineața după ce o sărutase, Lachlan coborâse la micul dejun și strănutase, în mod repetat, iar ea pufnise în râs. Era doar un plus, se gândea ea, faptul că el răcise din cauza acelui sărut. De atunci însă, el o tot privise încruntat, aparent având o altă părere. Kimberly nu își dădea seama de ce i se părea atât de amuzant, dar așa era. Mai bănuia și că Lucinda îi trimisese unul dintre remediile ei cu gust groaznic, pentru că, de atunci, nu mai strănutase atât de mult.

În această dimineață, cât stătea alături de el în trăsură, însă nu lipită, deoarece bancheta era lungă, reuși să îl ignore. Megan și Hester stăteau vizavi, iar Kimberly își imagina ce priviri îi arunca Lachlan

ducesei când Lady Hester nu era atentă. De fapt, Kimberly nu avea nici o îndoială că, dacă Hester nu ar fi fost prezentă, ea ar fi fost ignorată din nou și cei doi ar fi discutat iarăși deschis despre interesul lui Lachlan pentru Megan. Era sigură că scoțianul avea să facă o ultimă încercare.

Megan avea o expresie încăpățânată, care arăta cât de iritată era de scoțian. Singura dată când renunță la ea fu când se întoarse către Hester, care vorbea întruna, ca să îi răspundă. Kimberly evită acele conversații scurte și preferă să admire peisajul sau cel puțin să se prefacă a o face.

Nu aveau nimic programat pentru acea după-amiază, și, când ajunseră în Londra, Megan sugeră ca toată lumea să se odihnească, deoarece balul urma să țină până la orele dimineții. Kimberly era de acord. Fusese greu să îl ignore pe Lachlan când acesta stătea atât de aproape de ea, și se simțea epuizată.

Însă timpul se scurse ca prin minune și deja se îndreptau către bal. Kimberly era încântată, poate pentru că, așa cum singură recunoscu, niciodată nu arătase atât de bine. Iar asta nu se datora numai rochiei ei splendide, care îi venea perfect. Satinul argintiu era amestecat cu dantelă bleu care încercuia fusta îngustă din loc în loc și împrejmuia trena lungă. I se revărsa și de pe umeri și mărginea decolteul adânc, după ultima modă. O eșarfă de satin și dantelă, de care prinse o camee ce îi aparținuse mamei sale, acompania rochia.

Însă Kimberly se simțea frumoasă datorită coafurii realizate de servitoarea lui Megan. Și când se gândea că se rățoise la fată când aceasta venise cu foarfecă și fier de ondulat și începuse să-i taie din breton. Aceasta era pasionată de coafurile moderne, motiv pentru care Megan o trimisese să o pregătească pe Kimberly pentru bal. Când terminase, multe șuvițe aurii se aflau pe podea, însă bretonul mai scurt care îi încadra acum fața lui Kimberly și buclele de la tâmple îi îndulceau considerabil trăsăturile. Cu puțină pudră și ruj, tânăra abia se mai recunoscuse. Nici Lachlan nu o recunoscuse, cel puțin nu din prima. Când scoțianul ieșise din cameră tocmai când ea trecea, acesta îi adresase un salut general, presupunând că era un nou musafir. Kimberly nu se opri, nici măcar nu îl băgase în seamă, iar el fusese șocat când își dădu seama cine era de fapt. Nu era luat prea des prin surprindere, însă Lady Kimberly părea să-și fi făcut un obicei din a-l surprinde. Voia să o tragă înapoi și să o întrebe ce naibii

credea că făcea, arătând așa. Nu făcuse asta și își ținuse gura închisă, ca să nu sune la fel de ridicol pe cât se simțea.

Tânăra îl surprinsese și în noaptea anterioară, când o văzuse zâmbind pentru prima oară. Era drăguță când gropițele își făceau apariția în obrajii ei. Foarte drăguță. Scoțianul se întrebă cum avea zâmbetul ei să accentueze acea înfățișare schimbată, care îi oferea o frumusețe unică. Probabil avea să afle pe parcursul serii, însă nu aștepta cu nerăbdare efectul pe care acest lucru urma să-l aibă asupra lui.

Ce îl surprinse cel mai mult era faptul că femeia îl afecta în cele mai stranii moduri.

Din noaptea în care îi bătuse la ușă, iar el avusese o reacție exagerată, încercase să o ignore și să se concentreze pe Megan al lui, dar nu reușise. Kimberly se tot plimba prin mintea lui, când nu avea de ce să fie acolo. Iar sărutul lor cu siguranță nu ajutase.

Încă nu înțelegea de ce simțise nevoia să o sărute. Dar își dorea să nu o fi făcut, pentru că se gândea întruna la acel moment. Ceva din acel sărut i se păruse extrem de excitant: felul în care ea se ținuse de el, modul în care își deschisese gura ca să fie acaparată, cedarea totală a corpului ei moale și suplu, care era lipit de al lui. Și, pentru prima oară, nu fusese un efort să se aplece pentru sărut. Existau niște beneficii când sărutai o femeie înaltă, dar ar fi putut trăi și fără să le afle chiar cu această femeie.

În această seară, avea de gând să se concentreze asupra lui Megan. Urma să aibă ocazia să danseze cu ea. Aceasta nu îi putea refuza invitația. Odată ce avea să o țină în brațe, orice devenea posibil. Avea speranțe mari că avea să-i contrazică afirmația ridicolă cum că era fericită cu plictisitorul englez cu care se căsătorise. Nu făcea decât să prezinte o fațadă plăcută pentru o greșeală teribilă, iar el avea de gând să-i demonstreze asta. Da, avea speranțe mari, iar acestea nu includeau gândurile la acel fluture arțăgos, dar minunat care tocmai ieșise din cocon.

Capitolul 13

– Ce naiba? Aş fi putut jura că tocmai dansa cu altcineva.

– Cine?

– Lady Kimberly.

Megan încuviinţă din cap, distrasă. Dansa cu Lachlan doar pentru că acesta o tot bătuse la cap, până fusese de acord. Însă faptul că scoţianul putea observa o altă femeie, mai ales pe Kimberly Richards, în timp ce îi şoptea complimente în ureche lui Megan... ei bine, nici că ar fi putut fi mai încântată.

Nu că l-ar fi crezut sincer, sau, mai degrabă, era sigură că el credea că era sincer. Însă, pentru o persoană care auzise toate complimentele posibile, nu era impresionată. Era însă impresionată de schimbarea remarcabilă a lui Kimberly Richards, şi se părea că şi Lachlan era. Iar, în caz că nu era conştient de asta, Megan avea de gând să evidenţieze acest lucru.

– Chiar dansa cu altcineva, spuse ea. Se întrerup partenerii între ei. Nu e foarte politicos din partea lor, dar ştii că tinerii sunt aşa nerăbdători.

– Nu ştiam asta, mormăi Lachlan.

Megan zâmbi. Scoţianul chiar părea gelos. Era mai mult decât ar fi putut spera atât de devreme.

– Se pare că e foarte populară, continuă ea, urmărindu-i expresia cu atenţie. Nu e frivolă, nu râde mult, cum fac de obicei tinerele, şi ştie să asculte. Bărbaţilor le place asta la o femeie. În plus, în caz că nu ai observat, este minunată.

Scoţianul bombăni.

– Megan, tu eşti foarte frumoasă, dar nu îi văd stând la coadă ca să danseze cu tine aşa cum fac cu ea în seara asta.

Megan râse.

– Aş spera să nu o facă. Devlin i-a dezvăţat pe aceşti tineri de asemenea apucături. Însă, în ceea ce o priveşte pe Kimberly, cred că o să aibă câteva propuneri înainte să ne întoarcem la Sherring Cross.

O s-o întreb dacă i-a atras cineva anume atenția. Ești atât de drăguț să mă duci la ea când se termină dansul?

Lachlan încuviință, iar ea observă că nu o mai complimentă. De fapt, abia o mai privi, iar Megan cu greu se opri din râs.

Această treabă cu cuplatul era mult mai simplă decât crezuse Megan inițial că avea să fie. Ori asta, ori Lachlan și Kimberly erau meniți unul altuia, indiferent de ce făcea cineva ca să îi ajute să-și dea seama de asta.

Lachlan o duse direct la Kimberly când muzica se opri. De fapt, mai degrabă o târî la ea. Megan îl știa pe tânărul care urma să o conducă pe Kimberly înapoi pe ringul de dans și îl opri, trimițându-l după ceva de băut. Iar în ceea ce-l privește pe Lachlan...

– Dacă ne scuzi, spuse Megan pe un ton serios, o să o iau pe Kimberly afară pe balcon...

– Nu. Ce ar spune soțul tău, drăguțo, dacă nu te-aș proteja într-o misiune atât de periculoasă?

Pe Megan aproape o pufni râsul când auzi o asemenea balivernă, dar, de fapt, era fericită că scoțianul voia să stea aproape. Nu voia însă ca și el să știe asta, așa că ridică din umeri și spuse:

– Cum vrei, dar să păstrezi distanța.

Nu așteptă ca el să fie de acord, o luă pe Kimberly de braț și o duse afară, dar nu foarte departe. Pe marginile balconului fuseseră instalate paravânturi, ca să țină gerul iernii departe. Le oferea musafirilor o zonă în care să se aerisească, unde nu era atât de frig încât să nu te poți bucura. Cu toate astea, simțeai ce sezon este. Megan nu avusese de gând să o interogheze pe Kimberly despre bărbații pe care îi întâlnise, dar, cum Lachlan trăgea cu urechea, era o ocazie pe care nu o putea rata.

– Kimberly, te simți bine? întrebă ea, pe un ton relaxat.

– Da, Excelență.

– Lasă asta. Îmi place să cred că devenim prietene, iar prietenii îmi spus Megan, dacă nu mai rău.

Kimberly zâmbi timidă, deși privirea ei se ducea în direcția lui Lachlan, care stătea la câțiva metri depărtare și se prefăcea că nu le băga în seamă.

– Spune-mi, ai întâlnit pe cineva de care să fii interesată?

– John Kent.

Răspunsul veni prea repede și o luă pe Megan prin surprindere.

– Da, este un tânăr plăcut. Conservator. Vine dintr-o familie excelentă... Ești sigură? Nu mă înțelege greșit, dar mi se pare puțin rigid.

Kimberly nu se putu abține și râse când auzi acea descriere.

– Așa e, dar, vezi tu, am trăit toată viața cu un părinte foarte instabil emoțional.

– Tatăl tău are un temperament vulcanic?

– Da. Așadar, pentru mine, rigid nu înseamnă ceva rău, dimpotrivă.

– Niciodată să nu mai spui asta, zise Megan. Devlin al meu mai are momente când e rigid, nu chiar ca în trecut, dar, din când în când, rigiditatea aia își face apariția și mă scoate din sărite. Dacă vrei o schimbare de la un temperament vulcanic, ar fi bine să alegi o persoană tăcută sau, și mai bine, cineva cu simțul umorului, care o să te facă să râzi mult.

În acel moment, amândouă îl priviră pe Lachlan, care se prefăcea că nu auzise nimic din ce discutau ele. Kimberly era emoționată, cum era de obicei când el se afla în apropiere. Iar, în acea seară, Lachlan era păcătos de chipeș, în costumul lui negru. Kimberly încercase să se concentreze pe tinerii pe care îi întâlnea, dar era aproape imposibil să facă asta când Lachlan MacGregor era în aceeași încăpere. Tânăra era dezamăgită. Se așteptase ca el să o invite la dans, cel puțin o dată, însă el nu o făcuse. Dansase cu Megan sau deloc.

– A mai fost și Howard Canston, spuse Kimberly. Mi s-a părut interesant.

Megan se încruntă fără a fi conștientă de asta. Nu putea găsi nici măcar un lucru care să fie în neregulă la Canston. Era atletic, dar și activ în Camera Lorzilor, unde preluase locul tatălui său după ce acesta se îmbolnăvise. Familia era bogată, avea câteva proprietăți în Londra. Nici un scandal nu fusese vreodată asociat cu numele lor. Iar Howard urma să moștenească titlul de marchiz după ce tatăl lui murea, lucru care, potrivit zvonurilor, se putea întâmpla în scurt timp.

Vicontele Canston era unul dintre cei mai căutați burlaci ai sezonului, fiind perfect pentru orice tânără, inclusiv pentru Kimberly. Arăta și destul de bine, fiind în stilul lui Adonis.

Megan ar fi vrut să poată spune ceva neplăcut despre tânăr, doar pentru că se hotărâse deja că Lachlan era bărbatul potrivit pentru Kimberly. Nu putu face asta și se gândi că ar trebui cel puțin să îl invite pe Canston la Sherring Cross în următoarele săptămâni. Dacă

era să fie corectă, putea să îl invite şi pe Lord Kent. De fapt, dacă urma să meargă atât de departe, putea să îi dea undă verde lui Margaret să invite nişte tinere pe care le credea potrivite pentru Lachlan.

Megan oftă. Erau momente când ce era corect nu se potrivea cu ce îşi dorea ea, iar acesta era unul dintre acele momente. Megan se forţă să spună:

– Howard ar fi un soţ bun. Altcineva?

Nu o mai surprinse că tânăra menţionă alte trei nume. Kimberly era acolo pentru a se căsători, şi se părea că nu avea de gând să piardă timpul distrându-se.

Megan ar fi vrut însă să ştie de ce Kimberly nu părea interesată nici măcar un pic de Lachlan. Sau, dacă era interesată şi pur şi simplu nu arăta acest lucru, atunci era un secret bine păstrat. Dar nu era ceva ce putea întreba în acel moment, oricât de mult şi-ar fi dorit asta. Nu când Lachlan se prefăcea a nu le asculta conversaţia.

Era un subiect ce trebuia dezbătut. Uşile balconului se deschiseră din nou, şi Devlin îşi făcu apariţia. Acesta le găsi imediat, şi era clar că venise cu un scop. Îşi duse mâna la gură, prefăcându-se a vorbi în şoaptă, deşi era clar că aveau să audă toţi trei.

– Megan, iubire, am nevoie să mă salvezi de Henrietta Marks, care e hotărâtă să impună viziunea politică a soţului ei asupra mea, viziune cu care toată lumea ştie că nu sunt de acord. Grăbeşte-te, e pe urmele mele.

Părea grăbit şi totuşi răbdător. Nu îi dădu lui Megan ocazia să răspundă în vreun fel sau să adreseze scuzele de rigoare celor cu care era. Devlin păşi în faţă, îi zâmbi lui Kimberly, îl ignoră pe Lachlan şi o trase pe Megan spre sala de bal.

Primul lucru pe care Megan îl observă fu că nici un dragon nu se afla pe urmele lui, lucru pe care îl şi spuse:

– Nu o văd pe Henrietta nicăieri.

– Nu ai avea cum, îi răspunse el în timp ce îi mângâie mâna, după care o luă în braţe ca să danseze. Familia Marks nu vine niciodată la adunări ca asta.

Megan fu surprinsă cam cinci secunde, după care îi zâmbi.

– Sincronizarea a fost genială, trebuie să recunosc. Am reuşit să îi las singuri pe Kimberly şi Lachlan.

– Da, ştiu, spuse el destul de plin de sine.

– Vrei să spui că ne-ai văzut când am ieşit pe balcon?

– Draga mea, mereu ştiu unde eşti şi ce faci.

– Nu știu dacă ar trebui să fiu încântată de asta sau să mă întreb dacă, de fapt, nu ai încredere în mine.

– Cum am încredere în tine fără doar și poate, presupun că va trebui să te mulțumești cu a fi încântată.

Ea zâmbi din nou.

– Da, presupun că da.

Capitolul 14

Kimberly încă se uita la ușa închisă a balconului, uimită de cât de repede fusese lăsată singură, cu el, când îl auzi pe Lachlan tușind, gest prin care voia să îi atragă atenția asupra lui. Se hotărî să îl ignore și se întoarse, cu intenția de a se uita la piața aflată în spatele casei familiei Wigginse. Lumini străluceau acolo, subliniind ceața, câteva bănci goale, o statuie mare a unui erou de război uitat și...

– Nu îți faci nici o favoare dacă mă ignori. Sunt de neignorat.

– Nu știu ce să zic, spuse Kimberly, fără să se uite la el. Mă pricep destul de bine la ignorat lucruri care nu mă interesează.

– Au! exclamă Lachlan, care se apropiase de ea. Mă rănești, drăguțo.

– Am îndoieli că așa ceva e posibil, dar, presupunând că ar fi, sunt sigură că o să supraviețuiești.

– Presupunând că nu minți, aș muri aici pe loc. Făcu o pauză. Dar, ca să vezi, sunt încă aici.

Kimberly aproape râse. Era foarte greu să n-o facă atunci când impulsul era atât de puternic. De genul acesta de divertisment avea nevoie în viața ei, însă nu de la un bărbat care era interesat de altcineva, și amândoi știau de cine.

– Va trebui să mă scuzi, Mac...

– Englezii ăia rigizi ți-au spus cât de frumoasă ești în seara asta, Kimber?

O lumină caldă o învălui. Tocmai se pregătea să se îndepărteze de el, dar replica lui o opri. Și, da, mai mulți bărbați îi spuseseră deja că o considerau frumoasă, dar nu era la fel ca atunci când o spunea Lachlan.

Scoțianul își puse brațul în jurul ei, ca și cum ar fi încercat să o oprească, deși picioarele ei nu aveau de gând să se miște. Kimberly alese să creadă că pur și simplu voia să o atingă, chiar și într-un mod inocent.

– Te-am făcut să te rușinezi? o întrebă el.

Nu era ruşinată, ci rămăsese fără cuvinte. Nu ştia cum să răspundă la complimente, căci primise atât de puţine de-a lungul vieţii, cel puţin de la bărbaţi. Aşa că înclină din cap rapid şi îşi ţinu privirea în jos, însă asta păru să îl încurajeze la şi mai multă intimitate.

– Îmi place partea asta timidă a ta. E neaşteptată, dar foarte drăguţă.

– Nu sunt...

– Nu e cazul să devii defensivă. Nu e ceva rău.

Nu voia să se certe cu el în acea seară, dar nu voia nici să îi lase impresia greşită despre ea.

– Chiar nu sunt...

– Îl îndeamnă pe un bărbat să te sărute, iar eu, trebuie să recunosc, simt din nou acest impuls.

Kimberly rămase fără aer. Îşi ridică ochii şi, în momentul în care privirile li se întâlniră, buzele lui erau lipite de ale ei. Spre deosebire de primul lor sărut, acesta era mai serios. O luă în braţe şi o ţinu aproape de el. Limba lui începu să-i exploreze gura. Era genul de sărut pe care Kimberly ar fi trebuit să-l experimenteze abia după ce se căsătorea. Era genul de sărut care trezea pasiuni, ceea ce se întâmplă.

Kimberly nu avea să afle însă unde i-ar fi dus acel sărut, deoarece mai mulţi petrecăreţi aleseră fix acel moment ca să se răcorească pe balcon. Când uşile se deschiseră, Lachlan se îndepărtă, punând distanţă între ei. Din păcate, pierderea sprijinului lui o dezechilibră pe Kimberly, iar scoţianul fu forţat să îi pună o mână pe spate. Cel mai uşor mod de a masca acea intimitate fu să o conducă înăuntru şi direct pe ringul de dans.

Când ea începu să-şi revină, era prea târziu ca să îl certe pentru ce făcuse. Nu că ar fi vrut s-o facă, căci îi plăcuse la nebunie acel sărut. Dar, dacă nu spunea nimic, el avea să creadă că o putea săruta când voia, lucru care nu era adevărat. Avea să-i spună ceva, dar mai târziu, după ce strălucirea aceea plăcută o părăsea şi el nu o mai copleşea cu toată atenţia sa. Iar Lachlan fix asta făcea.

Nu era deloc atent unde o ducea în timpul dansului, ci doar se uita la ea. Iar în ochii lui verzi era o lumină care continua să o încălzească. Când unul dintre tinerii care interveniseră şi mai devreme în timpul dansului ei cu altcineva făcu o nouă încercare, Lachlan încălcă regulile cu refuzul său. Ba chiar îi spuse:

– Dispari, englezule! E luată.

Kimberly se simți deopotrivă rușinată și încântată, o combinație dificilă. Nu spuse nimic. Pur și simplu, se bucură de senzația mâinii lui pe spatele ei. Cealaltă mână o ținea pe a ei, iar, din când în când, pulsul ei o lua razna când Lachlan se apropia din întâmplare prea mult de ea, iar sânii ei se lipeau de pieptul lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee că acestea erau mișcări bine gândite de el, că încerca să o seducă și reușea. Era subtil și nu folosea nici măcar jumătate dintre tacticile lui obișnuite, deoarece se temea că orice acțiune evidentă urma să aibă efecte adverse, nu beneficii. Nu știa când și de ce se hotărâse că avea să o facă a lui. Nici măcar nu fusese o decizie. Nu fusese implicată nici o alegere. Pur și simplu, trebuia să o aibă acum, atât de mult o dorea.

Capitolul 15

Kimberly se întoarse la casa St. James simțind o tulburare romantică. Cu Lachlan în aceeași trăsură, tulburarea nu avu când să dispară.

Părerea ei despre el se schimbase mult în acea seară. De fapt, chiar se întreba cum ar putea evita scandalul odată ce se căsătoreau și tatăl ei avea să o dezmoștenească. Nu se întreba și *dacă* avea a se căsători cu el. În ceea ce o privea, decizia fusese deja luată.

Nu avea nici un rost să își caute altundeva soț, când Lachlan MacGregor i se potrivea atât de bine. Singurul motiv pentru care nu luase în considerație această idee mai devreme era aparentul lui interes față de Megan St. James. Însă, după cum decursese seara, acel interes clar nu mai exista. Toată atenția lui era îndreptată spre ea. În plus, atitudinea lui fermecătoare și relaxată era exact lucrul de care avea nevoie în viața ei.

Încă zâmbea în sinea ei, visând la cum ar fi viitorul ei cu el, când ajunse în cameră și se pregăti pentru culcare. Știa că Lachlan stătea în camera alăturată, căci trecuse pe lângă el pe hol mai devreme. Ce coincidență, la cât de mare era casa! Dar nu se gândi prea mult la asta. Își schimbase părerea și în privința asta, iar acum îi plăcea să îl știe atât de aproape.

Îi spusese lui Mary să nu o aștepte, iar Kimberly reuși să se dezbrace de rochie fără a se chinui *prea* mult și fără a băga de seamă de câte ori se poticni. I-ar fi plăcut să viseze în continuare la Lachlan, căci fanteziile cu el erau atât de tulburătoare. Dar, pentru că băuse destul de multă șampanie la bal, adormi imediat ce se puse în pat. Prin urmare, era destul de dezorientată când se trezi puțin mai târziu, atât de buimacă încât crezu că încă era la bal, pe acel balcon, sărutată de Lachlan. Toate sentimentele minunate pe care le simțise reveniră. Dar erau mai intense. Era sărutată cu pasiune. Iar dacă pe balcon fusese răcoare, acum era multă căldură.

Dură puțin până când își dădu seama că Lachlan făcea mai mult decât să o sărute. Mâinile lui nu doar o țineau, ci se plimbau libere pe corpul ei și dădeau peste piele acolo unde ar fi trebuit să fie satin. Acest lucru o buimăci, însă nu își puse prea multe întrebări, căci mâinile lui continuau să cerceteze. Uneori, provocau senzații atât de plăcute, că nu își putea ține în frâu plăcerea, iar sunetele îl încurajau să exploreze și mai mult.

Însă era și o senzație pe care nu o mai simțise înainte, o frustrare vagă pe care nu o putea defini clar, dar cumva știa că toate lucrurile minunate pe care le simțea datorită lui nu aveau să fie de ajuns, că lipsea ceva și mai încântător și că nu putea fi completă fără asta. Odată cu acest sentiment, crescu și o senzație de presiune, ca și cum corpul i-ar fi spus că acest curcubeu are un capăt și, dacă se grăbește, e posibil să îl găsească.

Căldura sporea. Rochia părea a se lipi de ea, dar totuși nu se mai simțea ca satinul. I se părea că îi crescuse un alt strat de piele, care o trăgea, greoi și inflexibil, în jos. Însă săruturile lui continuară să o orbească, fără să îi lase timp să se gândească la ce se întâmpla cu ea sau să-și pună întrebări. În plus, mai mult ca sigur își imagina lucruri, o consecință nefericită a consumului de șampanie, cu care nu era obișnuită.

Apoi, simți durerea, un efect care o readuse cu picioarele pe pământ. Atunci, își dădu seama de două lucruri. Nu era pe balconul casei familiei Wigginse, ci în patul ei, unde ar fi trebuit să fie, de altfel. Însă Lachlan MacGregor se afla deasupra ei, iar el nu ar fi trebuit să fie acolo. Mintea ei fu copleșită de implicațiile acelui lucru, pe care, în toată inocența ei, nu le înțelegea complet.

Se putu gândi la o singură întrebare:

– Ce faci aici?

El se ridică, dar abia îl putea vedea în întunericul camerei.

– Drăguțo, nu-i evident? Fac dragoste cu tine.

– Pe naiba, spuse ea indignată. Fără permisiunea mea? Nu prea cred.

– Da, este adevărat, răspunse Lachlan. Îmi pare rău pentru durere, dar...

– Durere? interveni ea, după care își reaminti. De ce m-ai rănit?

– Nu a fost cu intenție. Ei bine, a fost, oarecum, dar nu putea fi evitată, și îți jur că n-o să se mai întâmple.

– Nu, pentru că pleci, spuse ea. În clipa asta.

– De ce aș face așa ceva, când asta e ceva ce ne dorim amândoi?

– Să nu presupui că știi ce vreau...

– Dar știu. Mi-ai spus toată noaptea că mă vrei, drăguțo, iar acum și eu te doresc la fel de mult.

Un fior o străbătu când îl auzi spunând asta, dar era confuză. Nu își amintea să îi fi spus așa ceva; de fapt, nu se putea imagina atât de îndrăzneață. Faptul că îl voia nu conta... Sau conta? Oricum, avea să se căsătorească cu el, așa că mai conta că făceau dragoste acum, înainte de eveniment? Și tot ce îi făcuse fusese atât de plăcut, până simțise acea durere.

Își reaminti de durere și întrebă ușor:

– De ce m-ai rănit?

El mormăi și începu imediat să o acopere cu sărutări.

– Drăguțo, nu e ceva ce am vrut să fac. Mama ta nu ți-a explicat niciodată că sângele unei virgine trebuie vărsat înainte ca aceasta să se unească cu un bărbat?

Își amintea ceva vag, dar fusese atât de tânără când avusese loc conversația, că uitase cu totul de ea. Își imagină că Lachlan roși. Și ea roși.

– Vrei să spui că ne-am unit cu adevărat?

Nu se gândise că acele vorbe aveau alt înțeles pentru el. Răspunsul lui fu scurt și la obiect:

– Nu simți asta?

Era greu să simtă în acel moment altceva decât greutatea lui pe ea, pentru că trupul lui era nemișcat. Apoi însă, el începu să se miște, și ea făcu ochii mari când simți o mișcare adânc în ea. Nu mai era durere, și fu străbătută de un fior plăcut.

– Tu ai făcut asta?

El râse când auzi surprinderea din vocea ei.

– Da, drăguțo, și e numai începutul. O să îți placă și mai mult ce urmează, îți dau cuvântul meu.

Continuă să îi demonstreze ce voia să spună prin asta. Mai mult? Asta cu greu descria senzațiile superbe care însoțeau mișcările lui în ea. Iar el o sărută din nou, profund. Deși Kimberly ar fi vrut să îi aducă aminte că nu trebuiau să facă asta înainte de căsătorie, nu avu când.

Nu că asta ar fi vrut acum. Fu copleșită de plăcere, iar toate gândurile ei încetară, lăsându-i doar sentimentele să îi guverneze reacțiile. Și reacționă. La început, inocent, însă apoi, cu o pasiune care crescu

şi o acapară, potrivindu-se cu ritmul impus de el. Repede, încet, ea îl urmă, ţinând pasul cu el. Atâtea senzaţii o consumau. Apoi, fu prea mult. Icni surprinsă. Vârful de plăcere în care o duse el fu atât de neaşteptat, o explozie de senzaţii urmată de ceva incredibil. Apoi, pluti înapoi într-o bulă de plăcere pulsantă, urmată de letargie şi de senzaţia de saţietate.

Cum îi putea mulţumi pentru asta? Oare trebuia să îi mulţumeşti bărbatului care ţi-a făcut darul unei plăceri atât de păcătoase? Avea să vadă ea dimineaţă. Acum însă, oftă fericită, îşi puse braţele în jurul gâtului bărbatului ei şi adormi.

Capitolul 16

Mary intră în camera lui Kimberly, așa cum făcea în fiecare dimineață, ca să își înceapă treaba. Kimberly se trezi din cauza zgomotelor pe care le făcu menajera când aprinse focul. Zgomote familiare. Nimic neobișnuit. Nimic care să îi aducă aminte că viața ei se schimbase pentru totdeauna.

Când se rezemă însă într-un cot și deschise ochii, făcu asta prea repede. O durere îi străbătu tâmplele. Își acoperi ochii cu mâna de ceea ce părea să fie cea mai puternică lumină a soarelui pe care o văzuse vreodată. Balul. Fusese la balul familiei Wigginse și băuse prea multă șampanie. Deci ăsta era rezultatul păcatului de a bea? O durere puternică de cap, aversiune față de lumină și senzația de groază.

Groază? Ce ar fi putut face de simțea acum acest sentiment? Săruturile de pe balcon, dansurile cu același bărbat, privirile pasionale pe care Lachlan i se tot arunca. Lachlan...

O amintire declanșă o alta, iar când ajunse la ultimele întâmplări, care se petrecuseră chiar în acea cameră, fu șocată. Era imposibil. Nu ar fi făcut așa ceva, nu ar fi permis să se întâmple așa ceva. Restul erau probabil amintiri reale, dar ultima, nu, trebuia să fi fost un vis. Și totuși, visase ea vreodată ceva atât de real sau de frumos?

Apoi, își văzu cămașa de noapte la piciorul patului și se uită în jos, descoperind că era goală pe sub cearceafuri. Senzația de rece ar fi trebuit să îi indice asta mai devreme, dar probabil durerea de cap o împiedica să observe asemenea detalii. Era o coincidență, oare, faptul că singura noapte din viața ei când nu purtase cămașă de noapte era singura noapte în care visase că făcuse dragoste? Se temea că nu și că era ruinată... și înțelese de ce îi dăduse târcoale sentimentul de groază.

Cel puțin, Lachlan nu era în continuare în pat cu ea. Nu își imagina cât de rușinată s-ar fi simțit dacă scoțianul ar fi fost acolo, din moment ce Mary avea obiceiul să intre fără să bată la ușă, ca să facă focul astfel încât camera să fie încălzită când se trezea Kimberly.

Dar, până la urmă, ar mai fi contat? Ar fi contat destul de mult. Lui Mary îi plăcea să bârfească, și, cum fusese angajată de curând, nu îi era atât de loială lui Kimberly cât să nu spună nimic. Deși fusese scutită de acea rușine, tot era ruinată. Tinerele bine-crescute pur și simplu nu făceau ce făcuse ea și...

Mormăi din nou și își trase păturile peste cap, sperând că Mary avea să o lase singură. Nu înțelegea cum de se abătuse atât de mult de la drumul ei, tocmai ea care nu făcuse nimic nelalocul lui în viața ei. Singurul lucru oarecum suspect fusese să îl înfrunte pe tatăl ei și să refuze să pună punct perioadei de doliu. Pe bună dreptate, din moment ce ar fi făcut-o pentru patima logodnicului ei la jocuri. Ce nemernic! Dacă Maurice ar fi fost mai rezonabil, ea nu s-ar mai fi aflat în situația asta și... și...

Începuse să intre în panică, și asta pentru că uitase un detaliu. Respiră ușurată când își aminti că în noaptea anterioară ajunsese la concluzia că Lachlan MacGregor i s-ar potrivi ca soț. Că nu gândise foarte clar când luase acea decizie era altă treabă. Kimberly se hotărâse să se căsătorească cu el, iar acum, nu se mai putea răzgândi nici dacă voia s-o facă. Făcuseră dragoste. Așa ceva se făcea numai cu un soț, sau, în cazul ei, cu cineva care urma să-i fie soț. Și nu avea ce să îi reproșeze în privința asta. Avea să îi placă să facă asta în mod regulat cu el după ce se căsătoreau. I-ar fi plăcut ca el să fi așteptat până erau căsătoriți ca să îi arate cât de plăcută putea acea parte a vieții în doi, dar nu o făcuse. Avea să-l tragă la răspundere mai târziu pentru asta.

Voia cel puțin să știe de ce Lachlan intrase în camera ei ca să o asalteze cu sărutări și dusese lucrurile mai departe. Spusese ceva cum că ea îi zisese că îl dorea, dar era ridicol. Bineînțeles că nu făcuse așa ceva. Da, băuse mai multă șampanie decât era cazul și, din cauza asta, nu își amintea prea bine nici măcar de ce se hotărâse să se mărite cu scoțianul. Dar niciodată nu ar fi fost atât de îndrăzneață cât să îi spună că îl dorea, chiar dacă era așa, mai ales când, în inocența ei, nici măcar n-ar fi știut că așa stăteau lucrurile. Își aminti că simțise că lipsea ceva când făcuseră dragoste, însă nu știuse ce anume. Nu și-ar fi putut imagina niciodată plăcerea ce urmase. Acum, știa ce însemna să-l dorească, dar la bal nu știuse asta, așa cum sugerase el.

Auzi sunetul ușii și oftă, simțindu-se recunoscătoare că Mary înțelesese că nu era gata să se trezească. I-ar fi plăcut să uite de acea problemă, cel puțin temporar, și să adoarmă, dar era sigură

că nu avea să se întâmple așa. Însă nu voia să o vadă pe servitoare. Era convinsă că tânăra avea să se uite la ea și avea să știe ce făcuse în noaptea anterioară. Nu își dorea asta.

Propria vinovăție avea să spună întreaga poveste. Însă nu putea nici să se ascundă în camera ei toată ziua, așa cum ar fi vrut. Trebuia să îi spună ducesei că nu era cazul să mai planifice alte evenimente sociale pentru ea. Spera că Megan avea să fie ușurată. Și Kimberly s-ar fi simțit ușurată să rezolve problema dacă ar fi fost într-un alt fel. Și trebuia să discute cu Lachlan, să se asigure că urmau a se căsători. Era posibil, deși puțin probabil, ca el să nu-și fi dat încă seama de asta.

Dură două ore ca să-și adune curajul și să accepte că statutul ei schimbat nu era vizibil. Singura dovadă fuseseră petele de pe cearceaf, dar le spălase înainte ca Mary să le vadă. Se rugă ca servitoarea să nu observe. Se îmbrăcă într-una dintre rochiile ei noi, de un verde-deschis, care îi evidenția culoarea ochilor. Cum Mary nu dădea semne că s-ar întoarce, Kimberly își aranjă părul oarecum neglijent – însă îi venea bine cu noul ei breton. De fapt, fu încântată să descopere că era aproape la fel de frumoasă ca în noaptea trecută. Era o ușurare că putea fi încântata de ceva în acea dimineață.

Din păcate, Lachlan nu răspunse când îi bătu la ușă. După ce stătuse acolo cam un minut adunându-și curajul de a ciocăni, lipsa unui răspuns o dezumflă. Nu avea să fie ușor să îl vadă pentru prima oară după acea noapte. Niciodată nu fusese atât de intimă cu cineva și se temea că felul în care el o cunoștea urma să o lase fără cuvinte și că avea să fie prea rușinată ca să abordeze subiectul căsătoriei lor.

Dar trebuia să o facă. Și, dacă scoțianul dormea încă, ceea ce era o posibilitate, având în vedere că nu era mijlocul zilei încă și că se întorseseră târziu de la bal, atunci, trebuia să îl vadă. Kimberly voia să discute cu el înainte de-a vorbi cu ducesa. Voia să îi spună lui Megan că ei doi aveau să se căsătorească, iar el trebuia să fie primul care afla asta, deoarece nu i-ar fi picat bine să audă asta de la altcineva.

Îi întrebă pe toți servitorii de el și ajunse în salonul în care se lua micul dejun, acum gol, apoi pe terasă, unde era gol și frig, și după aceea în bibliotecă, unde se opri în ușă când dădu cu ochii de el.

Dar nu era singur.

Ducesa era și ea acolo; căuta o carte pe rafturi, fiind suită pe o scară. Lachlan îi ținea scara, deși aceasta părea să fie destul de rezistentă cât să nu fie nevoie de ajutorul lui. Kimberly se pregătea

să le atragă atenţia că era şi ea acolo, când îl auzi pe Lachlan întrebând-o pe Megan pe un ton oarecum frustrat:

– Nu crezi că te-aş putea iubi? Asta vrei să spui?

Megan nici nu se uită la el când îi răspunse:

– Cred că eşti pur şi simplu îndrăgostit de aspectul meu, lucru care a fost mereu o problemă pentru mine. Gândeşte-te, ce simţi sau crezi că simţi nu poate fi real când nu ştii nimic despre mine.

– M-am gândit întruna la tine în ultimul an. Nu are cum să fie doar ceva trecător.

– Poate pentru că eu am fost cea care ţi-a scăpat? sugeră Megan.

– Nu sunt atât de hrăpăreţ încât să trebuiască să am toate lucrurile pe care mi le doresc.

Tonul lui Lachlan trecuse de frustrare, ca şi cum s-ar fi simţit insultat.

Megan oftă zgomotos în vreme ce luă o carte de pe un raft şi coborî, fiind faţă în faţă cu scoţianul.

– Lachlan, tot ce se întâmplă e inutil. De câte ori trebuie să-ţi spun că îmi iubesc soţul? Nici un bărbat nu m-ar putea face mai fericită decât mă face el. Aş aprecia dacă de acum încolo ai ţine numai pentru tine orice simţi sau crezi că simţi pentru mine. Eşti aici ca să-ţi găseşti o soţie, una bogată, din câte înţeleg, care să rezolve starea deplorabilă în care v-a lăsat mama ta vitregă când a fugit cu moştenirea ta. E momentul să te concentrezi pe asta, nu crezi? Şi să găseşti o tânără care nu e deja îndrăgostită de altcineva.

Kimberly auzise destul, chiar prea mult, şi dacă Lachlan sau Megan ar fi observat-o acum, s-ar fi spulberat. Aşa că păşi rapid într-o parte a uşii, punând un perete între ea şi cei doi. Apoi, fugi către scări, lucru pe care nu l-ar fi făcut în mod normal, deoarece nu era demn pentru o lady. Însă gestul ei arăta exact cât de supărată era. Când ajunse însă la holul de sus, se opri şi se sprijini de perete, izbită din plin de amploarea situaţiei sale. Mormăitul ei fu perceptibil, şi îşi lovi capul de mai multe ori de perete.

Lachlan MacGregor nu avea să se căsătorească cu ea; încă era îndrăgostit de Megan St. James. De ce îşi imaginase că acest lucru se terminase? Doar pentru că o sărutase de mai multe ori? Doar pentru că făcuse dragoste cu ea? Cât de naivă putea fi? Una dintre cele mai vechi profesii din lume susţinea ideea că un bărbat nu trebuia să fie îndrăgostit de o femeie ca să facă dragoste cu ea.

Se părea că pur și simplu se jucase cu ea, poate din plictiseală sau din frustrarea dată de faptul că nu făcea progrese cu femeia pe care o dorea cu adevărat. Și, din ce auzise, nu urma să facă nici un progres în acea direcție. Însă cu ce se alegea ea după toate astea? Distrusă social și fără soț. Ei bine, nu era chiar ruinată, deoarece doar ea și Lachlan știau ce s-a întâmplat. Pentru moment. Dar existau două lucruri care puteau schimba asta foarte repede.

Chiar dacă nu știa prea multe despre amor, ce să facă și ce așteptări să aibă, știa că așa rezultau bebelușii. Nu mereu, dar uneori. Iar ea nu putea decât să spere că nu avea să i se întâmple așa ceva. Dacă era atât de norocoasă, atunci urma să aibă timp să înfrunte al doilea lucru care ar putea-o ruina. Când și dacă primea o cerere în căsătorie, trebuia să recunoască ce făcuse înainte s-o accepte. Trebuia să îi spună tânărului că nu mai era la fel de pură pe cât ar fi trebuit. Nu era atât de lașă cât să păstreze acest lucru secret și să spere că nu avea să se afle. În orașul ei, fusese un scandal în urmă cu mai mulți ani, deoarece un mire reușise să-și dea seama, într-un mod misterios, că mireasa lui nu era pură. Anunțase întregul oraș și insistase ca mariajul să fie anulat. Deci unii bărbați puteau să-și dea seama.

Dar, dacă ea își asuma propria dezonoare, atunci pețitorul ei putea ori să fie generos și să o accepte așa cum era, ori să se înfurie și să anunțe pe toată lumea. Își putea imagina reacția tatălui ei dacă s-ar fi întâmplat așa ceva. Fie avea să o dezmoștenească, fie avea să-i cumpere un soț, fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus în alegerea lui. Apoi, vocea pe care ajunsese să o cunoască atât de bine o întrebă:

– Te ascunzi aici, Kimber, sau visezi cu ochii deschiși?

Capitolul 17

Kimberly deschise ușor ochii. Faptul că încă avea capul rezemat de perete îi permise să vadă fața lui Lachlan imediat. Scoțianul o privea cu tandrețe. Acest lucru o făcu să vrea să îl plesnească cu forță.

Evident, nu avea să facă așa ceva. Nu era un gest demn de o lady să dea palme și... Se îndepărtă de perete, cu mâna îndreptându-se spre fața lui. Palma ei se lipi de obrazul lui cu zgomot, și fu minunat de satisfăcător să vadă urmele pe care le lăsase în urmă. Clar merita înțepăturile fierbinți pe care le simțea acum în mână.

Fu surprinsă că făcuse asta. Lachlan fu, însă, mult mai surprins. Înainte ca el să-și revină, tânăra fu cât pe ce să-l mai plesnească o dată, doar pentru că era surprins și nu se aștepta, în condițiile în care comportamentul lui practic cerea așa ceva. Însă reuși să se abțină și spuse cu tot disprețul de care era în stare:

– Ești detestabil. Stai departe de mine, MacGregor, altfel nu o să fiu responsabilă...

Nu termină propoziția. Mai avea puțin și plângea, iar mândria îi spuse că el nu trebuia să vadă starea în care o adusese. Așa că se retrase, alergând pe hol. Alerga din nou, însă de data asta nici măcar nu-și dădu seama de acest lucru. Când ajunse în cameră, se rezemă cu spatele de ușă, cu mâinile strânse în pumnii și lipite de ea. Nu voia să plângă. Nu era genul care să-și plângă de milă. Dar prea multe emoții clocoteau în ea. Furia era predominantă, și se concentră pe asta ca să își țină lacrimile în frâu. Apoi, fu împinsă în față când ușa se deschise. Cât tupeu pe el!

– Asta e camera mea, MacGregor, nu a ta! Cum îndrăznești să intri iar aici fără permisiune?

Expresia lui era furioasă. Își revenise din surpriza inițială și simțea că nu îi merita atacul. De fapt, mai avea puțin și exploda.

– Fără permisiune? spuse el în timp ce trânti ușa în urma lui. Vrei să spui că nu am fost invitat înainte?

– Cu siguranță nu.

Dintr-un motiv anume, Lachlan nu se aşteptase la acel răspuns, şi se încruntă, după care coborî vocea:

– Atunci, ai o memorie scurtă, fătuco, dacă nu-ţi aminteşti comportamentul tău de seara trecută.

– Ce are de-a face comportamentul meu cu...

– Are de-a face, o întrerupse el. Nu mi-ai refuzat săruturile, Kimber, ba chiar mi-ai răspuns. Iar ochii tăi m-au devorat toată seara. Crezi că sunt atât de lipsit de experienţă în treburile astea cât să nu recunosc o invitaţie când o primesc?

Ea îl privi şocată.

– Vrei să spui că ai venit în camera mea azi-noapte şi ai făcut dragoste cu mine pentru că ai crezut că ai fost invitat s-o faci? Nu m-ai auzit spunând cuvintele, ci doar ai presupus?

– Negi asta?

– Îţi spun că, dacă m-am uitat la tine într-un mod care ar putea fi considerat nepotrivit, cu siguranţă nu eram conştientă de asta. Şi, dacă ţi-am acceptat săruturile, a fost din cauza ideii prosteşti că eşti interesat cu adevărat de mine, ceea ce mă face şi mai naivă. În plus, am băut prea multă şampanie. Lachlan, nu ai văzut asta?

– Nu, pur şi simplu, păreai mai disponibilă, spuse el, devenind gânditor. Şi, cum erai foarte disponibilă, e posibil să mă fi convins că erai experimentată în asemenea lucruri.

– Experimentată! Eu niciodată nu...

– Da, ştiu asta acum, o întrerupse el nerăbdător. Nici eu nu am făcut prea bine faţă băuturii, deci nu gândeam limpede – cel puţin nu cât să judec situaţia în profunzime. Erai o femeie frumoasă care îmi trimisese toate semnele că îşi dorea atenţia mea, iar eu nu sunt genul de bărbat care să refuze o femeie frumoasă.

Complimentul nu o emoţionă. Era, pur şi simplu, prea furioasă şi, în acel moment, dezgustată.

– Atunci, eşti la fel de loial ca un cocoş, când susţii că iubeşti o femeie, dar ai o aventură cu alta.

Când auzi asta, scoţianul avu îndrăzneala să îi zâmbească şi să ridice din umeri.

– Fătuco, mai ai multe de învăţat. Un bărbat o să fie credincios când nevoile lui sunt îndeplinite în mod constant. Când nu e cazul, devine destul de excitat cât să accepte orice îi iese în cale şi să fie recunoscător pentru asta.

Reușise să o facă să roșească, însă ea nu putea să-l mustre pentru asta, din moment ce ea deschisese subiectul.

– Iubirea adevărată ar trebui să facă excepție.

El clătină din cap, chiar oftă, arătând că era foarte dezamăgit de afirmația ei.

– Acum, adopți perspectiva romantică, Kimber. Corpul e un lucru incredibil, și o să înveți că are o minte a lui când vine vorba despre anumite lucruri, iar printre astea se numără și a face dragoste. Nu ai descoperit singură asta azi-noapte? Sau poate ai nevoie de o altă demonstrație?

Ea întinse mâna ca să îl poată opri dacă s-ar fi gândit să se apropie, înțelegând foarte bine ce voia să spună. Și refuză să recunoască frântura de adevăr din ce spusese. Își amintea, într-adevăr, reacția corpului ei și cum voința ei cedase în fața pasiunii. Dar nu conta. Ce conta e că ea nu își ceruse propria ruinare. El o forțase pentru că îi interpretase greșit comportamentul.

Dar spusese destul în privința asta.

– Am avut deja parte de o demonstrație, pentru care vreau să te trag la răspundere. În caz că nu știai, eu sunt aici ca să-mi găsesc un soț. Cum o să mai fie posibil acest lucru după ce mi-ai făcut?

– Deci vrei să ne căsătorim?

Ar fi trebuit să spună că da. Ar fi trebuit să-l facă să plătească pentru ce îi făcuse. Dar mândria ei ieși la suprafață, și ea spuse adevărul:

– Când ești îndrăgostit de altă femeie? Nu, mulțumesc.

– Mi s-a atras atenția de curând că e posibil să nu-mi cunosc propriile sentimente, spuse el cu dezgust. Așa că, dacă mă vrei, fătuco, o să mă căsătoresc cu tine.

– Ce putere de sacrificiu! Inutilă însă, pentru că nu te vreau. Nu vreau un bărbat care o să plângă mereu după altă femeie. Mama mea a avut un asemenea mariaj, deci știu exact cât de groaznic poate fi.

– Ești sigură?

– Da, și te-aș ruga să ieși din camera mea, Lachlan, și să nu mai pui piciorul în ea. În caz că mai interpretezi greșit alte priviri de ale mele, te asigur că nu o să mai fii niciodată bine-venit aici – nu că ai fi fost până acum.

Expresia lui deveni încăpățânată când o întrebă:

– Și dacă insist?

– Să vii aici? spuse ea șocată.

– Să mă căsătoresc cu tine.

Ochii ei se măriră.

– De ce ai face asta, când, de fapt, nu vrei să te căsătorești cu mine?

Inițial, el nu îi răspunse, doar o privi, însă, după o clipă, mormăi și își trecu exasperat degetele prin păr.

– Chiar acum nu știu ce vreau. Apoi, ochii lui verzi o fixară, și în ei era un înțeles pe care ea nu îl putu desluși decât când el adăugă: Dar, de obicei, ridic mănușa când e aruncată jos.

– Nu..., spuse ea șoptit, însă el o întrerupse:

– Ne vedem mai târziu, drăguță.

Era atât de tulburată de implicațiile remarcii lui anterioare, că ușa se închise după el înainte ca ea să țipe:

– Și să nu-mi mai spui așa!

Mai trecu o clipă până își dădu seama că era singură și se duse să încuie ușa. Așa avea să rămână de acum încolo cât se afla ea în cameră. Ce tupeu pe scoțianul acela! Ce obrăznicie, să îi sugereze că ea îl provocase să o facă să își schimbe părerea. Pufni în sinea ei. De parcă ar fi fost capabil de așa ceva!

Capitolul 18

Evenimentele sociale continuară, cu mai multe petreceri în Londra, plus o seară la teatru. Kimberly chiar se bucură de ea, deoarece îi permise să își lase problemele la o parte pentru scurt timp și să se afunde în lumea actorilor.

Participase și la un bal în ultima lor seară în Londra, unde vorbise mai mult cu Lord Kent și cu Howard Canston. Amândoi îi spuseseră că primiseră invitații la Sherring Cross și se arătaseră încântați. Se părea că era un mare avantaj să îl cunoști pe ducele de Wrothston.

Mai fuseseră la bal câțiva burlaci interesanți, dintre care unul se îmbătase atât de tare, că o ceruse de soție pe Kimberly chiar pe ringul de dans. Tânăra nu-l luase în serios, având în vedere starea acestuia, dar fusese flatată. Prima ei cerere în căsătorie. De fapt, nu era prima, dar celelalte două nu erau de luat în considerație. Prima fusese aranjată pe când era bebeluș. Iar Lachlan spusese că s-ar căsători cu ea, ceea ce nu era chiar o propunere, însă era tot pe acolo. Doar că era o mare diferență între „s-ar căsători" și „ar vrea să", iar ea nu auzise nici un „vreau să" în propunerea lui.

În ceea ce îl privea pe Lachlan, era imposibil să îl evite complet, deși Kimberly încercase. Cinele, care erau întotdeauna formale și aveau loc la o oră prestabilită, erau singurul moment al zilei când trebuia să-l vadă. De asemenea, el participase la fiecare adunare socială la care mersese și ea, dar acum înțelegea de ce. Și el venise la Sherring Cross cu scopul de a-și găsi o soție.

Păcat că încercarea de cucerire a ducesei îi stătuse în cale și că Kimberly aflase despre asta de la început. Altfel, s-ar fi purtat mai frumos cu el și ar fi ignorat antipatia tatălui ei față de scoțieni, căci, pentru Lachlan, ar fi înfruntat acea problemă. Iar scoțianul părea să fie interesat de ea, altfel nu ar fi sărutat-o mai mult de o dată și nu ar fi făcut dragoste cu ea.

Din păcate însă, Kimberly știa pe cine iubea el cu adevărat. Chiar dacă Lachlan renunța la Megan, chiar dacă ar încerca să găsească

o soție doritoare și disponibilă, de care se părea că avea nevoie din motive financiare, acea soție ar fi a doua lui alegere. Scoțianul avea să suspine după prima lui alegere, iar Kimberly îi plângea de milă soției lui pentru asta.

La finalul primei săptămâni de după ce se întorseseră, la Sherring Cross se adunaseră o mulțime de musafiri. John Kent și Howard Canston se instalaseră amândoi. Printre noii invitați se numărau și trei tinere, care, asemenea lui Kimberly, intraseră pe piața de căsătorii în acel sezon și fuseseră invitate de către ducesă sau de mătușa Margaret.

Kimberly le antipatiză din prima clipă. Erau mai tinere decât ea și mai drăguțe, cel puțin din punctul ei de vedere. Dacă două dintre ele nu și-ar fi adus frații chipeși și necăsătoriți ca însoțitori, Kimberly și-ar fi făcut, probabil, bagajele și s-ar fi întors la Northumberland, pentru că nu avea nici o șansă să atragă atenția bărbaților cu acele trei minunate ființe în preajmă.

Lady Monica Elgar era blondă, cu ochi albaștri. Era micuță și cu simțul umorului, făcându-i să râdă pe toți din jurul ei, și captă atenția lui John Kent din momentul în care acesta dădu cu ochii de ea.

Lady Edith Winestone avea părul roșcat și ochii verzi, era plină de viață și un pic cam gălăgioasă, dar atât de frumoasă, că nimeni nu părea să observe asta în afară de Kimberly. Tânăra nu era deloc timidă și nu avea probleme să intervină într-o conversație ca să-și spună părerea diferită, deși de regulă i se demonstra că greșise. Nu era foarte inteligentă și uneori făcea remarci ridicole, însă asta nu părea să îi deranjeze pe bărbați.

Jane Carlyle era tânăra ideală din toate punctele de vedere. Suplă, blondă, cu ochi de culoarea chihlimbarului, era o frumusețe la modă. Iar manierele ei erau impecabile. Mânca așa cum se cuvenea, vorbea frumos, urma toate etichetele sociale și avea o fire caldă – sau cel puțin asta îi tot asigura mama ei pe cei care o ascultau. Nimeni nu ar fi crezut că acea lady încăpățânată nu spunea adevărul. Însă ce gentleman și-ar dori o asemenea femeie ca soacră?

Pe lângă Hector Carlyle și Christopher Elgar, care erau noi în grup, mai era și un marchiz văduv care venise la duce cu afaceri și acceptase sugestia lui Devlin de a-și lua o vacanță și de a se bucura de evenimentele pe care Megan le planificase pentru săptămânile care urmau. Îl chema James Travers și avea puțin peste patruzeci

de ani, fiind un pic mai în vârstă decât sperase Kimberly. Însă nimeni nu putea nega faptul că era o partidă splendidă.

Cu o înfățișare de crai, păr negru și ochi albaștri, James era și dezgustător de bogat, potrivit unor zvonuri venite de la Lucinda. Deși nu își căuta soție, având doi băieți din primul mariaj, nici nu se opunea posibilității de a-și găsi una. Megan o asigurase pe Kimberly că bărbatul pur și simplu nu găsise încă femeia potrivită care să o înlocuiască pe soția lui decedată.

În zilele care urmară, Kimberly ajunse să îl placă pe James. Conversațiile cu el erau mereu dinamice, ceea ce i se părea plăcut. Perioadele lungi de tăcere erau mereu jenante pentru ambele părți, însă cu ea nu se lovise niciodată de acest obstacol. Odată ce el îi observă zâmbetul și o complimentă, își propuse să o facă să râdă cât mai des, lucru pe care îl reuși cu ușurință.

Însă Lachlan era mereu undeva pe aproape la aceste adunări, iar ea era mereu conștientă de prezența lui. Să îl evite era ceva, dar să îl ignore când era în aceeași încăpere era cu totul altceva. Și mai erau momente când...

Trecuse pe lângă el pe hol înainte să se întoarcă din Londra, și scoțianul îi spusese dintr-o răsuflare, pe un ton formal:

– Ce fermecător arăți azi, Lady Kimberly. Știi că o posibilă consecință a ceea ce am făcut sunt copiii?

Kimberly roșise, iar scoțianul plecase înainte ca ea să îi poată da vreo replică. Deci intenția lui fusese să o facă pe deplin conștientă de acel lucru. I se păruse un gest urât, adăugând o altă grijă în cârca ei. Doar că nu ăsta fusese motivul pentru care el îi spusese asta. Pur și simplu, o avertizase în legătură cu următoarea lui replică, ce fusese spusă tot din senin..

Se aflau la o cină cu vreo treizeci de invitați, iar Lachlan reușise să îl convingă pe gentlemanul din stânga ei să iasă din încăpere. Nu știa cum făcuse asta, dar scoțianul se așezase în locul bărbatului, aparent sigur că acesta nu avea să revină. Deși Kimberly reușise să se poarte ca și cum el nu era acolo, conversația se centră cumva în jurul lor. Între două comentarii, Lachlan se aplecase spre ea ca să spună:

– O să-mi spui dacă porți copilul meu, Kimber. Aș fi foarte supărat dacă mi-ai ascunde așa ceva.

Tânăra fusese încântată când, peste o săptămână, îl anunțase:

– Nu o să am copii, MacGregor, până nu voi fi căsătorită.

În mod incredibil, scoţianul nu păruse uşurat de acea veste, aşa cum s-ar fi aşteptat Kimberly. Ea cu siguranţă era, din moment ce revenise la încercările de a-şi găsi un soţ şi nici nu trebuia să-i spună tatălui ei despre ceea ce făcuse. Nu că ar fi putut amâna prea mult alegerea unui partener de viaţă, căci tatăl ei abia aştepta să rezolve problema. Şi nici nu voia să profite de bunăvoinţa familiei St. James pe termen nedefinit.

Însă faptul că Lachlan nu se arătase uşurat o tulbură. Nu trădase în nici un fel ce părere avea despre acea veste. Iar Howard Canston se apropiase înainte ca scoţianul să mai poată spune ceva şi o invitase să meargă la călărit, fiind una dintre zilele mai frumoasă de iarnă.

Kimberly era mulţumită că Howard încă se arăta interesat de ea, în ciuda sosirii celor trei tinere minunate. Pe John Kent însă îl putea şterge de pe listă. Aşa cum Lachlan făcea eforturi să-şi găsească o soţie, acesta nu părea să facă nici un efort. Pe Edith, Lachlan abia o observa, deşi ea îi tot făcea ochi dulci, şi cu toate că se arătase oarecum interesat de Jane, aceasta era cel mult cordială cu el.

Kimberly se întrebă dacă el fusese devastat de ce îi dezvăluise ea fără să vrea la ultimul bal din Londra la care fuseseră. Trecuse pe lângă el când se afla la masa cu mâncare şi îl văzuse uitându-se la Megan şi la Devlin, care dansau. O sămânţă de resentiment apăruse în ea, cum că Lachlan încă o dorea pe ducesă şi nu avea să înceteze niciodată să o dorească. Dacă lucrurile nu ar fi stat aşa, probabil şi-ar fi dat voie să se îndrăgostească de el.

Copleşită de resentiment, îi spusese:

– Chiar crezi c-o să-şi părăsească soţul, care o adoră, şi copilul pentru tine?

El se întorsese spre ea şi aproape ţipase:

– Ce?

Ea se încruntase când îi văzu expresia uluită.

– Nu ştiai că au un băieţel?

– Nu, de unde să ştiu? Nu am văzut-o niciodată cu un copil.

– Atunci, îmi pare rău că ai aflat asta de la mine. După care adăugase blând, căci regreta motivul pentru care îi spusese totul: Toată Anglia ştie, Lachlan. A fost şi în ziare, şi cam toată lumea a vorbit despre asta o perioadă. Credeam că ştii, că mătuşa ta ţi-a zis, dar că nu îţi pasă.

– Să nu-mi pese că nu sunt doar ei doi, ci formează o nenorocită de familie?

Scoțianul râsese, însă era un zgomot sec, după care plecase. În acea seară, nu îl mai văzuse. Însă fusese tulburată, din cauza privirii pe care el i-o aruncase înainte să dispară, care sugera că îl insultase cu ultima ei remarcă sau că o considera vrednică de dispreț pentru că subliniase ceva ce era trivial pentru el. Kimberly ar fi vrut să știe care din variante era cea corectă.

Capitolul 19

– Îţi spun că nu îmi pasă. Îl vreau pe scoţian, mamă. M-am săturat să tot aud ce vrei tu!

Kimberly tocmai intrase în camera unde se lua micul dejun când Jane Carlyle îşi începuse discursul ţipat. Cel mai probabil, putea fi auzită chiar şi în grajduri. Toată lumea din încăpere, cel puţin cincisprezece dintre actualii musafiri, inclusiv scoţianul, fu şocată de ieşirea fără precedent a domnişoarei, care păruse iniţial o lady impecabilă.

Cineva tuşi, o dată şi încă o dată, apoi se auzi un chicot. În tăcerea care urmă, scoţianul spuse:

– Mă gândesc că şi scoţianul are ceva de zis în privinţa asta.

Apoi, toată lumea de la masă încercă să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic. Jane privi şocată către masă, ca şi cum nu ar fi fost conştientă de ceea ce făcuse. Mama ei era o femeie dură. Cu faţa roşie, femeia o luă pe fata ei de braţ şi o scoase din încăpere. Kimberly abia reuşi să se dea din calea lor.

Cum plecară cele două, conversaţia reveni la normal. Iar Edith spuse, cu vocea ei zgomotoasă:

– Dar credeam că e o fire domoală. Mama ei aşa a spus.

Fix în acel moment, Kimberly îi întâlni privirea lui Lachlan şi aproape pufni în râs când acesta îşi dădu ochii peste cap. Se opri, din fericire. Ar fi fost umilită dacă nu ar fi făcut-o, având în vedere circumstanţele. Dar fu imposibil să se oprească din zâmbit, iar acel bărbat nerușinat îi făcu cu ochiul.

Kimberly se mută spre bufet, care devenise standard în fiecare dimineaţă, de când casa se umpluse cu atâţia invitaţi. În drumul ei, trecu pe lângă fratele lui Jane, aflat în capul mesei, şi îl auzi spunându-i lui Christopher ceva ce nu ar fi trebuit să audă:

– Aş fi putut să-ţi spun că e o ticăloasă. Tata a spus mereu asta despre mama. A fost un iad să locuiesc cu ele în toţi aceşti ani.

Fratele Monicăi păru ruşinat de confesiunea aceasta. Kimberly îl tăie pe Hector Carlyle de pe lista ei. Faptul că spunea asemenea lucruri despre familia lui...

După ce auzi asta însă, îi păru rău pentru Jane. Un bărbat nu avea nici o problemă dacă soţia lui era cam toantă, ba chiar o prefera aşa, ca să se simtă mai inteligent. Însă majoritatea bărbaţilor nu voiau o nevastă cu un temperament mai vulcanic, deoarece îi putea face de ruşine în societate.

Nu fu o surpriză că mama lui Jane plecă împreună cu fata ei în acea după-amiază. Tânăra îşi distrusese şansele cu burlacii de la Sherring Cross. Păcat că nu îl luaseră şi pe Hector cu ele.

Pentru acea după-amiază, erau programate două activităţi. Ducesa organiza o excursie la cel mai apropiat lac, pentru ca persoanele dornice să poată patina. Cei cărora nu le plăcea asta puteau juca mimă în salon.

Kimberly alese să meargă să patineze. Luă această decizie pentru că nu îi plăcea mima şi îi plăcea să patineze. Însă, cum Megan organiza excursia, mai mult ca sigur că şi Lachlan urma să fie acolo.

În cele din urmă, se hotărî să se bucure de moment, în ciuda prezenţei lui. În plus, îşi cumpărase o haină nouă de iarnă din Londra, una mai modernă, care îi evidenţia silueta, şi nu avusese ocazia să o etaleze. De asemenea, ştia să patineze, fiind o activitate pe care o făcuse în copilărie împreună cu mama ei.

Iar Megan avea la dispoziţie patine de toate mărimile şi aranjase să fie puse de-a lungul lacului cazane în care să fie făcute focuri, pentru când frigul devenea prea greu de suportat. Mai mulţi servitori veniră să coacă castane şi pregăteau căni cu ciocolată caldă şi brandy cald pentru domni.

Kimberly fu surprinsă că Howard Canston nu participa, la cât era de atletic, şi chiar mai surprinsă că venise James, mai ales când află că acesta nu patinase în viaţa lui. Însă ea se distră de minune încercând să-l înveţe să patineze, chiar dacă luă câteva trânte când el se dezechilibră. Nu avea însă cum să nu-l admire, căci era hotărât să înveţe. Chiar preferă să exerseze în continuare când ea se duse să-şi ia nişte ciocolată caldă şi să se încălzească la unul dintre cazane.

Kimberly li se alătură lui John şi Monicăi, însă aceştia se întoarseră pe gheaţă după doar câteva minute de discuţie animată.

Ea stătuse însă prea mult pe gheață fără să ia o pauză, așa că mai rămase acolo și își îndepărtă mâinile de cazan numai cât să le fluture spre James de fiecare dată când acesta trecea pe lângă ea. Acesta nu își lua ochii de la gheață însă, așa că nu observă. Megan patina între niște musafiri mai vechi, ținându-se de brațe. Destui oameni aleseseră să participe la această ieșire, inclusiv mai multe familii cu copii mici. Și Lachlan....

Kimberly tocmai primise o cană cu ciocolată caldă de la unul dintre servitori, când scoțianul o strigă de la un alt cazan. Cum rămăsese singură, Lachlan i se alătură.

– Drăguțo, ai fost absolut încântătoare acolo, remarcă el în timp ce își dădea jos mănușile ca să-și încălzească mâinile la foc.

Dintr-un motiv anume, complimentul lui o încălzi mai mult decât o făcuse focul, și Kimberly roși. Însă asta părea să se întâmple mereu când era de față acest bărbat. Presupusese că se referea la talentul ei la patinat, deoarece clar nu arăta bine după acele căzături. Coafura i se stricase la a doua cădere, agrafele fiind împrăștiate pe gheață, și nu avusese nici un rost să încerce să se rearanjeze. Însă fu destul de încântată cât să spună:

– Mulțumesc, patinez de când eram mică.

Ar fi trebuit să-l complimenteze și ea, din moment ce și el era destul de priceput. Se opri însă. Dacă i-ar fi spus ceva, s-ar fi dat de gol că îl urmărise, când acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ca el să-l afle.

Însă el o surprinse când îi corectă presupunerea:

– Kimber, eu îți admiram părul. Așa liber îmi amintește...

Nu termină, dinadins. Nu trebuia s-o facă. Kimberly roși chiar mai tare. Nu-i venea să creadă că, după atâtea săptămâni, el pomenea despre noaptea în care făcuseră dragoste. Deși nu ar fi vrut să recunoască, și ea se gândea des la acel moment. Prea des chiar. Dar el ar fi trebuit să uite cu totul de acea noapte.

Apoi, așa cum tot făcuse în ultimele interacțiuni, scoțianul spuse din senin:

– De ce îl încurajezi? E destul de bătrân cât să îți fie tată.

Ea nu se prefăcu a nu ști la cine se referea.

– Ce are de-a face asta cu ceea ce discutam? Și e departe de a fi bătrân, Lachlan. James e în floarea vârstei, sănătos, în formă fizică, și femeile, inclusiv eu, îl consideră foarte atrăgător. Sau nu crezi că doi oameni între care există o diferență de vârstă mai mare pot avea ceva

în comun? Nu sunt de acord cu asta, căci eu și James am descoperit deja o mulțime de lucruri de care suntem amândoi interesați.

Lachlan bombăni ceva, după care spuse:

– Dar săruturile lui te fac să uiți de tine? Îți stârnește aceeași pasiune ca mine?

Kimberly avu nevoie de toată voința ca să nu roșească din nou și să răspundă pe un ton controlat:

– Nu știu, încă nu m-a sărutat. Poate o să aflu. Dar, având în vedere că a avut mai mulți ani la dispoziție să exerseze, cred că se pricepe destul de bine.

– Atunci, permite-mi să îți împrospătez memoria, ca să poți face o comparație mai bună...

– Să nu îndrăznești! Ești nebun? Nu suntem singuri.

El zâmbi larg, deoarece reușise să o tulbure.

– Ce păcat! Dar cred că pot să aștept până când o să fim singuri.

– Pe naiba! Eu zic să-ți scoți din cap ideea că o să mă mai săruți vreodată, Lachlan MacGregor. Nu o să-ți permit, și, în plus, de ce ai vrea s-o faci?

– Să sărut o femeie frumoasă? Scoțianul zâmbi. Nu te-am avertizat că îmi place să fac asta?

Kimberly își dădu seama că o tachina. Și-ar fi dat seama mai devreme dacă ar fi fost obișnuită cu asta, dar nu era. Felul ei rezervat de a fi îi împiedica pe oameni să își permită genul acesta de libertate cu ea. Însă Lachlan era un diavol îndrăzneț. Nu avea să-l oprească faptul că ea părea greu de tachinat. Și-ar fi dorit să-și dea seama când începuse cu tachinările și cât din ce spusese el era adevărat.

Îi aruncă însă o privire cruntă.

– Da, m-ai avertizat, și sunt sigură că în ultimul timp fix asta ai făcut, având atâtea femei frumoase în jur. Mă întreb dacă nu de asta a răbufnit Jane de dimineață. Poate era atât de hotărâtă să te aibă pentru că îi luaseși mintea cu câteva săruturi.

– Acel mic model de perfecțiune? Nu am încredere într-o fătucă fără defecte, și pe bună dreptate, căci s-a demonstrat că acea tânără avea cel puțin un defect.

– Și eu am un temperament vulcanic, îi reaminti ea, încercând să își tempereze ușurarea resimțită fiindcă el nu era interesat de Jane. Dar asta nu te-a oprit să...

– Drăguțo, tu ai spirit și curaj. E o mare diferență.

Bineînțeles că ea roși din nou. Bărbatul o copleșea cu complimente în ultimul timp, și ar fi vrut să știe de ce. De ce încerca să se împace cu ea? Câteva complimente nu puteau compensa pentru virtutea pierdută, și nici măcar nu ajunsese încă în situația de a fi nevoită să-i spună despre asta persoanei cu care avea să se căsătorească. Însă unii bărbați nu erau chiar prieteni cu logica, așa că poate Lachlan presupunea că își spăla păcatele în acel fel.

– Jane nu a fost singura femeie frumoasă aflată în preajma ta în ultimul timp, spuse ea. Așa că îmi imaginez că ai fost ocupat. Lady Edith...

– Nu știe când se poartă ca o toantă, o întrerupse el. L-ar împinge pe un bărbat spre băutură în câteva zile cu vorbăraia ei.

Kimberly aproape încuviință, deoarece asta era și părerea ei. Dar se confrunta cu emoții contradictorii. Era enervată că el contracara tot ce spunea ea și era încântată că nu era interesat de două dintre femeile pe care ea crezuse că avea să le curteze.

Însă nu avea ce să spună de rău despre Monica Elgar. Până și Kimberly o plăcuse, pentru că era o persoană de treabă. Și voia ca Lachlan să admită că sărutase pe altcineva. Nu i-ar fi plăcut să audă asta, dar era sigură că ar ajuta-o să nu se mai gândească atât de mult la el. Așa că spuse:

– Și Lady Monica?

El oftă.

– Kimber, în caz că nu ai observat, are abia un metru jumătate. De fiecare dată când sunt lângă ea, simt nevoia să o iau în brațe ca pe un copil.

Exasperată, ea întrebă:

– Atunci, pe cine ai sărutat?

– Pe nimeni, drăguțo.

– De ce nu?

– Poate aștept să-ți vină ție mintea la cap și să mă accepți.

Inima îi tresări și, la fel de repede, temperamentul ei explodă. O tachina din nou, și, de data asta, ea chiar nu îi aprecia umorul. Evident că nu avea să-i spună cu cine se distrase în timp ce continua să ofteze după ducesă.

Luă o gură de ciocolată, după care lăsă cana jos și își puse mănușile.

– Ei bine, dacă e adevărat ce spui, Lachlan, îți sugerez să îți ții răsuflarea în timp ce aștepți.

Pentru o insultă, nu își lovise ținta. Scoțianul râse.

– Drăguțo, știi că, atunci când te enervezi așa, ochii îți strălucesc cu un foc verde? E foarte tentant.

– Tentant?

El oftă.

– Cred că încă ești inocentă în multe feluri. Fugi, fătuco, altfel te sărut aici, fără să mă intereseze cine vede.

Nu înțelesese ce voia să spună prin tentant, pentru că nu îi zisese cum îl tenta. Ar fi putut foarte bine să vrea să spună că îl tenta să o bată. Dar înțelese foarte bine ultima parte. Deși era periculos să alerge pe patine pe o zonă cu gheață, reuși să ajungă rapid pe lac. Faptul că îl auzi râzând în urma ei o făcu să se simtă indispusă pentru tot restul zilei. „Oare iar o tachinase?" se întrebă ea, când era deja prea târziu ca să afle.

Capitolul 20

– Cred că ar fi trebuit să-i furăm armăsarul când am avut ocazia, spuse Gilleonan în timp ce el și Lachlan se opriră să se uite la doi cai pursânge care erau dresați în grădina de lângă grajd. Nu e ca și cum i-ar fi dus dorul, că are o mulțime aici. Și am fi luat bani buni pe el.

– Mai încet, îl atenționă Lachlan.

Se uită în dreapta lui Gilleonan, unde alți invitați se rezemau de gard și admirau caii. Ceilalți musafiri nu erau destul de aproape să îl fi auzit pe Gilleonan și nu erau nici atenți. Din câte își dădea seama Lachlan, și aceștia vorbeau despre caii pursânge crescuți și vânduți la Sherring Cross. Chiar și așa, se mută câțiva metri mai departe și își trase și verișorul după el, după care adăugă:

– Nu are nici un rost să-i furăm calul, Gill, când l-ar lua înapoi la fel cum a recuperat-o și pe fătucă. În plus, nu fur cai, și tu știi asta.

Vorbeau despre ducele de Wrothston și despre calul care era cu el în ziua în care Lachlan și verișorii lui îi opriseră trăsura pentru a o jefui, iar Lachlan fugise cu Megan, nu cu banii pe care îi căutau. Lachlan începuse să-și dorească să fi rămas acasă în acea zi.

– Era doar un gând, recunoscu Gilleonan. Deși cred că nu iei în serios toată treaba asta cu găsirea unei soții.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană.

– Și ce au în comun furtul de cai și găsirea unei soții?

– Nu vezi? Banii pe care i-ar aduce ambii, care sunt și motivul pentru care am venit aici. Sau ai uitat iar?

Întrebarea, nu răspunsul, îl făcu pe Lachlan să se încrunte.

– Gill, spune-mi ceva. Nu crezi că îmi iau în serios responsabilitatea? Sau pur și simplu simți nevoia să te plângi mai mult de când locuim printre englezi?

Gilleonan păru rușinat și chiar oftă.

– Probabil a doua variantă, mai ales că suntem aici de o lună. Nimeni nu ți-a stârnit interesul, acum că ți-a venit mintea la cap și ai renunțat la ducesă?

Expresia lui Lachlan se transformă într-una de iritare, şi mormăi:

– Ba da, o fătucă mi-a stârnit interesul.

– De ce nu ne-ai spus asta? Când o s-o ceri de nevastă?

– Am făcut-o deja.

– Şi?

– Şi nu mă vrea.

– Asta nu este deloc amuzant, Lachlan. Orice fătucă ar fi încântată să...

– Cu excepţia ei.

Gilleonan făcu o pauză.

– Vorbeşti serios?

– Da.

– E promisă altcuiva, atunci?

– Nu, pur şi simplu nu mă place.

Gilleonan aproape râse când văzu expresia supărată a lui Lachlan, dar se abţinu şi clătină din cap.

– Atunci, avem noroc că aici vin fătuci în fiecare zi, datorită eforturilor mătuşii tale. O să găseşti alta, Lachlan. E plăcut, însă, că iei în sfârşit treaba asta în serios şi ai lăsat deoparte sentimentele pentru ducesă de dragul clanului.

Lachlan râse în sinea lui. Lăsase deoparte sentimentele? Nu fusese prea greu să facă asta, deşi ar fi trebuit să fie foarte dificil. Asta îl făcu să se întrebe dacă Megan nu avusese dreptate. Oare se amăgise singur în privinţa sentimentelor sale faţă de ducesă? Oare o dorise numai pentru că era atât de frumoasă şi îi scăpase înainte să aibă ocazia să o farmece? Sau se răzgândise pentru că ea şi ducele aveau un fiu?

Acel copil ar putea face toată diferenţa, mai ales fiindcă un duce nu ar renunţa niciodată la moştenitorul lui, şi pe bună dreptate. Lachlan nu ar fi niciodată atât de crud cât să despartă o mamă de copilul ei, indiferent de ce simţea pentru ea. Însă renunţase a mai încerca să-şi dea seama ce anume simţise. Sentimentele acelea pur şi simplu nu mai existau. Era ciudat însă că nu avea nici o problemă să deslueşască sentimentele pe care le avea pentru cealaltă fătucă. Era greu să confunzi furia, şi asta experimentase din ce în ce mai mult în ultimul timp, mai ales când o vedea pe Kimberly simţindu-se bine cu alţi bărbaţi. Nu era gelozie. Nu avea cum să fie. De obicei, era enervat când Kimberly stătea cu James Travers, râdea, dansa, făcea echipă

cu el la jocurile de cărți sau pur și simplu vorbeau. Însă Travers era un bărbat de vârstă mijlocie. Era nebunie curată. În plus, când fusese el gelos pe cineva? Niciodată, din câte își aducea aminte, așa că sigur nu îi stătea în fire să se lase deranjat de o emoție atât de absurdă.

Însă nu își putea nega furia. Era acolo și nu voia să plece, deși încerca să o ignore. Cel mai probabil motiv pentru care simțea asta era că fătuca refuzase să se mărite cu el. Mândria lui fusese rănită de refuzul ei. Mai întâi, nu îl luase Megan în serios, apoi Kimberly, care, după ce îi arătase clar că îl voia, refuzase să-l aibă pentru totdeauna. Când avusese atâta ghinion cu femeile? Niciodată. Probabil de asta îi era greu să facă față situației.

Era păcat însă că renunțase să o curteze pe Megan după ce o sedusese pe Kimberly, nu înainte. Dacă ar fi abordat altfel toată treaba, dacă nu ar fi crezut că o voia pe Megan, probabil ar fi avut succes. Dar o considerase pe Kimberly doar o diversiune temporară. Halal diversiune. Ea era cea la care se gândise întruna, înainte și după acea noapte glorioasă. Deci nu fusese nici o surpriză că, atunci când se gândise la modul serios să își găsească o soție, ea îi venise în minte. Dar fusese prea târziu. Stricase prea mult lucrurile. Ea îi spusese foarte clar că nu îl voia.

Însă când îl oprise asta să se ducă după ceva ce își dorea cu adevărat? Da, încă o dorea. În puținele dăți când o ținuse în brațe, se simțise atât de bine. Avusese o senzație nouă și aparte. Și voia să o experimenteze iar și iar.

Capitolul 21

– Îi vezi, scumpete? Vezi caii?

Bebeluşul, care era ridicat la fereastra ce dădea spre grajduri, gânguri.

– Peste câţiva ani, o să ai propriul cal, continuă Megan. Nu atât de mare ca aceia doi, dar...

– Şi nu peste câţiva ani, interveni Devlin, care se apropie de soţia şi de fiul lui. Justin nu are nici măcar un an.

– Dar el nu ştie asta. În plus, îi ofer ceva la care să viseze.

Devlin râse.

– Eşti adorabilă când eşti caraghioasă. De parcă înţelege ce îi spui.

– Dacă vrei să ştii, Devlin St. James, fiul meu este foarte inteligent, replică Megan. Înţelege mai mult decât crezi.

– Dacă spui tu, iubire. Departe de mine să te contrazic când ai acea privire gata de luptă. Dar e ora pentru baie, aşa că dă-i-l doicii. Săraca femeie te-a căutat peste tot şi a trebuit să mă scoată din birou ca s-o ajut.

– Îmi cer scuze, Excelenţă, dar...

Tusea lui Devlin o întrerupse pe femeie, şi aceasta roşi. Megan râse, ştiind exact ce încercase să facă soţul ei, însă fără succes. Credea că, dacă o făcea pe Megan să aibă remuşcări în legătură cu ceva, atunci aceasta nu avea să i se mai plângă în legătură cu nimic pentru restul zilei. Rareori funcţiona, dar el tot încerca.

– Chiar a fost greu să te găsim în dimineaţa asta, continuă el. De ce tot insişti să-l aduci pe Justin în camerele astea nefolosite?

– Pentru perspectiva diferită, bineînţeles, îi răspunse ea în timp ce îl sărută pe Justin pe obraz şi i-l dădu doicii. E prea frig ca să-l duc afară atât de dimineaţă, dar vreau să vadă cât de frumos e pământul în lumina dimineţii, aşa că îi găsesc privelişti diferite din camere diferite. Nici măcar nu-mi dădusem seama că poţi vedea grajdurile de aici. Tu ştiai?

– Cu siguranță, minți el.

Devlin fusese în toate camerele casei la un moment dat, dar nu ca să se uite pe fereastră. O făcu acum însă și se încruntă.

– Destul de mulți s-au trezit devreme, remarcă el, pe un ton dur.

Megan, care știa pe cine văzuse el la grajd, spuse:

– Când nu o să te mai enervezi de fiecare dată când îl vezi pe scoțian?

– Când nu o să-l mai văd.

Ea râse.

– Ești încăpățânat.

Bărbatul ridică din umeri, apoi își puse brațul pe după umerii ei și o strânse ușor.

– Apropo, cum nu a ieșit nimic din planul nostru de cuplat, crezi că îi poți găsi o domnișoară care să i se potrivească, astfel încât afurisitul de bărbat să nu stea la noi toată iarna?

– Am făcut asta deja. Am rugat-o pe Margaret să își dubleze invitațiile, dar....

El oftă.

– Când o să revină casa noastră la normal?

Ea râse, deoarece „la normal" însemna să aibă doar trei sau patru invitați.

– În curând, Dev, dar, așa cum urma să-ți spun, nu am renunțat complet la planul nostru inițial.

El clătină din cap.

– Vrei să spui la planul *tău*. Și mai zici că eu sunt încăpățânat.

– Dar am văzut recent cum o privea.

– Și eu am observat că ea îl ignora.

– Cred că doar se preface a nu-l băga în seamă.

– Ei bine, atunci, face o treabă foarte bună. Recunoaște, Megan, tânăra nu e interesată deloc de scoțian. În plus, e aproape luată, și obligațiile noastre se vor sfârși.

– Ce?!

– James mi-a spus că se gândește serios să se recăsătorească.

– Sper că nu.

– Megan...

– Nu mă înțelege greșit. Cred că James Travers e un bărbat minunat și ar fi un soț bun.

– Aș vrea să nu aud și un „dar" pe acolo, bombăni Devlin destul de tare cât soția lui să îl audă.

Ea îl privi fix.

– Dar am ajuns să o cunosc pe Kimberly, și cred că ar fi mai fericită cu altcineva.

– Permite-mi să te întreb de ce, când ea și James sunt perfect compatibili.

– Da, prea compatibili, și știi unde poate duce asta, nu? Exact, plictiseală, adăugă ea, fără a-i lăsa lui ocazia să răspundă.

El își dădu ochii peste cap.

– Pot să sugerez că sunt șanse să ducă și la o înțelegere deplină și, prin urmare, la fericire?

– Nu, nu poți.

– Ești singura încăpățânată în familia asta, răsfățato. Știi foarte bine... că...

Devlin se uită deodată pe fereastră. Megan îi urmă privirea și o văzu pe Kimberly revenind de la plimbarea matinală călare împreună cu mai multe doamne. Tinerețea și vitalitatea ei radiau în compania doamnelor mai în vârstă, însă arăta minunat în acea dimineață, într-un nou costum de călărie, de culoarea rubinului, care îi evidenția silueta.

Megan zâmbi în sinea ei. O avertizase pe doamna Canterby înainte să înceapă să lucreze la noua garderobă a lui Kimberly că voia ca toate hainele să fie un pic mulate, ca să îi scoată în evidență formele. Iar Kimberly nu bănuise nimic, decât că poate se îngrășase puțin.

Ce îi atrase privirea lui Devlin era faptul că Howard Canston era dintr-odată acolo, ca să o ajute pe Kimberly să descalece. Era un truc vechi, după părerea lui Megan. Îi permitea unui domn care era interesat de o anumită domnișoară să își pună mâinile pe ea, și încă destul de ferm. Majoritatea domnilor îi dădeau drumul domnișoarei în clipa în care picioarele ei atingeau pământul, însă alții nu erau atât de grăbiți. Se părea că Howard se încadra în a doua categorie, pentru că mâinile lui rămaseră pe talia lui Kimberly cât ea îi spuse ceva și el îi răspunse, adică prea mult timp ca să fie considerat potrivit. Asta spre nenorocul lui, căci partenerele de călărie ale lui Kimberly, Abagail și Hilary, erau mari bârfitoare. Însă poate asta își dorise: ca interesul lui față de Kimberly să fie cunoscut.

Însă nu asta îi atrăsese privirea lui Devlin. Ci scoțianul, care își oprise brusc conversația când Kimberly apăruse și o țintuia în continuare cu privirea. Se încordă când Howard apăru lângă ea, și atitudinea lui deveni agresivă când vicontele se duse să o ajute

pe Kimberly să descalece. Cum Howard nu îi dădu drumul imediat, Lachlan porni către ei, şi nu aveai cum să îi confuzi furia.

Devlin avea aceleaşi bănuieli ca Megan, pentru că spuse:

– Dumnezeule, nu o să... nu ar...

Nu avu de ce să continue, căci Lachlan fix asta făcu. Cum ajunse la cei doi, îi trase un pumn lui Howard Canston lângă ochiul drept. Lovitura îl dezechilibră pe bărbat. Acesta era întins pe pământ, aparent confuz, posibil fără cunoştinţă, pentru că nu făcea nici un efort să se ridice.

Devlin mormăi. Megan îl apucă repede de reverul hainei de iarnă ca să îl împiedice să se ducă acolo. Haina era trasă pe jumătate de braţ când el se întoarse către uşă. Dar totuşi se întoarse spre ea şi ridică dintr-o sprânceană, ceea ce era modul lui subtil de a spune „Dă-mi drumul, altfel o să te trag după mine". Ea îi aranjă haina şi îi zise:

– Devlin, nu ai de ce să te implici în asta.

– Nu? Howard Canston e musafir în casa mea.

– Treci peste asta. Ai tot căutat un motiv ca să îl dai afară pe scoţian şi acum crezi că l-ai găsit. Dar nu-i aşa. Neînţelegerea îi implică pe doi dintre musafirii tăi – de fapt, pe trei –, şi e o treabă personală. Nici unul nu ar aprecia dacă te-ai implica. În plus, acel ochi vânăt nu o să-l afecteze deloc pe viconte. Toate domnişoarele îl vor compătimi, şi lui o să-i placă.

– Nu asta e ideea...

– Ideea e că un bărbat are un comportament nepotrivit şi un altul e copleşit de gelozie din cauza asta. Nu e ceva de care să se ocupe o gazdă.

– Aha! Am aflat şi motivul real pentru care nu vrei să mă implic. Eşti încântată, pentru că ai impresia că MacGregor e gelos.

Ea îi zâmbi.

– Nu e doar o impresie. Asta a fost o manifestare a geloziei, şi tu ştii asta. Aşa că hai să îi privim de pe margine, şi, dacă încearcă să se omoare unul pe altul, atunci ar fi potrivit să intervii.

– Şi dacă domnişoara încearcă să îl omoare pe unul din ei? întrebă Devlin sec.

– Poftim?

Megan se întoarse către fereastră şi văzu că umbrela pe care Kimberly o avusese în mână era îndoită în capul lui Lachlan. Era complet distrusă. Capul lui Lachlan avea să supravieţuiască.

– Urât din partea ei, spuse Megan dezamăgită.

– Sunt sigur că și el crede la fel, răspunse Devlin plin de el și râse.
– Nu e amuzant. Ar fi trebuit să fie impresionată și flatată.
– De ce, dacă nu îl place?
– Nu o să vezi niciodată lucrurile ca mine, așa-i?
– Slabe șanse, când tot ce îmi doresc e să îi dau un pumn.
– Continuă să-ți ții în frâu această dorință, da?

După un schimb de cuvinte intense între cei doi care erau în picioare, Lachlan plecă, iar Kimberly se aplecă să îl îngrijească pe Howard – sau cel puțin asta presupusese Megan. Păcat că ea și Devlin erau departe și în spatele unei ferestre. Ducesa ardea de nerăbdare să afle ce vorbiseră, dar trebuia să aștepte până când Abagail și Hilary soseau și povesteau totul. La cum le cunoștea, asta nu avea să dureze foarte mult.

Capitolul 22

– Mi se pare atâââââât de romantic.

– Dar credeam că Lady Kimberly și marchizul erau ca și logodiți.

– Se pare că nu sau...

– Ei bine, eu am auzit că...

– Grosolan, dacă mă întrebați pe mine...

– Scoțienii sunt de obicei...

– Eu nu cred asta. Verișorul tatălui meu vine din Scoția. Nu știți că joacă golf? Sunt foarte civilizați.

– Mă referem la faptul că a distrus umbrela aia când l-a lovit în cap cu ea. Păcat de o umbrelă bună.

– Ei bine, eu am auzit că...

– Mie mi s-a părut amuzant.

– Normal, Abagail. Tu ai stricat patru sau cinci în capul lui Elbert, nu-i așa?

– Doar două, draga mea.

– Ei bine, eu am auzit că el...

– Dumnezeule, Mabel, nu trebuie să țipi. Ce ai auzit?

O voce joasă mormăi:

– Ei bine, acum am uitat.

Se auziră râsete.

– De fapt, știu sigur că ea l-a refuzat deja de trei ori.

– Pe cine? Pe marchiz?

– Nu, pe scoțian.

– Dar cum rămâne cu vicontele? Este evident interesat – și o partidă de milioane.

– Canston? El mereu e interesat, deși nu de căsătorie, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Hilary, nu fi răutăcioasă. Doar pentru că nu a ieșit nimic când vicontele ți-a curtat nepoata acum câteva luni...

– Mi-a curtat fiica sezonul trecut, dar nici pe ea nu a cerut-o de nevastă.

– Păşeşte pe urmele tatălui său, dacă mă întrebaţi pe mine. Bătrânul Canston era un crai în tinereţe...

– Prostii, pur şi simplu, se hotărăsc greu. Toată familia face aşa, nu ştiţi?

Era una dintre conversaţiile tipice pe care Kimberly le auzise pe parcursul întregii zile: la micul dejun, la recitalul la care participase după, la ceai, apoi din nou la cină; fie se auzeau şoapte, fie se lăsa o linişte deplină când era observată sau surprindea conversaţii neîntrerupte când nu era văzută. Tăcută, se strecură afară din încăpere înainte să fie observată şi ajunse să facă să se ruşineze acel grup anume, chiar dacă fiecare dintre cei implicaţi merita asta.

Nu suporta să fie subiectul bârfelor. Era groaznic. Dar sperase prea mult când se gândise că mica dramă provocată de Lachlan în acea dimineaţă nu avea să ajungă şi la Sherring Cross. Era prea mult să spere că bârfa nu urma să ajungă departe până ziua următoare. De fapt, ar fi fost surprinsă dacă vestea nu ajungea la tatăl ei până la sfârşitul săptămânii şi ar fi fost şi mai surprinsă dacă acesta nu-şi făcea apariţia apoi. Un scoţian era asociat cu numele ei. Avea să vrea să ştie de ce.

Ce nu era surprinzător era că fiecare versiune a incidentului era greşită într-un fel sau altul. Însă asta era ceva obişnuit pentru bârfe. După ce trecea prin câteva versiuni, abia mai putea fi recunoscută. Într-una dintre versiuni, Howard era bătut bine de scoţian. Într-alta, Kimberly rupsese logodna cu Lachlan, motiv pentru care el îşi ieşise din minţi când o văzuse cu Howard. În altă versiune, James Travers era cel care îl lovise pe viconte. Marchizul nici măcar nu fusese prezent, însă fusese târât în poveste din cauza recentei asocieri cu ea. Apoi, auzise că refuzase cererea în căsătorie a lui Lachlan de două ori, ba de trei, iar un domn a spus chiar că de şase ori, doar ca să ofere o scuză pentru comportamentul lui gelos.

Comportament gelos? Nimic nu putea fi mai absurd decât asta. Poate dacă ar fi fost vorba despre Megan, da. Dar ea? Singura ei legătură cu el, pe lângă mai multe certuri, fusese acea noapte pe care o petrecuseră împreună când amândoi băuseră prea multă şampanie. De atunci, fuseseră mai degrabă duşmani. Singura lui cerere în căsătorie, care nici măcar nu fusese o cerere adevărată, venise prea târziu, şi asta doar ca să aibă conştiinţa împăcată.

Aşadar, de ce îl atacase pe Howard Canston?

Acum, că avea timp să se gândească la asta, bănuia că între cei doi bărbați existase o neînțelegere, ceva recent poate, însă nerezolvat. Ceva care se îndreptase către o explozie de când ajunseseră sub același acoperiș, ceva ce nu avea nimic de-a face cu ea. Ea pur și simplu se întâmplase să fie prezentă când Lachlan își pierduse cumpătul.

Însă, când se întâmplase totul, fusese șocată. Nu îl văzuse pe Lachlan apropiindu-se, ceea ce ar fi putut măcar să o avertizeze în legătură cu ce avea să se întâmple. Însă nu primise nici un avertisment și reacționase impulsiv. Două greșeli cu siguranță nu duceau la ceva bun.

Nu ar fi trebuit să-l lovească. Regretase imediat asta. Un act de violență ca acela făcut de ea era la fel de rău ca actul care îl provocase pe scoțian, chiar dacă nu îl duruse deloc când ea își rupse umbrela în capul lui. Lachlan nu se așteptase nici el la atac. Fusese destul de surprins cât să întrebe, ba chiar să țipe:

– De ce naiba mă lovești pe mine?

Poate, dacă nu ar fi țipat la ea, Kimberly și-ar fi cerut scuze. Poate. Dar deja era la fel de îngrozită de acțiunea ei cât era și de a lui și contracarase cu voce stridentă:

– De ce naiba l-ai lovit? Aici, suntem în Anglia, nu în sălbăticia din Scoția. Aici, oamenii discută, nu apelează la violență.

La această replică, el privise lung umbrela ruptă pe care Kimberly încă o ținea în mână, chiar ridicase ironic dintr-o sprânceană la ea, iar tânăra roșise. Și, în caz că nu înțelesese ce voia să îi transmită, zisese:

– Ai un mod aparte de a discuta, drăguțo, chiar ai.

Apoi, plecase fără să mai spună un cuvânt, și fiecare mișcare a corpului său arăta cât de furios era. Iar Kimberly nu îl mai văzuse pentru restul zilei – și nici pe Howard. Vicontele fusese atât de ametit de la pumnul primit, că îi luase cam zece minute să se ridice. Era deja evident că și el era furios. Și cine îl putea învinovăți? Deși încercase să nu arate asta, strălucirea din ochii lui albaștri, cel puțin din cel care nu începea să se umfle și să se închidă, îți dădea fiori. Însă, când fusese întrebat de băgăcioasa Abagail de ce îl atacase Lachlan, spusese simplu:

– Să fiu al naibii dacă știu.

Răspunsul lui nu satisfăcuse curiozitatea nimănui. Presupunerea generală era că gelozia fusese motivul, însă Kimberly știa mai

bine și, dacă avea să mai vorbească vreodată cu acel bărbat enervant, intenționa să-l întrebe care era motivul real.

Încă o dată, scoțianul o făcuse să se poarte într-un mod inacceptabil, și tânăra era furioasă. Ar fi vrut să știe ce anume din el o făcea să uite de ea însăși, de etichetă și bune maniere, în condițiile în care știa ce era potrivit și acceptabil. De fapt, simțise mai multă exasperare și furie în scurta perioadă de când îl cunoscuse pe Lachlan MacGregor decât în toți anii petrecuți acasă cu tatăl ei cel tiran. Trebuia să recunoască însă că învățase să-și ignore tatăl, ceea ce nu reușea și cu chipeșul scoțian. Chiar deloc.

Capitolul 23

– Dumnezeule, ce m-ai speriat! zise Megan când intră în seră și observă mișcare în partea stângă. Ce cauți aici pe întuneric?

Kimberly se cutremură, în timp ce-și plimba un deget peste o frunză a unei plante aflate pe masa de lângă ea.

– Nu e chiar atât de întuneric aici, pot să văd casa luminată prin ferestre.

– Da, ai dreptate, zise Megan, după ce aruncă o privire către casă. N-am mai venit aici singură noaptea, de asta am adus această lampă, de care nu o să mai am nevoie acum.

Kimberly zâmbi slab când Megan stinse lumina. Își dorise să fie singură. Nu avea chef de conversații, dar nu avea să fie nepoliticoasă cu ducesa, care se purtase foarte frumos cu ea. Așa că, deși evită să răspundă la întrebare, o întrebă pe ducesă:

– Ce te aduce aici la ora asta a nopții?

Megan scoase un chicot pervers.

– Am venit după un trandafir. Devlin al meu s-a plâns toată ziua și m-a scos din sărite. Trebuie să îi amintesc la ce să se aștepte dacă nu încetează. M-am gândit că un trandafir o să-i transmită mesajul mai repede, mai ales dacă îl pun pe perna lui în seara asta. Evident, fără petale.

Kimberly zâmbi, incapabilă să se abțină. Se simți bine s-o facă, după ziua îngrozitoare pe care o avusese. Numai ducesa se putea gândi la ceva atât de isteț de subtil. Niște ghimpi pe perna soțului ei. Da, mai mult ca sigur că acesta avea să priceapă mesajul și avea să râdă zdravăn.

Kimberly afișă acum un zâmbet forțat.

– Să sperăm că o să observe ghimpii înainte să-și pună capul pe pernă.

– O să mă asigur de asta. Mă ajuți să găsesc trandafirul perfect?

Kimberly fu de acord, şi se duseră împreună către o zonă cu trandafiri roşii în diverse stadii de înflorire. Apoi, când se aplecă să miroasă una dintre flori, Megan spuse:

– Ştii, mă bucur că eşti aici. Am vrut să te întreb, dar nu am reuşit să te prind singură. L-ai luat în calcul pe scoţian?

– Dacă l-am luat în calcul?

– Pentru căsătorie.

– Nu.

Kimberly răspunse atât de repede, încât Megan clipi surprinsă.

– Nu? Dar e atât de chipeş şi de şarmant. De ce nu? Ar fi un soţ grozav, şi îşi caută şi el soţie, nu ştii?

– Da, are multe atuuri. „Şi la fel de multe neajunsuri", îşi spuse Kimberly în sinea ei. Dar nu e potrivit pentru mine.

– Bineînţeles că e. De ce nu crezi asta?

Kimberly ar fi putut spune: „Pentru că e îndrăgostit de tine". Dar asta le-ar fi pus pe amândouă într-o situaţie neplăcută, aşa că preferă să zică:

– Presupun că ar fi trebuit să-ţi spun că tatăl meu nu ar fi niciodată de acord cu un scoţian.

– Glumeşti? spuse Megan, expresia ei indicând că era şocată.

– Nu, din păcate, e adevărat, răspunse Kimberly, dorindu-şi să nu fi fost nevoie să vorbească despre acest subiect. E împotriva lor.

Megan se încruntă.

– Presupun că asta e pentru că locuiţi atât de aproape de graniţă? Din cauza trecutului violent de acolo, cu raidurile de la graniţă? De fapt, acum, că ai pomenit despre asta, ştiu mai multe familii care gândesc la fel. Deşi ostilităţile de genul ăsta s-au oprit în mare parte în această generaţie, animozitatea tot a fost moştenită.

– Nu şi în cazul ăsta, interveni Kimberly. Pentru tata, e mai mult o chestiune personală, din păcate, care îi vizează pe toţi scoţienii.

– E ceva personal? Înseamnă că nu îi împărtăşeşti părerea?

– Nu, am foarte puţine păreri comune cu tata, iar prejudecăţile lui clar nu se numără printre ele.

Ducesa oftă uşurată.

– E bine de ştiut. Dar chiar e necesar ca el să fie de acord cu bărbatul cu care te căsătoreşti?

– Dacă vreau să evit un scandal.

– Doar nu vrei să spui că te-ar dezmoşteni, nu?

– Cu siguranţă ar face asta – şi fără să ezite.

Ducesa se încruntă.

– E lipsit de suflet.

– Da, dar ți-am spus că e un tiran. Unul încăpățânat și care face ce vrea.

– Sunt destul de supărată din cauza asta, pentru tine. Pur și simplu, nu-mi pot imagina... Dacă te îndrăgostești de un scoțian? Nu de MacGregor, bineînțeles, adăugă Megan repede, ci de alt scoțian cu care poate o să te întâlnești și care te-ar adora. Faptul că ai putea să nu cunoști niciodată genul de fericire pe care eu...

– Dar e diferit.

– Da?

– Cu siguranță. Nu e ca și cum am marea dorință de a-mi mulțumi tatăl, la fel cum nici el nu vrea să-mi facă pe plac. Nu, dacă s-ar întâmpla așa ceva, aș înfrunta scandalul.

– Minunat! Adică, un asemenea scandal ar fi neplăcut, dar nu cred că te-ar ruina. Până și regina ar fi de partea ta, la cât de atașată e de oamenii ei de origine scoțiană. Tatăl tău ar fi, cel mai probabil, condamnat pentru duritatea și încăpățânarea sa. Dacă ar fi cineva care să fie ignorat, el ar fi acela. De tine le-ar fi...

– Milă?

Megan se pierdu pentru o clipă.

– Ei bine... nu...

Kimberly zâmbi.

– E în regulă. Oricum, nu contează, pentru că nu am de gând să mă îndrăgostesc de vreun scoțian.

Megan oftă din nou.

– Am înțeles. Dar, știi, nu pot să înțeleg un tată ca al tău. Al meu m-a răsfățat. Nu-mi amintesc să-mi fi refuzat ceva, decât poate când am vrut să mă scape de Devlin. A refuzat să facă asta.

– Să te scape? De ce?

Megan râse.

– Asta e o poveste lungă, draga mea, și e târziu. Mai bine o lăsăm pe altă dată. Trebuie să mă întorc în casă înainte ca Devlin să trimită o brigadă de servitori după mine. Se aplecă să ia un trandafir, după care adăugă: Apropo, tu ce căutai pe aici?

Kimberly mormăi numai pentru ea, dar nu avea sens să mintă. Până la urmă, ducesa nu avea cum să fi ratat bârfele din acea zi. Răspunsul ei fu însă destul de evaziv:

– Am vrut să fiu puțin singură, dar nu am reușit să găsesc în casă o încăpere în care să nu fie cineva. Probabil ar fi trebuit să mă duc direct la somn, dar nu puteam atunci.

Megan zâmbi înțelegătoare și o luă de braț pe Kimberly, ca să o ghideze înapoi spre ușă.

– Și eu simt nevoia asta uneori, dar, în cazul ăsta, trebuie să știi că genul de bârfe care s-au auzit azi nu au cum să te rănească, draga mea. De fapt, chiar îți fac bine. Le arată celorlalți domni că ești populară.

Kimberly nu avusese de gând să înceapă o conversație despre asta, dar nu mai avea cum să evite subiectul.

– Am observat că domnii implicați au ales să nu le înfrunte.

Megan zâmbi.

– Știu sigur că Lord Lachlan a mers la cea mai apropiată tavernă ca să se îmbete. Iar Lord Canston și-a petrecut toată ziua cu avocatul lui. Era hotărât să ducă problema la tribunal.

– Ce?

– Nu-ți face griji, Devlin a reușit să-l convingă să nu înrăutățească lucrurile, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat. De atunci, a fost foarte... bosumflat. Nu e un cuvânt prea demn pentru un viconte, dar îi descrie foarte bine modul de reacție.

Kimberly nu și-l putu imagina pe virilul și atleticul viconte bosumflat.

– Asta înseamnă că are de gând să pună punct vizitei lui?

– Nu, răspunse Megan oarecum dezamăgită. Sunt sigură că o să revină la sentimente mai bune mâine-dimineață. Doar mergem la vânătoarea de vulpi, ai uitat? Știu că nu ar rata așa ceva.

Kimberly, în schimb, ar fi ratat bucuroasă așa asta. Niciodată nu îi plăcuse prea mult să vâneze, și credea că vulpile erau destul de drăguțe...

– Te întorci în casă? o întrebă Megan când ajunseră la ușa serei.

– În curând.

Megan încuviință, după care se uită încă o dată prin seră.

– Ar trebui să organizez un picnic aici. Da, e o idee splendidă. Asta o să fac.

Kimberly zâmbi, încuviințând în timp ce o privi pe Megan cum se îndepărta, cu un singur trandafir în mână. Acum, că se gândea mai bine, era probabil foarte greu să fii gazda atâtor oameni, mai ales când trebuia să găsești mereu moduri de a-i distra. Ducesa

se descurcase admirabil în privința asta, iar un picnic în seră părea o idee foarte bună. Aerul era umed, dar plăcut, plin de izuri florale. Dacă voiai să organizezi un picnic în toiul iernii, o seră caldă era locul potrivit unde s-o faci, iar cea de la Sherring Cross era mai mare decât majoritatea. Da, chiar părea *distractiv* și...

S-a îmbătat, deci? Foarte bine. Spera că dimineață Lachlan urma să aibă o durere groaznică de cap din cauza asta. Acel bărbat groaznic *fix* asta și merita.

Capitolul 24

Se auziră mai întâi lovituri puternice în perete, apoi:

– Kimber, eşti trează?

Acum, era. Foarte trează. Nu-i venea să creadă că Lachlan ar face asemenea tărăboi în toiul nopţii – din nou. Fusese atât de tăcut în ultimele săptămâni, că ea începuse să creadă că fusese mutat în altă cameră de când se întorseseră din Londra. Dumnezeule, cât era ceasul? Perdelele din camera ei erau trase, nedându-i nici un indiciu. Îşi amintea însă cât de greu îi fusese să adoarmă. Trecuse de miezul nopţii când îşi aranjase ultima oară perna...

– Kimber?

Tânăra mormăi în timp ce-şi dădu păturile la o parte, se ridică în genunchi, cu faţa spre perete, şi bătu şi ea.

– Taci! Ţi-ai pierdut minţile? Ştii cât e ceasul?

– Mor.

– Ce? icni ea.

Inima i-o luă razna. Nu mai primi nici un răspuns, nici măcar când lovi din nou în perete. Frica o copleşi aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Se dădu jos din pat şi fugi la uşă, gândindu-se doar la el. Avea să dărâme uşa dacă era nevoie, însă nu fu cazul. Aceasta se deschise când o atinse. Îl găsi unde se aşteptase să fie: lângă peretele în care bătuse. Stătea acolo nemişcat, în genunchi, cu capul aproape de podea. Nu detectă nici o mişcare la lumina lumânării, nici o respiraţie, şi se aşeză în genunchi lângă el.

– Lachlan?

Îşi puse mâna pe capul lui, îi auzi geamătul şi se simţi atât de uşurată, că ar fi plâns dacă nu ar fi fost ceva trecător. Dar nu dură. Nu era mort încă, însă tot nu ştia ce era în neregulă cu el, şi panica o cuprinse din nou.

– Unde te doare? Spune-mi! Sângerezi? Ai fost împuşcat sau...

– Ai venit?

– Bineînţeles că am venit. Ai spus că mureai. Zi-mi, de la ce?

– Otravă.

– Dumnezeule, nu știu ce să fac pentru asta. Cum s-a întâmplat? Cu cât timp în urmă? O să trimit imediat după un doctor...

– Nu, nu mă lăsa.

Scoțianul își întinse o mână spre ea. O apucă de gleznă și o ținu strâns. Starea nu îi afectase încă puterea. Strânsoarea lui era ca oțelul, și o făcu să icnească.

– Lachlan, trebuie să-mi dai drumul pentru un minut, doar cât să găsesc pe cineva care să se ducă după doctor.

– Fătuco, un doctor nu poate să mă ajute.

– Nu spune asta. Nu o să mori, mă auzi? Trebuie să fie ceva ce poate fi făcut pentru tine, iar un doctor va ști.

– Kimber, nu am nevoie decât de un pat și de o mână blândă care să-mi fie alături. Crezi că poți găsi puțină compasiune cât să mă ajuți?

– Încerc să te ajut, spuse ea, după care zise pe un ton mai blând: Bine, vino, o să te ajut să ajungi în pat. Sprijină-te de mine.

Încercă să îi înalțe umerii, însă, fără cooperarea lui, aceștia nu se mișcară. Nu avea cum să-l miște fără puțin ajutor din partea lui. Apoi Lachlan începu să se ridice, sprijinindu-se într-o mână. Când îl văzu din cap până în picioare, Kimberly își dădu seama că bărbatul era în continuare îmbrăcat; se pare că tocmai ajunsese în cameră când îi bătuse în perete. Părul lui era dezordonat și hainele îi erau pline de praf și de paie, ca și cum căzuse în grajd și uitase să se curețe. Însă ce o șocă fu mirosul de alcool, care era foarte puternic, ca și cum scoțianul ar fi dormit în așa ceva.

Uitase că Megan îi spusese că Lachlan se dusese să se îmbete, dar acum îl întrebă:

– Ai băut toată ziua?

– Nu, am dormit, dar nu-mi amintesc unde.

– După care ai mai băut puțin?

El zâmbi.

– Mi-a fost foarte sete, din câte îmi amintesc.

Kimberly se ridică. Nu arăta ca un bărbat care era pe moarte. Arăta ca un om beat, așa cum și mirosea și vorbea.

– Cum ai fost otrăvit, Lachlan? Și știi sigur că asta ți s-a întâmplat?

– Otrăvit?

– Ai spus că ai fost otrăvit, îți amintești?

– A, da, băutura are efectul acesta. Niciodată nu m-am simțit atât de rău...

– Nemernicule! M-ai speriat groaznic spunând că ești pe moarte, când, de fapt, ești doar beat?

Sări în picioare furioasă, însă uită că el încă o ținea de gleznă. Își pierdu echilibrul și căzu. Reuși să se sprijine în coate înainte să fie complet întinsă pe podea.

– Drăguțo, asta e o invitație pe care nu o pot refuza, spuse el.

– Ce?

Fusese șocată de cădere, iar remarca lui nu avea sens, până când se uită în jos, la ea. Cămașa ei de noapte era înfășurată în jurul șoldurilor și ridicată, o parte deasupra genunchiului, cealaltă deasupra pulpei. Iar genunchii ei erau depărtați.

Acum, îi înțelese remarca. Ba, mai rău, scoțianul începea să vină spre ea, deși foarte încet și nu foarte stabil. Se părea însă că avea intenția să își așeze corpul deasupra ei pentru a accepta „invitația" la care făcuse aluzie. Doar gândul că urma să facă asta o încălzi pe dinăuntru, ceea ce o uimi și o dezgustă în același timp. Prima ei reacție fu să își apropie genunchii, apoi își ridică un picior, cel pe care el nu i-l ținea strâns, și îl puse direct pe pieptul lui.

– Nici să nu te gândești, îl avertiză ea.

– Nu?

– În nici un caz.

El se îndreptă, apoi o privi încruntat.

– Ești o femeie rece, Kimber, asta ești.

– Cu tine, trebuie să fiu, bombăni ea.

Nu spusese asta ca să fie auzită, însă el o auzi și chiar se învioră.

– Serios? De ce, drăguțo? Oare te tentez, și tu te lupți cu asta?

Remarca lui era prea aproape de adevăr, așa că ea se îndreptă de spate.

– Oare ți-ai pierdut iar mințile? Uită-te la tine, duhnești a alcool, ai ochii roșii. Să fiu tentată? De ce anume?

I se părea că fusese credibilă, că folosise destul dispreț cât să îl facă să se cutremure. Problema era că Lachlan era un bărbat chipeș. Faptul că era puțin dezordonat și beat nu avea să-l facă mai puțin dezirabil.

– Fătuco, și eu aș putea spune același lucru despre tine. Și tu ai ochii încețoșați, și totuși eu vreau...

– Taci! îl întrerupse ea, de teamă că ar putea auzi ceva ce ar convinge-o. Și dă-mi drumul la picior, ca să pot pleca. Nu aveai de ce să mă trezești, și nu am ce căuta aici.

El se uită la mâna cu care o ținea de gleznă și păru surprins că era acolo. Îi dădu drumul cu un oftat.

– Atunci, du-te înapoi în patul tău cald. Eu o să-mi petrec noaptea aici, pe podeaua asta rece, pentru că nu am cum să ajung în patul meu.

Ea îl privi fix în timp ce se ridică.

– Ar trebui să-mi fie milă de tine acum?

– Nu, pentru asta ar fi nevoie de puțină compasiune, iar tu ai demonstrat că nu ai așa ceva.

– Dacă vrei să știi, am la fel de multă compasiune ca orice altă femeie, spuse ea rigidă. Altfel, de ce aș fi venit aici?

– Da , ai venit. Dar vezi cât de groaznic mă simt, și totuși nu vrei să rămâi ca să mă ajuți.

– Văd că ești într-o stare pe care ți-ai provocat-o singur, și nu meriți înțelegerea mea. Ce te-a făcut să bei atât de mult?

– Kimber, nu vrei să știi răspunsul la întrebarea asta, crede-mă.

Ea scrâșni din dinți exasperată. Îi venea să îi spună că nu îi plăcea când îi prescurta numele sau când îi spunea „drăguțo". De obicei era prea supărată ca să-i mai spună asta sau avea ceva mai important de transmis. Iar, de data asta, chiar nu avea nici un rost. Avea îndoieli că dimineață și-ar mai fi amintit comentariul ei.

– Foarte bine. Nu-mi spune. Am întrebat doar ca să fiu civilizată, nu îmi pasă. Motivațiile tale nu mă privesc pe mine... Se opri când își dădu seama că protesta prea mult și își schimbă tonul cât să sune blazat. Ei bine, noapte bună, Lachlan! Încearcă să nu mai faci zgomot, da?

El nu spuse nimic în timp ce ea se îndreptă spre ușă. Nimic când ea ajunse acolo. Nu avea de gând să se uite înapoi la el sau să-i fie milă de el. Dacă încă se simțea rău, atunci asta merita.

Abia când ajunse de cealaltă parte a ușii, auzi:

– Am nevoie de tine.

Kimberly mormăi. Își lipi fruntea de ușă, închise ochii și se luptă cu valul de emoții provocat de acele cuvinte. Dar nu contă. Nu avea cum să ignore acea rugăminte. Nu din partea lui. Nu formulată așa.

Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare că avea nevoie numai de ajutor, pentru că nu știa cum ar fi rezistat acelorași cuvinte dacă ar fi fost spuse în alt context. Doar nu putea să fie atât de naivă, cât să ajungă din nou în pat cu el din cauza unui lucru mărunt pe care îl spusese! Sau putea?

Capitolul 25

Kimberly dădu perdelele la o parte ca sa se uite pe fereastră. Era incredibil. Sunetele vagi ale activității din hol și din afara casei, un fluierat vesel, o lovitură, sunetul unui clopot, un salut rostit cu voce joasă, toate ar fi trebuit să o avertizeze, însă nu îi veni să creadă când răsări soarele și ea încă era în camera lui Lachlan. Câte ore petrecuse acolo? Prea multe.

Se uită din nou la el, care dormea dus. Aparenta lui inconștiență era înșelătoare, așa cum aflase, spre exasperarea ei. De data asta, reușise să se îndepărteze de pat fără ca el să o tragă înapoi.

Clătină din cap și oftă. Ar fi trebuit să se țină tare. Faptul că îl ajutase era fără doar și poate o greșeală pe care avea s-o regrete, însă ce altceva ar fi putut să facă? Cel puțin, fusese rapidă și ursuză când îl ajutase, deci, dacă Lachlan avea să-și amintească totuși ceva, avea să creadă că îl ajutase fără tragere de inimă. Însă, cu toate astea, îl ajutase. Chiar îi dăduse jos din haine odată ce îl puse în pat, ca el să se simtă mai confortabil. În momentul în care Lachlan pusese capul pe pernă, adormise. Însă asta nu durase, așa cum descoperise ea prima oară când încercase să plece. Când se îndepărtase de pat, el mormăise ca și cum murea. Nu deschidea ochii. Cumva, doar simțea asta și reacționa de fiecare dată când ea încerca să se întoarcă în camera ei.

Nu era însă doar un truc, așa cum suspectase inițial. Cu toată vorbăraia și complimentele lui de mai devreme, chiar se simțise foarte rău. Iar ea avusese grijă de el, cu comprese reci când corpul lui încercase să scoate otrava prin transpirație. După asta, Lachlan se odihnea mai bine, însă, când ea încerca să se îndepărteze, scotea un sunet ca să o aducă înapoi.

Kimberly abia își mai putea ține ochii deschiși. Nu dormise decât o oră înainte ca el s-o deranjeze și deloc după. Însă, cu tot mormăitul lui, tot avea să fie în pat înainte ca Mary să vină să o trezească.

Nu avea să-i dea servitoarei sale bârfitoare ocazia să speculeze unde își petrecuse Kimberly noaptea.

Lachlan părea să doarmă dus acum. Și arăta atât de inocent, că ea nu-și putu opri un zâmbet. Însă până și diavolul arăta nevinovat în somn. În plus, lucrurile pe care acest bărbat o făcea să le simtă nu aveau nimic inocent. Chiar și acum, avu pornirea să îi aranjeze o șuviță de păr rebelă. Ieși din cameră înainte să se lasă pradă acelei porniri.

La scurt timp după aceea, Kimberly fu trezită brusc, însă nu de mișcările gentile ale lui Mary, ci de o altă lovitură în perete. Se ridică în fund, clipi și încercă să-și deschidă ochii, când auzi din nou un zgomot. De data asta, nu era o lovitură, ci o căzătură. Ceva sau cineva aterizase pe podea. Acel zgomot îi reaminti de starea lui Lachlan și de ceea ce se întâmplase în timpul nopții. Scoțianul se trezise, însă avea probabil cea mai groaznică durere de cap a secolului, motiv pentru care se izbea de diverse obiecte și făcea zgomot.

Se uită la peretele din spatele ei, dar știu că nu avea să poată adormi la loc până când nu avea să fie liniște din nou. Nici măcar nu era furioasă. Era prea obosită ca să fie furioasă. Așa că își puse capotul și niște papuci și aruncă o privire în oglindă, ceea ce fu o greșeală. Chiar arăta la fel de epuizată pe cât se simțea. Ochii îi erau încă umflați și refuzau să se deschidă complet. Părul îi era dezordonat. Avea înfățișarea aceea rebelă care lui i se părea atât de atractivă, însă pe care Kimberly o considera inacceptabilă. O perie și puțină apă aveau să-i îmbunătățească înfățișarea, deși, în realitate, tot ce voia era să se întoarcă în patul ei confortabil. În minutele cât se aranjă, auzi o altă bufnitură în camera alăturată și niște mormăieli și înjurături. Începea să creadă că Lachlan pur și simplu cădea din pat, doar că auzi din nou o lovitură în perete, iar patul lui nu era lângă peretele care le despărțea camerele.

Oftă, întrebându-se cum de ajunsese să fie infirmiera lui. Dar nu avea ce face. Nimeni altcineva nu i-ar fi sărit în ajutor dimineața atât de devreme. Și unde erau cei doi verișori ai lui Lachlan? Dormeau în paturile lor din cauza aceluiași exces? Ei ar trebui să aibă grijă de lordul lor, nu ea.

Kimberly ieși din cameră înainte să devină cu adevărat revoltată. Însă toate gândurile i se terminară brusc când găsi ușa lui Lachlan larg deschisă și pe ducesa pe Wrosthston stând acolo, mușcându-și

buzele și frecându-și mâinile. Părea panicată în timp ce se uita în cameră. Kimberly se duse lângă Megan, însă nu-i veni să creadă ce văzu în cameră. Ducele de Wrothston era acolo și îl bătea pe Lachlan. Iar idiotul de scoțian nu stătea potolit, ca să pună punct situației. Dacă asta ar fi fost posibil. Kimberly nu era așa sigură. Ducele era vizibil înfuriat. Însă asta nu conta, atât timp cât Lachlan se tot ridica după ce era pus la pământ. Și de câte ori făcuse asta deja?

La cum arăta, de prea multe ori. Nasul îi sângera, iar obrajii îi purtau urmele pumnilor lui Devlin. O lovitură în abdomenul lui Lachlan provocă un mormăit, ca acelea pe care Kimberly le auzise prin perete. O altă lovitură în falcă îl aruncă din nou la podea, brațul lovindu-i-se de masă, care căzu odată cu el.

Kimberly tresări și își imagină că durerea era probabil de o mie de ori mai intensă din cauza durerii lui de cap. Rezista remarcabil de bine, având în vedere situația, însă nu se apăra, prea confuz ca să știe ce i se întâmpla... iar Kimberly nu putea să stea pur și simplu și să privească, așa cum făcea Megan.

Acum, era categoric trează, cât se putea de trează, și întrebă:

– Pot să știu ce se întâmplă?

Inițial, Megan fu șocată, deoarece nu o observase apropiindu-se. Însă privi în direcția ei și spuse:

– Știi, chiar începea să-mi placă scoțianul. Păcat că a încercat să fure de la noi. Chiar sunt foarte dezamăgită.

Kimberly încremeni, apoi icni.

– A furat? De la Sherring Cross?

Megan încuviință.

– Nu un lucru oarecare, ci cel mai bun armăsar al nostru, precum și două iepe folosite la împerecheat. Este evident că avea de gând să deschidă propria lui fermă, ca să își rezolve dificultățile financiare. Cât de inutil, când nu avea nevoie decât de o soție ca să pună punct greutăților.

Kimberly tocmai voia să sublinieze cât de inutil ar fi fost să facă asta. Așadar, de ce și-ar fi asumat Lachlan un asemenea risc? Însă fu distrasă de un zgomot puternic. Lachlan se lovi de peretele de lângă una din ferestre. Cineva dăduse perdelele la o parte și umpluse camera cu lumină; probabil Devlin, înainte să îl târască pe Lachlan afară din pat, ca să-și vadă mai bine pumnii lovindu-l pe scoțian. Însă, cu perdelele date la o parte, dacă Lachlan s-ar fi prăbușit un pic mai

la stânga, ar fi putut cădea pe fereastră sau, cel puțin, s-ar fi putut tăia în geam.

Când văzu asta, Kimberly luă foc.

– Termină în momentul acesta! țipă ea la duce. Nu vezi că nu are starea necesară pentru un asemenea tratament? Era atât de beat aseară, că vor trece zile până când va fi complet treaz.

Când văzu că ducele nu reacționă în nici un fel, Megan interveni și ea:

– Devlin, are dreptate, oprește-te. Nu ai văzut că MacGregor nu se apără? Apoi, se întoarse către Kimberly. De unde știi despre starea lui?

Kimberly roși, însă își reveni repede și improviză:

– M-a trezit de mai multe ori cu mormăitul și căzăturile lui. Aș fi putut jura că moare, părea a se simți mizerabil, iar tu îmi spuseseși că plecase să se îmbete, așa că am presupus...

– Da, o concluzie logică și corectă. Devlin, oprește-te, mă auzi? Îl omori.

– Am uitat să menționez că asta și e intenția mea? spuse ducele între lovituri.

Megan îi șopti lui Kimberly:

– Devlin vrea să știe ce a făcut MacGregor cu animalele. Altfel, o să-l trimită în temniță. Cred că ar putea fi convins să nu facă asta dacă primește caii înapoi. Poate. Deși la ce părere are despre bărbatul acesta...

Cuvintele ei nu erau deloc încurajatoare.

– A întrebat unde au fost duși caii?

– Da, dar scoțianul susține că nu știe nimic despre jaf.

– Dar aveți dovezi, nu?

– Da. Cred, spuse Megan. Tânărul care a descoperit jaful susține că a auzit accent scoțian înainte să fie lovit în cap. Având în vedere că scoțianul e cunoscut pentru furturi, mă tem că soțul meu nu mai are nevoie și de alte dovezi.

Nu suna bine deloc. Iar Kimberly nu avea motive să-l apere pe bărbat, în ciuda dorinței de a o face. Însă astea nu erau dovezi concrete. Un simplu accent? Mai erau și alți scoțieni pe proprietate, inclusiv unii dintre servitori. Dacă ducele și ducesa ar gândi logic, și-ar da seama că era mai probabil ca hoțul să se fi strecurat pe proprietate ca să ia ce avea de luat și apoi să fi plecat. Mai era însă faptul că Lachlan nu îl suporta pe duce, pentru că acesta era căsătorit

cu femeia de care se îndrăgostise și el, deci probabil nu ar fi avut nici o problemă să fure de la el. Plus paiele de pe haină care dovedeau că fusese în grajd – deși se putea să fi fost în alt grajd și oricând înainte să ajungă în camera lui, noaptea trecută. Cu toate astea, din puținele lucruri pe care le știa Kimberly despre el, era convinsă că scoțianul avea mai multă onoare decât să fure de la un bărbat care îl primise în casa lui. Chiar dacă era detestabil din anumite puncte de vedere, ea ar fi putut jura că Lachlan nu ar fi furat. Mai mult, faptul că Lachlan era un hoț cunoscut nu îl condamna din prima, mai ales că nu avea de ce să-și asume un asemenea risc. De asemenea, având în vedere starea lui și că nu fusese văzut luând calul... Starea lui?

– Când se presupune că a avut loc jaful? întrebă Kimberly.

– Cu o oră înainte de răsărit.

Kimberly se simți ușurată.

– Dar era cu mi...

Se opri brusc, oripilată că aproape spusese „cu mine". Nu putea recunoaște asta decât dacă era dispusă să-și distrugă reputația complet. Trebuia să existe alt mod prin care să demonstreze nevinovăția lui Lachlan, acum că știa că el era, într-adevăr, nevinovat. Tuși ca să-și acopere scăparea, după care continuă:

– Era într-o stare groaznică, din câte am auzit. Și sunt sigură că mormăielile lui m-au trezit cu mult înainte de răsărit. De fapt, sunt sigură că l-am auzit împiedicându-se prin cameră cam spre miezul nopții. Ești sigură de oră?

Ducele fu cel care răspunse. Se părea că ultimul lui pumn îl potolise de tot pe Lachlan.

– Omul meu mi-a zis că s-a uitat la ceas înainte să iasă din camera lui și să meargă în grajd, ca să vadă ce era cu zgomotele care îl treziseră. Se întâmpla cu o oră înainte de răsărit. Lady Kimberly, ești sigură că l-ai auzit aici pe MacGregor sau a fost unul dintre lacheii lui, care făcea zgomot ca să te trezească și să presupui că era scoțianul?

Kimberly nu putea răspunde sincer. Însă era furioasă din nou, pentru că Lachlan era întins acolo, pe podea, inconștient, bătut, în condițiile în care era nevinovat. Așa că spuse pe un ton acuzator:

– Sunt sigură de un lucru. Nu văd nici un semn pe tine, Excelență, deci pot doar să presupun că scoțianul nu a ripostat. Pot să presupun că nu s-a apărat fie pentru că ești gazda lui, fie pentru că ești ducele

de Wrothston, fie pentru că a băut mai mult decât poate duce un om și e prea beat ca să înțeleagă de ce anume îl acuzi. În cazul ăsta, nu avea nici cum să te jefuiască.

– Sau poate era atât de beat, încât a crezut că poate pune la cale jaful.

Devlin St. James nu avea să asculte de rațiune. În mintea lui, Lachlan era vinovat. Însă Kimberly nu avea de gând să renunțe. Alternativa era adevărul, care putea fi folosit ca ultimă variantă, deși spera că acest lucru nu avea să fie necesar.

– Cred că se impune o anchetă mai amănunțită, spuse ea. Am îndoieli care nu pot fi ignorate. Toată treaba ar trebui amânată cel puțin până când Lord MacGregor va fi complet treaz și va putea răspunde acuzațiilor care îi sunt aduse.

– Poate are dreptate, Dev, interveni Megan. Nu părea să gândească prea limpede când l-ai trezit.

Ducele le privi pe amândouă. Nu avea chef să amâne nimic. Însă, în cele din urmă, încuviință.

– Foarte bine, o să aștept să-l chem pe judecător. Însă voi pune gărzi la ușa lui. De data asta, nu o să scape fără să plătească pentru acțiunile lui, vă promit asta.

Kimberly oftă ușurată. Cel puțin, îi obținuse lui Lachlan puțin timp. Acum, spera că el avea să se poată apăra singur, fără să o târască și pe ea în această poveste. Asta dacă avea să mai poată vorbi când își recăpăta cunoștința. Buzele lui umflate și crăpate sugerau că ar putea avea dificultăți în această privință.

La naiba, iar trebuia să facă pe infirmiera.

Capitolul 26

Ușa se deschise după un ciocănit scurt. Nu că Lachlan ar fi spus ceva destul de tare cât să fie auzit și să-l țină pe oaspetele nedorit afară, deoarece nu voia să o deranjeze pe femeia care îi adormise în brațe. Însă înjură încet când văzu că verișorul lui, Gilleonan, era cel care dăduse buzna peste el.

Lachlan îl privi încruntat, încercând să-l avertizeze să nu spună nimic, însă încruntarea lui se transformă într-o grimasă de durere înainte ca Gilleonan s-o observe. Fața lui era prea bătută ca să se poată încrunta fără să-l doară. Iar verișorul lui fu prea surprins ca să bage de seamă. Asta în caz că ar fi putut să-și ia ochii de la Kimberly cât să observe și altceva.

– Ce caută ea aici și... Gilleonan făcu o pauză ca să se aplece și să vadă mai bine fața lui Kimberly, care era pe pieptul lui Lachlan. Doarme? Știi că doarme pe tine, omule?

Lachlan nu prea avea cum să rateze acest detaliu, având în vedere că stătuse acolo și o ținuse în brațe de mai bine de o oră, fără să se miște câtuși de puțin, ca să nu o trezească. Stătuseră pe marginea patului după ce ea reușise să îi mai domolească durerea cu compresele ei reci. Kimberly îi îngrijea una dintre tăieturile de pe buze, când pur și simplu adormise.

Scoțianul o prinsese înainte ca ea să cadă pe podea. Așa că ea se întoarse spre el, cu un braț căzut în poala lui, își lipise capul de pieptul său și, după un mic oftat, nu mai scosese nici un sunet. Însă Lachlan nu avea să-i explice toate astea verișorului său.

– Taci, spuse el.

– Ce?

– Șșștt!

Gilleonan clipi, după care înțelese.

– A, da, zise el șoptit. Dar ce caută aici? Și ce caută cei doi englezi de pază la ușa ta?

– Poate chiar o păzesc, nu?

Lui Gilleonan nu îi plăcu tonul lui sec, însă, în cele din urmă, se uită la fața lui Lachlan și fu șocat.

– Dumnezeule, cine te-a lovit în halul ăsta?

Lachlan icni, de data asta intenționat.

– Arată atât de rău?

– Omule, clar nu arată bine. Ea a...

– Nu fi ridicol. A fost gazda noastră cu temperament vulcanic. Cel puțin, așa cred.

– Așa crezi? Cum nu poți fi sigur cine ți-a dat cea mai cruntă bătaie pe care ai primit-o vreodată? Și, crede-mă, Lachlan, niciodată nu ai arătat atât de rău.

– Pentru că nu eram chiar treaz când a început. Vedeam dublu, triplu...

Ochii lui Gilleonan se măriră.

– Deci ai mers și te-ai îmbătat? M-am gândit eu, la cât de furios erai ieri-dimineață. După ce l-ai pocnit pe lordul acela, fără nici un motiv, din câte știu eu. Știam c-o să regreți asta...

– Aș prefera să nu discutăm despre asta acum. Nu știu ce m-a apucat. Dar starea în care am ajuns undeva pe la miezul nopții nu poate fi descrisă în cuvinte, spuse Lachlan dezgustat de el însuși. Nu îmi amintesc nimic, dacă vrei să știi.

– Nu-ți amintești?

Gilleonan începu să râdă, însă Lachlan se încruntă, în ciuda durerii pe care i-o provocă acest lucru, așa că verișorul lui redeveni serios, tuși ușor și întrebă:

– De ce te-a bătut? Nu-mi spune că în sfârșit te-ai culcat cu ducesa lui și a aflat.

– Nu, zise Lachlan jignit.

– Atunci, de ce?

– Am o vagă amintire cum că are impresia că am furat câțiva dintre caii lui.

– Și ai făcut-o?

Era destul de greu să șoptească și să amenințe în același timp, însă Lachlan reuși s-o facă.

– O să te omor pentru asta, Gill.

– Nu știi că glumesc? întrebă Gilleonan.

– Și eu aș putea spune același lucru.

Gilleonan clipi, după care râse ușor.

– Da, știam asta.

Cum era una dintre replicile preferate ale lui Ranald, nu ale lui Gilleonan, Lachlan ar fi zâmbit dacă nu l-ar fi durut atât de tare.

– Nu sunt sigur, Gill, dar, dacă am paznici la ușă, cred că o să aflu destul de curând.

– Și fătuca de aici?

Lachlan se uită în jos, la capul blond-închis de sub bărbia lui, iar expresia i se îndulci.

– Lady Kimberly a fost un înger. A încercat să mă îngrijească. Dar cred că i-am deranjat somnul azi-noapte, din moment ce nu a putut să stea trează destul cât să termine ce făcea.

– Deci nu a putut să-ți spună ce s-a întâmplat? întrebă Gilleonan.

– Nu am apucat s-o întreb, c-a adormit pe mine.

Asta nu era însă adevărat. O întrebase de mai multe ori ce știa de vizita ducelui, dar, de fiecare dată, ea evitase răspunsul, spunându-i să nu se mai miște sau să nu mai vorbească. Așa că scoțianul nu mai întrebase nimic și presupusese că avea să afle răspunsurile în curând. Însă ea adormise. Iar plăcerea lui de a o ține în brațe era mai mare decât curiozitatea, așa că nu o trezise pentru și mai multe întrebări.

Însă Gilleonan nu avea de ce să afle toate astea. Lachlan sugeră:

– Cum nu pari să fii suspectat odată cu mine, vezi ce poți să afli.

– Bine, îl iau pe Ranald și mergem pe la grajduri să aflăm povestea. E probabil vorba despre un musafir care a plecat pe întuneric cu calul greșit și nu și-a dat încă seama de asta.

– Da, mai mult ca sigur.

Însă Lachlan nu credea asta. St. James nu și-ar fi pierdut cumpătul pentru așa ceva. Ar fi cerut ceva dovezi, dar Lachlan nu-și imagina care ar putea fi acestea.

Gilleonan se întoarse către ușă, dar se opri ca să facă o sugestie:

– Ar trebui să o duci pe fătucă în camera ei, ca să te odihnești și tu.

– Nu pot să fac asta.

– Aș putea...

– Nu, îl întrerupse Lachlan cam prea repede. Nu mă deranjează.

Gilleonan ridică dintr-o sprânceană, dar, cum nu primi și alt răspuns, ridică din umeri și plecă. Lachlan oftă când ușa se închise din nou.

Chiar dacă Kimberly nu îl deranja în sensul în care spusese Gilleonan, corpul ei moale lipit de el cu siguranță îl deranja în alte feluri. Și, la cât de groaznic se simțea, cu dureri evidente peste tot în corp, i se părea incredibil cât de mult putea să o dorească. Mai ales când nu putea face nimic în privința asta fix atunci, chiar dacă ea ar fi fost trează și dornică.

Ar fi trebuit să îl lase pe verișorul lui să o ia de acolo sau cel puțin să o trezească pentru ca tânăra să se întoarcă în camera ei. Dar nu voia să îi dea drumul, nici măcar ca să se mai dezmorțească. Ce mai conta un disconfort în plus, când avea deja atâtea? În plus, îi plăcea să o simtă aproape. Așa că se gândi la alte lucruri, în special la ducele de Wrothston și la bătaia pe care o primise de la acesta. Bărbatul evident se simțise îndreptățit să îl bată. Faptul că Lachlan nu fusese destul de teraz cât să se poată proteja deja nu mai conta. De fapt, un pumn norocos de la început, care trebuia să îi nimerească ochiul, însă îl nimerise în frunte, hotărâse rezultatul. Din acel moment, Lachlan fusese prea ametit ca să știe că primea bătaie. Însă era convins că bătaia nu ar fi fost atât de cruntă dacă St. James n-ar fi vrut să se răzbune și pentru ce se întâmplase între ei în trecut.

Trebuia să aștepte și să audă ce avea de spus ducele. Pe de o parte, simțea că St. James merita să dea câteva lovituri, și nu pentru problemele din trecut sau pentru cele actuale, ci din cauza lui Megan. Aveai voie să iubești soția altui bărbat, atât timp cât o făceai de la distanță și nimeni altcineva nu știa despre asta. Însă el își cam pierduse mințile când o găsise pe frumușica Megan din nou. Încercase s-o cucerească pe soția ducelui și să i-o ia, iar acum nu era foarte mândru de asta. Pe de altă parte, deja își luase bătaie pentru problemele din trecut și nu mai era dispus să mai accepte o alta. Nu voia nici să accepte vina pentru ceva ce nu făcuse și să mai și fie bătut pentru asta. Să fure cei mai frumoși cai din Anglia, care ar fi ușor de găsit tocmai pentru că erau specimene atât de minunate? Ar fi trebuit să fie nebun.

Dar nu avea să reacționeze în nici un fel, nu până nu afla toate detaliile. Așa că acum nu putea decât să aștepte și să vadă ce avea St. James să spună în apărarea lui.

Capitolul 27

– Mergem să vedem ce are de spus scoțianul în apărarea lui? întrebă Devlin.

Megan se încruntă, nu pentru prima oară în acea zi.

– Tot nu cred că ești destul de calm. Asta ar putea aștepta până de dimineață.

Devlin clătină din cap.

– M-ai ținut departe toată ziua și chiar ai reușit să mă faci să stau la o cină dureros de incomodă, cu Lady Kimberly care s-a uitat la mine tot timpul, deși nu-mi dau seama ce vină mi-ar putea găsi mie.

– Poate are impresia că ai fost nedrept în felul în care te-ai purtat cu scoțianul până acum? De dimineață, chiar nu avea starea necesară să îți înfrunte furia. De fapt, la cât de nervos erai, cred că, nici dacă ar fi fost sănătos tun, scoțianul n-ar fi avut nici o șansă, deși Kimberly ar putea fi de altă părere.

– Nu mai amân treaba asta nici măcar un minut.

Acestea fiind spuse, nu îi mai dădu soției sale șansa să protesteze. Deschise ușa și intră în camera scoțianului. Megan îl urmă, împreună cu trei servitori puternici care fuseseră aduși ca să îl ia pe MacGregor la judecător după ce Devlin termina cu el. La cât de mare era Lachlan, probabil ar fi fost nevoie de mai mult de trei dacă nu ar fi fost așa vătămat.

Camera era întunecată și destul de răcoroasă. Focul care fusese aprins în timpul zilei se stinsese, iar paznicii de la ușă le speriaseră probabil pe servitoare. Însă, în lumina slabă care venea dinspre hol, se vedea că MacGregor era în pat și că părea să doarmă.

Starea scoțianului o convinse pe Megan că interogatoriul trebuia amânat până dimineață. Însă Devlin le dăduse deja ordine celor trei servitori să aprindă focul și lămpile din cameră, iar aceștia îl ascultară imediat. Prin urmare, Megan nu mai sugeră să aștepte. Nu ar fi fost în avantajul scoțianului să îl enerveze și mai mult pe duce. Nu că ar fi fost de partea lui.

Chiar dacă Lady Kimberly avusese îndoieli de dimineață, Megan încă era de acord cu soțul ei. Dar îi părea rău pentru Lachlan. Și nu suporta gândul că avea să fie nevoită să-i spună lui Margaret ce făcuse nepotul ei. Până acum, nu vorbiseră despre ce se întâmplase, însă, în scurt timp, urma să se afle. Iar Margaret avea să fie teribil de supărată. Nu doar asta, dar avea să se considere responsabilă pentru că ea îl invitase acolo.

– E destulă lumină, îl auzi pe Devlin spunând. Luați ligheanul cu apă de acolo. Vreau să fiu sigur că e complet treaz.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse Megan și se duse lângă pat, spunând: Trezește-te, MacGregor, și dă-ți cu niște apă pe față, înainte să facă cineva asta pentru tine...

Cuvintele ei se pierdură în aer, și Megan se opri când se uită mai bine la bărbatul din pat, care își deschisese ochii și chiar încerca să se ridice, deși cu greutate. Obrajii îi erau învinețiți, partea stângă a capului era umflată, buzele îi erau și ele umflate și crăpate și pe frunte avea un cucui care nu putea fi ascuns de șuvița care tocmai căzuse.

Singura parte neafectată a feței lui păreau a fi ochii. Devlin îi ratase. Însă Lachlan își scosese cămașa – singur sau cu ajutor –, și, cum păturile îi căzuseră până în talie, semnele de pe piept și de pe abdomen erau și ele dezvăluite. Cu atâtea vânătăi, se putea considera norocos că nu avea câteva coaste rupte.

– Dacă felul în care arată te deranjează, draga mea, nu trebuie decât să ieși din cameră, spuse Devlin. Nu ai de ce să fii aici...

– Nu, îl întrerupse Megan. Ești destul de treaz cât să răspunzi la acuzațiile care ți se aduc, MacGregor?

– Nu, o să mă dau cu niște apă rece, dacă mă lăsați o clipă...

– Nu... ați... început încă, nu? icni Kimberly din ușă. Rămăsese fără aer. Când își dădu seama că ducele și ducesa dispăruseră de la adunarea de jos, alergase pe scări. Respiră adânc înainte să continue: Excelență, rămăsese că mă informați când sunteți gata să îl interogați. Am zis că vreau să fiu prezentă.

Devlin oftă.

– Lady Kimberly, nu ai de ce să fii prezentă...

– Chiar și așa, insist. După tratamentul pe care i l-ai aplicat dimineață, cineva imparțial trebuie să fie aici.

– Apărarea ta cu greu poate fi considerată imparțială, spuse Devlin.

– Nu îl apăr, pur și simplu...

– Destul!

Lachlan fu cel care îi întrerupse și o făcu atât de tare, că până și el se sperie când își auzi tonul. Se ridică lângă pat și părea foarte furios. Acea furie era direcționată către ducele de Wrothston.

– Dumnezeule, spuse Kimberly.

– M-ai trezit din somn de două ori până acum, continuă el pe un ton moderat, însă la fel de înfuriat. M-ai bătut și m-ai lăsat încuiat în camera asta fără pic de mâncare toată ziua. Deci cred că tu o să fii cel care răspunde întrebărilor mele, St. James, și o să începi prin a-mi spune de ce naiba sunt acuzat.

– Asta a fost deja..., începu Devlin.

– Repetă, omule, îl întrerupse Lachlan din nou, cu ochii lui verzi lucind puternic. Nu te-aș fi întrebat dacă mi-aș fi amintit, nu crezi?

Devlin se încruntă pentru o clipă, însă apoi încuviință.

– Foarte bine. Îmi lipsesc trei cai foarte valoroși, și unul dintre îngrijitori ți-a auzit vocea în grajd înainte să fie lovit.

– Vocea mea?

– Stai un pic, interveni Kimberly. Ducesa a spus că bărbatul cu pricina a auzit doar un glas cu accent scoțian, și asta cu greu...

– Lady Kimberly, îți apreciez grija pentru corectitudine, spuse Lachlan, dar ești așa drăguță cât să mă lași să pun eu întrebările?

Când o ruga atât de frumos, nu putea să îl refuze. Încuviință, fără să îl privească. Era încă jenată din cauza propriului ei comportament din acea dimineață. Adormise pe el...

Lachlan îi observă obrajii roșii și ghici cauza. Când Kimberly se trezise în brațele lui, fusese atât de jenată, că ieșise din cameră iute, mormăind câteva scuze pe care el nu le înțelesese. Lachlan se gândise să meargă după ea, până când își amintise de paznicii de la ușă, așa că se culcase la loc și dormise toată ziua.

Însă în sfârșit avea să i se explice pe îndelete acel incident bizar. I se adresă din nou ducelui:

– E adevărat ce a spus domnișoara?

– Asta a zis tânărul de dimineață, după ce își revenise și era încă amețit de la lovitura primită, iar astea au fost dovezi suficiente pentru mine. Însă, de atunci, a mai fost interogat și a pus un nume vocii pe care a auzit-o – al tău, MacGregor.

– Nici măcar nu l-am întâlnit pe acel om, spuse Lachlan, dar mă cunoaște atât de bine cât să îmi recunoască vocea, asta vrei să spui?

– Nici el nu susține că te-ar fi întâlnit, MacGregor, dar te știe din vedere. Ești greu de ratat. Și te-a auzit vorbind.

– Interesant, spuse Lachlan. Mai ales că nu am obiceiul să vorbesc cu îngrijitorii, cel puțin cu cei englezi, deoarece abia le înțeleg graiul.

Kimberly era singura căreia i se păruse amuzantă replica lui, având în vedere accentul lui Lachlan. Trebui să facă eforturi ca să își păstreze expresia serioasă. Însă Lachlan nu terminase ce avea de spus.

– Deci să văd dacă am înțeles bine, St. James. Mă acuzi că ți-am lovit îngrijitorul de la grajduri și am plecat cu trei dintre caii tăi valoroși?

– Exact.

– Și probabil i-am ascuns undeva aproape, din moment ce sunt fără ei, nu? Sau poate i-am trimis în Scoția, și nimeni de pe drum nu o să-i observe, că doar sunt niște animale obișnuite?

– Nu e cazul să fii sarcastic, spuse Devlin. Sunt mai multe moduri în care le-ai fi putut plănui transportul, inclusiv o căruță acoperită, care i-ar ține ascunși.

– Ăsta da furt bine pus la punct, nu? Nu e doar un plan gândit pe loc de mintea mea amețită. Cu toate astea, mă hotărăsc să merg până la capăt cu el, când sunt atât de beat, că abia mă pot ține pe picioare?

– Chiar erai beat, MacGregor, sau doar te-ai prefăcut?

– Cred că ai o tavernă în apropiere unde îți poți găsi răspunsul la întrebare. Îmi amintesc vag că m-au dat afară la un moment dat în timpul zilei. Sau era deja noapte? Nu știu sigur. A trebuit să dorm puțin înainte să mă lase înapoi, și am făcut asta în grajd, cred. Nu sunt prea sigur nici în privința asta. Știu doar că m-am întors, deși nu au fost fericiți să mă vadă.

– O să verific povestea ta, bineînțeles, deși nu contează neapărat. Tot ți-a fost auzită vocea în grajd cu câteva clipe înainte ca îngrijitorul să fie atacat.

– Și cu cine vorbeam, mă rog? Cu unul dintre oamenii mei? Nici unul dintre verișorii mei nu m-a însoțit ieri în nebunia mea – și mă refer la băut, nu la furat cai. La cum îi știu pe verișorii mei, cel mai probabil, amândoi au avut companie pe timpul nopții, iar acest lucru poate fi verificat foarte simplu. Însă, în cazul ăsta, când se presupune

că am furat caii? În timpul zilei, când m-ar fi putut vedea oricine? Sau noaptea târziu?

– Cu o oră înainte de răsărit, de parcă n-ai ști.

– Eram în pat atunci.

– Așa spui tu. Sau poate, la fel ca verișorii tăi, nu erai singur și poți demonstra acest lucru?

Kimberly se înroși. Și-l imagină pe Lachlan privind-o, însă probabil conștiința ei vinovată o făcea să creadă asta. Nu trebuia decât să vorbească în acel moment și să admită că fusese cu el în orele târzii ale nopții. Cu asta, și-ar fi distrus reputația pentru totdeauna.

– Nu, din câte îmi amintesc, nu era nimeni întins lângă mine, spuse Lachlan în cele din urmă.

Kimberly roși mai tare. Scoțianul își formulase negarea cât să spună adevărul. Ea stătuse lângă el toată noaptea, nu întinsă în pat.

Când se uită în cameră, observă că nimeni nu îi văzuse obrajii roșii; toți ochii erau ațintiți asupra lui Lachlan. Ducele spuse triumfător:

– Atunci, e cum am și crezut. Nu poți demonstra că ai fost în pat.

– Nu am prea multe amintiri de aseară, dar știu că am ajuns în camera mea la puțin timp după miezul nopții. Nu a fost o noapte plăcută. Mi-a fost rău în cea mai mare parte.

– Deci acum o să spui că nu-ți *amintești* jaful?

– E adevărat că am băut prea mult, dar nu aș face ceva în starea aia ce nu aș face când sunt treaz, și, îți spun, St. James, că nu ți-am furat afurisiții de cai.

– Dacă asta e tot ce poți spune în apărarea ta, MacGregor, atunci îmi pierd timpul aici.

– Îți spun că nu eu am făcut-o, și o să-mi dai șansa să îți demonstrez asta.

– Adică, șansa să fugi?

– Să fug unde, St. James? Știi unde să mă găsești. Sau crezi că o să renunț la casa mea pentru caii tăi și n-o să mă mai întorc niciodată în Scoția?

Până și Devlin trebuia să-și dea seama că acest lucru era puțin probabil, pentru că îl întrebă:

– Și cum ai de gând să demonstrezi asta?

– O să găsesc caii și pe adevăratul hoț, spuse Lachlan simplu.

– Caii o să mi-i găsesc eu, și pe hoț îl am deja. Pe tine.

– Ba nu-l ai. Sau te temi că va trebui să-mi ceri scuze pentru că ai greșit?

Urmă un moment de tăcere, după care Devlin spuse:

– Foarte bine, ai la dispoziție o săptămână. Apoi, o să-ți mănânci cuvintele.

Lachlan zâmbi slab.

– Sau o să-mi simți pumnii – modul meu de a-ți accepta scuzele.

Devlin ieși din cameră. Kimberly, care încă stătea în ușă, se dădu la o parte. Nu se gândise însă că Megan avea să plece odată cu servitorii. Rămăsese din nou singură cu Lachlan.

Rușinată, se simți nevoită să îi mulțumească. Scoțianul reuși să ridice dintr-o sprânceană, deși majoritatea trăsăturilor lui faciale refuzau să îi dea ascultare.

– Pentru ce, drăguțo?

– Pentru că nu mi-ai cerut să confirm că spui adevărul.

– Ai fi făcut-o? întrebă el blând.

Kimberly și-ar fi dorit ca el să nu fi folosit acel ton. O topea. Însă, în ceea ce privea întrebarea lui, nu putea recunoaște că, da, ar fi făcut-o, nu i-ar fi lăsat să îl ducă la tribunal, dacă se mergea până acolo. Era posibil ca Lachlan să-și facă o impresie greșită – și anume, că ea ținea la el –, în condițiile în care lucrurile nu stăteau așa. Prin urmare, spuse:

– Bineînțeles că nu. Asta mi-ar fi distrus reputația, și îmi cunosc interesul. În plus, te-am ajutat deja mai mult decât meriți. Chiar i-am spus ducesei că te-am auzit în camera ta aseară și că m-ai trezit de mai multe ori.

Se văzu că Lachlan era dezamăgit de răspunsul ei, dar totuși întrebă:

– Te-a crezut?

– Da, însă ducele a spus că putea fi unul dintre oamenii tăi, care era aici ca să mă facă să cred că erai tu.

– Da, e atât de convins că sunt vinovat, că ar crede așa ceva.

– Nu o să recunosc că mi-am petrecut noaptea în camera ta ca să-ți dovedesc nevinovăția, spuse ea ferm. Va trebui să găsești alt mod.

– Asta și era intenția mea. Nu ți-aș cere să-ți distrugi reputația pentru mine.

– Crezi că poți găsi caii? întrebă ea, după care se certă pentru nota plină de speranță din vocea ei.

Însă el nu păru să o remarce.

– Nu e vorba dacă pot, drăguțo. Trebuie s-o fac.

Ea încuviință. Voia să plece, când el se așeză pe marginea patului și ea îl văzu tresărind. Trebui să-și controleze îngrijorarea. Da, scoțianul avea dureri, mai mult ca sigur, dar era un bărbat în toată firea și putea să se descurce fără ajutor din partea ei. Însă bărbatul părea să se simtă atât de rău, că ea își schimbă atitudinea.

– Aș vrea să ajut. Asta dacă ai nevoie de ajutor în căutările tale. Nu-mi place că ești învinovățit pentru asta, când știu sigur că nu tu ai făcut-o.

El râse ușor. Ultimele ei cuvinte îl făcură să se simtă mai bine. De fapt, și ea se simți mai bine acum, că își spusese părerea.

– Nu mai mult decât mine, drăguțo. Dar faptele mele din trecut mă transformă într-un suspect. Nu pot să-l învinovățesc pe St. James. Însă o să-l fac să-și regrete cuvintele, altfel nu merit să fiu moșierul clanului MacGregor.

Când auzi aceste cuvinte, Kimberly nu mai avu nici o îndoială.

Capitolul 28

– Numele lui e Will Ables, spuse Gilleonan. Şi am senzaţia că nu e pur şi simplu buimac, ci minte cu bună-ştiinţă.

– De ce? întrebă Lachlan.

Totul se petrecea în dimineaţa următoare. Gilleonan apăruse la prima oră a dimineţii la uşa lui Lachlan, ca să îi spună ce descoperiseră el şi Ranald în ziua anterioară despre caii dispăruţi.

Chiar dacă St. James îi dăduse lui Lachlan o săptămână să îşi demonstreze nevinovăţia, avea să îi ia mai mult de atât ca să îşi revină din bătaie. Aşa că depindea destul de mult de verişorii lui, să se ocupe ei de investigaţie, cel puţin la început, şi să se mişte repede. Tot ce putea face în acel moment era să le dea indicaţii.

– A fost prea defensiv, spuse Gilleonan. Şi prea insista că a auzit vocea ta. Nu doar accent scoţian, ci vocea ta. Acum, ţin să te întreb unde putea să te fi auzit înainte, din moment ce nu lucrează la grajdul comun, ci la cel cu caii pentru împerecheat?

– Asta mă întrebam şi ei, căci singura dată când m-am apropiat de acel loc a fost în dimineaţa trecută, când ne-am dus în zona în care erau dresaţi caii.

– Da, dimineaţa în care l-ai lovit pe viconte fără nici un motiv. Sau poate ai avut un motiv pe care ai vrea să îl împărtăşeşti cu noi?

Lachlan oftă. Ştia că verişorul lui se simţea exclus, dar nu îi putea spune ce îl făcuse să îl atace pe Howard Canston, când nici măcar el nu înţelegea de ce o făcuse. Era absurd să spună că fusese vorba despre gelozie, aşa că preferă să nu discute despre asta. Ca răspuns, Lachlan zise:

– Nu-ţi face griji în privinţa asta, Gill. Până şi eu am uitat. Am băut până mi-a ieşit din minte.

Răspunsul provocă râsul la care sperase. Momentan, trebuia să se ocupe de problema principală.

– În ceea ce îl priveşte pe îngrijitor, stai cu ochii pe el, fără ca el să ştie, dacă poţi. Vezi cu cine vorbeşte, unde merge, ce face când

nu lucrează. Şi vorbeşte şi cu cei care lucrează cu el. Află dacă în ultimele săptămâni l-a vizitat cineva neobişnuit.

– La ce te gândeşti?

– Nu sunt sigur, dar există multe posibilităţi. Chiar tânărul Will ar putea fi hoţul. Cei care trăiesc în grajd ştiu când nu este nimeni în preajmă.

Gilleonan clătină din cap.

– Nu cred că l-ar duce mintea să facă asta. Ca să nu mai spun că nici curaj nu are. A fost mai degrabă parte dintr-un grup şi a respectat nişte ordine.

– Da, se poate şi asta, spuse Lachlan. Sau poate pur şi simplu a fost plătit ca să dea vina pe altcineva, ca să le dea adevăraţilor hoţi mai mult timp să-şi acopere urmele. Deşi nu pot pricepe de ce m-ar alege pe mine.

– Eu pot, spuse Gilleonan. Nu cred că e cineva care să nu fi auzit de trecutul tău ca tâlhar, cel puţin în aripa servitorilor. Subiectul a fost discutat când ai apărut, de către Excelenţele Lor, iar servitorii erau destul de aproape cât să audă totul. Asta a provocat nişte discuţii încinse în bucătărie – sau cel puţin asta susţine Ranald. Iar el ar trebui să ştie, pentru că fătuca aia cu care şi-a petrecut timpul este ajutorul bucătarului, deci îşi petrece mult timp acolo.

– Asta nu ne ajută să găsim vinovaţii, nu-i aşa? spuse Lachlan dezgustat.

Gilleonan râse.

– Nu. Asta te-a făcut pe tine să fii primul la care s-au gândit vinovaţii, pentru un asemenea plan, şi e şi motivul pentru care ducele nu a căutat un alt vinovat. Dar o să rezolvăm noi problema, nu-ţi face griji.

– Da, am încredere în asta, spuse Lachlan.

Deşi nu era chiar adevărat. Gilleonan adăugă:

– L-am pus pe Ranald să meargă în satele din apropiere, să caute locuri unde ar putea fi ascunse animalele, şi mă gândesc să îl las să se concentreze pe asta pentru moment. Având în vedere momentul când a avut loc furtul, majoritatea oamenilor trezindu-se la puţin timp după, am îndoieli că animalele au fost duse departe de aici, altfel hoţii riscau să fie văzuţi.

– E adevărat. De asta voiam să-ţi sugerez ca drumurile din apropiere să fie cercetate în următoarele dimineţi, la primele ore, spuse

Lachlan. Cel mai probabil, persoana care i-a văzut călătorind la acea oră face asta în fiecare dimineață și poate fi întrebată ce a văzut.

– Bine gândit. O să-l ajut pe Ranald cu asta, din moment ce avem pentru asta doar o oră sau două la dispoziție. Mai târziu, oamenii sunt la muncă. Și o să îmi rămână restul zilei să stau cu ochii pe Will Ables.

– Ar trebui să fie mai ușor să găsim caii decât hoțul, deși, dacă avem noroc, îi găsim pe toți în același timp. Doar caii nu vor demonstra nimic, dar cel puțin vom avea mai multe indicii, plus un loc unde știm sigur că se vor întoarce hoții. Mai e și posibilitatea ca îngrijitorul să ne ducă la ei, dacă e implicat.

– Da, o să fiu atent la asta, îl asigură Gilleonan.

– Foarte bine. O să-i fac și eu o vizită, dar după ce îmi mai revin puțin. Momentan, nu cred că inspir decât dispreț cu fața pe care o am. E bună de speriat servitoarele în colțurile întunecate, dar cam atât.

– De fapt, e chiar... Gilleonan încercă să-l încurajeze, dar oftă. Da, nu sunt încă îmbunătățiri.

Lachlan râse.

– Am și eu ochi și oglinzi. La care se adaugă privirea îngrozită a servitoarei care mi-a adus micul dejun de dimineață.

– Nu m-am gândit la asta, dar o să-ți întârzie puțin găsirea unei soții.

– Da, admise Lachlan.

De fapt însă, nu începuse să facă curte nimănui, pentru că nu putea să și-o scoată pe Kimberly din minte într-atât încât să se hotărască pe care dintre domnișoarele aflate la Sherring Cross ar trebui să o cucerească. Adevărul era că nu se gândea decât la cum să-i facă *ei* curte.

Își dăduse seama că ar fi fost inutil. Ea fusese foarte clară în privința asta. Dar asta se întâmplase înainte să apară în camera lui noaptea trecută și să aibă grijă de el. În plus, în dimineața următoare, îi luase apărarea. Începea să creadă că atitudinea ei era o fațadă. Mereu încercase să se poarte corect și potrivit, însă deseori eșuase.

Lachlan zâmbi în sinea lui. Adora când ea eșua, și, în majoritatea timpului, Kimberly îl amuza când nu o făcea. Fătuca asta avea probleme în a-și controla temperamentul.

Chiar dacă refuzase să îl scoată din încurcătură prin modalitatea cea mai la îndemână, nu se așteptase ca ea să meargă atât de departe.

În definitiv, se oferise să ajute. Deci poate își schimbase părerea despre el. Și poate el ar trebui să verifice asta, pentru că nu avea nici un rost să nege acest lucru. Nu l-ar fi deranjat să se căsătorească cu Kimberly Richards.

Pe cine păcălea? În fiecare zi, îi era din ce în ce mai clar că voia să se însoare cu ea.

Capitolul 29

Will Ables era un tânăr lung și subțire, cu păr negru și ochi albaștri mari, ca de bufniță, care îi dădea o înfățișare oropsită. Când îl vedeai prima oară, ți se făcea milă de el, fără să știi de ce – cel puțin, până te loveai de atitudinea lui arogantă.

Când îl văzuse prima oară, lui Kimberly i se păruse jalnic. Avusese îndoieli dacă să îl abordeze. Trebuise să-și readucă aminte că bărbatul acela mințise. Ea știa sigur că Lachlan nu fusese acolo, însă îngrijitorul jurase exact opusul.

De două zile, știa că ceva din povestea lui Will Ables nu se potrivea, și acest lucru o deranja. Însă nu putea vorbi cu nimeni despre asta sau să-l acuze direct fără să spună cum de știa. Însă tăcerea ei forțată o necăjea. Iar faptul că nu putea face nimic în privința asta o înfuria.

Mai rămăseseră trei zile din săptămâna pe care Lachlan o avea la dispoziție pentru a găsi hoții. Nu apăruseră vești noi, cel puțin din câte știa ea, așa că se hotărî să vorbească personal cu îngrijitorul. Dacă putea descoperi ceva, orice, care să sugereze că acesta mințea, atunci acel lucru l-ar putea absolvi de vină pe Lachlan. Merita să încerce.

Își dădu seama că îngrijitorul nu avea decât un singur motiv ca să mintă: era și el implicat. Asta o făcu să se întrebe dacă bărbatul chiar fusese lovit în cap sau totul fusese o farsă.

Verificase cineva acea rană? O văzuse? Sau acest detaliu fusese trecut cu vederea? Avea de gând să afle. Exista și posibilitatea ca Will Ables să fie confuz și chiar să creadă că îl auzise pe Lachlan. Însă acuzația era prea serioasă ca să nu fie sigur sută la sută.

Trebui să îl întrebe pe fiecare îngrijitor care îi ieși în cale dacă el era Ables, deoarece nu-l cunoștea pe bărbat. Însă, prin eliminare, îl găsi stând pe un balot de paie, mâncând o plăcintă cu carne. Bărbatul chiar arăta deplorabil, cu acei ochi albaștri parcă ieșiți din orbite.

Însă era doar o aparență, nu un indiciu a ce se petrecea în mintea lui, după cum avea să afle.

– Will Ables?

Bărbatul se ridică imediat și își scoase pălăria, un pic prea repede pentru un bărbat recent rănit. O mișcare bruscă sigur i-ar fi provocat o durere de cap, dar bărbatul nici măcar nu clipi.

– Eu sunt, spuse el.

– Te rog, nu te ridica, îi zise ea, zâmbind. Am auzit de pățania ta. Am venit să văd cum te simți, după o experiență atât de terifiantă.

– După ce?

– Întâlnirea cu hoții de cai. Ai fost foarte curajos.

– A fost o nimica toată, spuse el, roșind la auzul complimentului. Doar parte din slujba mea.

– Da, presupun. Dar doctorul a zis că o să fii bine?

– Nu am avut nevoie de doctor. M-am mai lovit la cap înainte.

– Dar te-a examinat un doctor?

Avea nevoie de numele acestuia, ca să vorbească și cu el.

– Pentru un cucui? Le-am spus că nu e nevoie.

Kimberly ridică dintr-o sprânceană. Nimeni nu verificase dacă îngrijitorul chiar fusese lovit la cap. Bănuise însă că așa stăteau lucrurile.

– Crezi că a fost înțelept, domnule Ables? Dacă aveai nevoie de cusături? Lasă-mă să mă uit la cucui, să mă asigur că...

Bărbatul sări în spate atât de repede, că aproape se împiedică de balotul de paie. Iar privirea lui era acuzatoare când își recăpătă echilibrul. Era clar că tânăra îl luase prin surprindere. Dar își reveni repede, punându-și un zâmbet prefăcut pe față.

– Nu e nevoie să vă faceți griji. V-am spus că e o nimica toată. Nu am sângerat. De fapt, cucuiul aproape a dispărut.

Kimberly încuviință, deși ar fi putut jura că nu fusese nici un cucui. Păcat că ducele nu insistase ca un doctor să-l examineze pe acel bărbat. Ar fi descoperit chiar atunci că acesta mințise. Kimberly era aproape sigură de asta. Însă trecuseră prea multe zile ca să demonstreze acest lucru. Un cucui ar fi putut dispărea în tot acel timp. Cum asta nu era o dovadă, trebuia să schimbe abordarea. Se întrebă cum ar reacționa bărbatul dacă l-ar face mincinos. Evident, ar nega acest lucru. Oftă. Nu ar rezolva nimic cu asta.

– Păcat că nu au fost găsiți caii, continuă Kimberly. Dar cel puțin scoțianul nu a scăpat nepedepsit, datorită ție. Îți imaginezi așa ceva,

să furi de la gazda ta? Câtă nerușinare! E la fel de rău ca atunci când ai fura de la angajatorul tău.

Bărbatul roși din nou, de data asta de vinovăție, dar se concentră pe complimentul ei.

– Nu îl cunosc personal pe acel bărbat, spuse Will. Dar l-am auzit o dată sau de două ori. E greu de confundat vocea lui.

– Știu ce vrei să spui. Accentul e atât de puternic, nu? Foarte ușor de recunoscut.

– Da.

Din nou, mințea, fiind de acord cu ea când ea spunea neadevăruri. Accentul lui Lachlan nu era deloc puternic. Kimberly se înfurie atât de tare, că trebui să privească în altă direcție pentru o clipă, până reuși să-și stăpânească furia.

Însă putea face ceva cu asta. Will Ables nu îi știa vocea lui Lachlan; probabil nu o auzise niciodată. Dacă ar auzi trei scoțieni, printre care și Lachlan, nu ar ști care-i el.

Ducele trebuia să fie înștiințat. Ba nu, nu Devlin. Nu îl plăcea pe Lachlan, voise ca acesta să plece de la început. Era mulțumit să îl știe vinovat, chiar încântat de asta, deoarece acum îl putea învinovăți pe Lachlan fără mustrări de conștiință. Cum nu îl avea pe adevăratul hoț, nu avea să accepte nimic ce sugera nevinovăția lui Lachlan.

Avea să-i spună lui Megan ce descoperise. Chiar dacă ducesa fusese exasperată și enervată de Lachlan, Kimberly nu credea că îl displăcea. Avea să fie corectă. Iar ele două aveau poate chiar să aranjeze o mică demonstrație, ca să îl oblige pe Will Ables să își susțină afirmația. Era o idee excelentă. Kimberly era atât de încântată de ea, că îl putu privi pe bărbatul din fața ei fără să îl ardă pe loc.

– Mă bucur că te simți mai bine și ai putut să-ți reiei sarcinile, spuse ea. Evident, acum ai mai puțini cai de care să te ocupi. Dar sper că asta se va schimba în curând. Sunt sigură că ducele nu se va opri până nu va avea animalele înapoi unde le e locul și hoțul după gratii.

– Vrei să spui că scoțianul încă e aici? Nu a fost închis?

Kimberly își dădu seama că bărbatul nu fusese informat. De fapt, nu exista nici un motiv ca un servitor să fie informat în legătură cu ce făceau lorzii. Având în vedere asta, bărbatul probabil nu știa nici că Lachlan fusese bătut și că stătea în camera lui până își revenea.

Ables păru îngrijorat, dar asta nu era o dovadă clară de vinovăție. Având în vedere mărimea lui Lachlan, oricine îl acuza de ceva nu se

putea simți în siguranță până când Lachlan nu era arestat și incapabil să se răzbune.

Kimberly se întrebă dacă îngrijitorul nu avea să dispară dacă credea că Lachlan urma să-l caute. Acesta ar fi un semn de vinovăție. Sau nu, căci teama de răzbunarea scoțianului putea fi la fel de motivantă. Nu credea că asta ar ajuta, așa că spuse:

– MacGregor susține că e nevinovat, și ducele, cum e un bărbat drept, i-a dat timp să demonstreze asta. Dar nu poate face prea multe, la cât de rănit e.

– Rănit?

– Da, a fost bătut. Nu mai rău decât merita, bineînțeles.

Bărbatul se relaxă. Kimberly spera că luase decizia corectă, încercând să-l împiedice să dispară. Însă părea să fie singura pistă care ar putea demonstra nevinovăția lui Lachlan, și aveau nevoie de el.

Kimberly îi zâmbi la plecare și îi ură o zi frumoasă, nerăbdătoare să se întoarcă în casă. Însă, tocmai când dădu să plece, Howard Canston apăru de după colț și se opri brusc.

– Lady Kimberly! exclamă el. Ce fa... Te-am căutat. Mi s-a spus că ai luat-o în direcția asta. M-am gândit că ai vrea să mergi la călărit, dacă tot și-a făcut apariția soarele.

Nu voia. Voia să stea de vorbă cu ducesa, să discute despre ceea ce tocmai aflase. Însă dorise și să exploreze zonele de pe lângă Sherring Cross, în speranța că avea să găsească ea caii.

Ducele avea, desigur, oamenii lui care căutau animalele, însă era o zonă mare de acoperit, inclusiv pădurea și pajiștile necultivate. I-ar plăcea să fie ea cea care găsea caii, ca să compenseze pentru tăcerea ei. Așa că fu de acord să meargă să călărească. Nu avea ce să strice să îl cunoască mai bine pe Howard. Până la urmă, tot trebuia să se căsătorească, iar el era în continuare pe lista ei de candidați. Însă Kimberly se încruntă când plecară dinspre grajdul cu caii de împerecheat spre grajdul comun, pe lângă casă. Dacă plecase după ea, așa cum susținea, atunci de ce fusese atât de surprins când o găsise?

Capitolul 30

O masă mică și mai multe scaune fuseseră aduse în camera lui Lachlan, ca să poată mânca acolo, cum nu putea să li se alăture celorlalți musafiri. Gilleonan se așeză pe unul dintre scaune și luă capacul de pe una dintre farfuriile aduse mai devreme, însă mâncarea era neatinsă.

– Cel puțin, te hrănesc bine, spuse el, în timp ce mirosi somonul și cartofii cu sos.

Lachlan se întoarse de la fereastră, unde își privise atent reflexia în geam.

– Credeai că mă înfometează?

– Era o posibilitate.

– Stai liniștit, toată ziua vin servitoare cu tarte, torturi și mâncăruri. Probabil și ei cred că mor de foame. Aia e a doua cină a mea, deci poți să te bucuri de ea.

Gilleonan zâmbi larg.

– Chiar o s-o fac, spuse el și își trase tava lângă el. Însă, după câteva guri, se uită la Lachlan ca să îi dea raportul. Lady Kimberly a fost azi să discute cu Ables. Chiar te urăște, nu-i așa?

Lachlan se încordă.

– De ce spui asta?

– A fost de acord cu tot ce zicea el, i-a spus cum ai fost bătut și că o meritai, a zis că ești un hoț afurisit. Apoi, Gilleonan se încruntă când își aminti altceva. Desigur, l-a făcut să spună că ai un accent puternic, deși și ea, și eu știm că lucrurile nu stau așa.

Pentru o clipă, Lachlan păru confuz. Apoi, râse.

– Cred că era acolo ca să ajute, Gill. Gândește-te că, dacă omul ăla are impresia că domnișoara îl simpatizează și nu bănuiește nimic, e posibil să îi spună lucruri pe care nu ți le-ar spune ție, de exemplu.

– Acum, că ai pus problema așa, poate chiar asta făcea. De fapt, a încercat să se uite la cucuiul lui, dar el nu a lăsat-o. Aproape a căzut în fund evitându-i atingerea.

– Deci nu are nici un cucui, spuse Lachlan.

– Așa bănuiam și eu, recunoscu Gilleonan. Apoi, aproape am fost descoperit; stăteam ascuns după colț, aproape de ei, când vicontele a apărut, căutând-o pe domnișoară. Am avut numai câteva secunde să dispar.

– Lord Canston?

– Da, a dus-o la călărit.

– Da?

Gilleonan ridică din umeri.

– Nu i-am urmărit ca să văd. Am stat aproape de Ables, deși nimeni altcineva nu l-a mai vizitat azi.

Fu greu să nu se gândească la Kimberly și Canston împreună, însă, în cele din urmă, Lachlan reuși.

– Cum rămâne cu Ranald? A avut noroc?

– Nu, dar, după el, căutarea oficială a fost oprită.

– De ce crede asta?

– Presupune că au fost găsiți caii, dar nimeni nu ne anunță.

– La naiba, speram că vom găsi un loc de unde să supraveghem, ca să îl prindem pe hoț când merge să hrănească animalele... Stai un pic. Dacă nu spune nimeni nimic înseamnă că animalele nu au fost aduse aici. Deci St. James și-a găsit el un loc de unde să supravegheze, nu?

– Crezi?

– Da, asta aș face și eu. Dar el speră să vă prindă pe tine sau pe Ranald, nu am nici o îndoială. Sper că nu o să strice lucrurile. Dar cheamă-l pe Ranald înapoi. Nu vreau să dea din întâmplare peste acest loc.

– Asta ar fi groaznic, și nimeni nu ar crede că e nevinovat.

– Nu mai mult decât m-au crezut pe mine, spuse Lachlan cu amărăciune.

– Nu. Gilleonan râse, luând o altă gură de somon, după care adăugă: Aș spune că fătucile de aici țin la tine, altfel nu ai mânca atât de bine.

Kimberly își dori să călărească spre o poiană pe care o văzuse în acea după-amiază, în centrul căreia era o cabană veche aparent abandonată. Când văzuse cabana, își dăduse seama că era destul de mare cât să încapă trei cai în ea și se întrebase dacă o verificase cineva.

Însă, cum i-o arătă lui Howard, acesta insistă să se întoarcă, deoarece avea o întâlnire de care uitase și avea să întârzie dacă nu se întorceau imediat. Kimberly nu-și puse întrebări. Tânărul chiar părea agitat, ba chiar își înghionti calul să alerge mai repede, cel puțin până ieșiră din pădure, iar săracul animal dădea semne că nu era prima oară când se întâmpla asta. Însă, când tânăra îi sugeră să se întoarcă fără ea, Howard nici nu vru să audă.

Așa că, atunci când se întoarseră la Sherring Cross, nu era prea binedispusă și, mai grav, nu era sigură că avea să găsească drumul spre cabana pe care voia în continuare să o cerceteze. Apoi, deveni și mai frustrată când încercă să o găsească pe Megan și nu reuși.

Megan își făcu apariția abia la cină, și atunci era singură. Ducele nu era cu ea, și ea anunță că nu avea să li se alăture în acea seară. Asta era în regulă cu Kimberly, deoarece încă era supărată pe el pentru că îl acuzase pe Lachlan pe nedrept. Trebuia să aștepte însă până terminau de mâncat ca să vorbească în particular cu Megan. Când, în sfârșit, intrară în bibliotecă, Megan avea și ea niște vești de împărtășit.

– Caii au fost găsiți.

Kimberly clipi.

– Da?

– Da, într-o cabană veche din partea de vest a pădurii, spuse Megan.

– Incredibil, răspunse Kimberly, amuzată de ironie. Cred că am dat de locul acela chiar azi; voiam să merg să îl verific, dar eram cu vicontele Canston, și acesta avea o întâlnire la care întârziase, așa că ne-am întors. Dar voiam să merg mâine să o caut.

– Nu, nu, să nu faci asta. Devlin e acolo acum, cu o duzină de bărbați. Așteaptă să apară cineva. E și mai furios decât înainte, pentru că cine i-a lăsat acolo i-a lăsat împreună. Două iepe și un armăsar, fără nimic care să îi separe. Este o minune că nu au dărâmat clădirea.

Kimberly roși. Acesta nu era un subiect de discuție între doamne.

– Cum Excelența Sa e încă acolo, presupun că nu era și hoțul. Nu au găsit nici un indiciu despre acesta? întrebă Kimberly.

– Draga mea, știu că tu crezi că Lachlan e nevinovat...., începu Megan.

– Nu doar cred lucrul acesta, eu...

Kimberly ezită. Acum, era momentul să spună adevărul. Şi era aproape sigură că, dacă i l-ar fi spus lui Megan, nu avea să ajungă mai departe, decât poate până la duce. Aici însă dădu înapoi.

St. James era un duce rigid şi s-ar fi simţit obligat să îi spună tatălui ei. Era o chestiune de responsabilitate. Avea să simtă că era de datoria lui şi să o întrebe dacă se întâmplase şi altceva în noaptea pe care o petrecuse cu Lachlan. Şi, în acest caz, ar ieşi la suprafaţă vinovăţia ei pentru cealaltă noapte petrecută împreună, şi atunci... Nu, nu putea face asta, mai ales după ce descoperise despre Will Ables.

Aşa că spuse:

– Megan, permite-mi să te întreb ceva. Ai zice că accentul scoţian al lui Lachlan e puternic?

– Nu, dimpotrivă, uneori trece neobservat, acum, că pomeneşti despre asta. Am un servitor al cărui accent e atât de puternic, că abia îl înţeleg, însă felul în care vorbeşte MacGregor e aproape poetic.

Kimberly continuă, mai încrezătoare:

– Şi eu am crezut asta mereu, însă ştii că îngrijitorul tău, Will Ables, are altă părere?

– Da?

– Asta nu te pune pe gânduri?

– Ba da. Dar de unde ştii asta?

– Am fost să-l văd azi, recunoscu Kimberly. Ştiai şi că domnul Ables a refuzat ca un doctor să se uite la rana lui? Nu l-ar fi costat nimic. Aşadar, de ce ar fi refuzat?

– Chiar pare ciudat, spuse ducesa şi se încruntă.

În timp ce Megan procesa informaţiile, Kimberly spuse:

– Will minte în legătură cu Lachlan, ştiu asta, şi ar fi uşor de demonstrat.

– Cum?

– Ai spus că ai un servitor scoţian, şi mai sunt şi alţii aici, inclusiv verişorii lui Lachlan. Dacă îi aduni pe toţi în acelaşi loc cu Lachlan şi îi pui să spună acelaşi lucru, când servitorul tău i-ar putea auzi, dar nu şi vedea, nu va reuşi să îl aleagă pe Lachlan, iar acest lucru va demonstra că mintea.

Megan zâmbi.

– E o idee isteaţă. Dar dacă îl alege pe unul din verişorii lui Lachlan? Asta ar indica, indirect, tot spre Lachlan.

Kimberly oftă.

– Ai dreptate. Verișorii lui Lachlan nu ar trebui folosiți. Mai ai servitori scoțieni?

– Unul de care știu, da, și un altul care poate fi adus. Nu lucrează pentru noi, dar trăiește în partea de nord și sunt sigură că ar fi dispus să participe.

– Minunat!

– Eu zic să încercăm asta mâine, sau cel târziu poimâine. Dar tot trebuie să-ți spun că, dacă e cum zici și Ables a mințit, atunci va zice la nimereală, și tot există o posibilitate să îl aleagă pe el.

– Da, știu. Dar, dacă am dreptate, atunci el nu a fost rănit și totul a fost doar o farsă, ceea ce înseamnă că e și el implicat în furt. Sper măcar că situația o să-l tulbure și că o să facă ceva stupid.

– Cum ar fi să recunoască totul?

– Ar fi drăguț. Nu o să-i spui soțului tău despre asta, nu? Cel puțin, nu până nu încercăm.

Megan râse.

– Cred că Devlin își va petrece următoarele zile în pădure, la cât e de hotărât să îl prindă pe hoț. Nu-ți face griji, draga mea, poate să afle veștile bune – sau rele – după ce se întoarce.

Capitolul 31

După discuția cu Megan, Kimberly se simțea mai optimistă. Planul lor avea să funcționeze. Trebuia s-o facă. Alternativa era de neconceput. Odată ce toată treaba asta devenea parte din trecut, se va putea concentra pe motivul pentru care era acolo: să-și găsească un soț.

De fapt, James Travers îi șoptise când îi ținuse scaunul la cină că voia să aibă o conversație în privat cu ea în cursul zilei următoare. Nu avea nici o îndoială că bărbatul urma s-o ceară în căsătorie. Simplul gând ar fi trebuit s-o încânte. Însă ea fusese prea prinsă de întâlnirea pe care o avusese cu Ables și de cum să-i spună totul lui Megan.

Acum însă, că făcuse asta, avu timp să se gândească la James și se întrebă de ce gândul de a se căsători cu el nu o încânta. Se potriveau. Știa că el o putea face fericită – sau cel puțin era destul de sigură de asta. Iar tatăl ei va fi extrem de mulțumit, căci nu i-ar fi putut găsi nici un defect.

Mai era și Howard Canston, care în ultimul timp își arătase mai mult interesul față de ea. Era mai tânăr decât James și mai chipeș, urma să devină marchiz când îi murea tatăl și era la fel de bogat ca James.

Era o opțiune demnă de luat în calcul. Cu James și Howard, nu trebuia să-și facă griji că erau interesați de ea pentru banii pe care avea să îi primească de la tatăl ei. Nici măcar nu aveau să afle, decât după căsătorie – dacă ea alegea să le spună exact cât de bogată era. Vestea că avea o moștenire de la mama ei urma să fie o surpriză plăcută.

Când se întoarse în camera ei în acea seară, după discuția cu Megan, încă se întreba ce avea să-i spună lui James în ziua următoare când...

– Te culci târziu, Kimber.

– Dumnezeule! Tresări. M-ai speriat!

Un râset se auzi din întuneric.

– Nu asta voiam să fac.

– M-ai fi putut păcăli, mormăi ea în timp ce se îndreptă spre şemineu, ca să ia o nuia şi să aprindă lămpile. De ce te-ai furişat în camera mea, Lachlan?

Măcar ea nu avea nici o problemă să-i identifice vocea în întuneric. Nici o persoană care l-ar fi auzit vorbind înainte nu ar fi putut s-o facă; vocea lui suna cumva aparte.

– Nu m-am furişat, ci doar aşteptam. Nu am vrut să ratez să te văd, aşa că am venit aici ca să te aştept.

– Să mă vezi? spuse ea când aprinse prima lampă. Se uită prin cameră până îl văzu, pe scaunul confortabil de lângă fereastră. Ei bine, acum mă vezi, deci...?

– Da, şi e o plăcere, ca de obicei, răspunse el, în timp ce ochii lui verzi se plimbau încet peste ea.

Complimentul, atât de neaşteptat, o făcu să roşească. Însă ochii lui, în plimbarea lor cea lentă, stârniră în ea o căldură.

Dintr-odată, Kimberly era prea tulburată ca să îl mai critice. În plus, trebuia să îi spună despre micul experiment pe care îl plănuiseră ea şi Megan. De fapt, chiar voise să se oprească în camera lui de dimineaţă, ca să facă asta. Aşa că era convenabil că el se afla acum acolo. Foarte nepotrivit, dar aşa păreau să stea mereu lucrurile cu acest bărbat.

Prin urmare, se îndreptă spre cealaltă lampă şi spuse:

– Au găsit caii.

– Ştiu.

– Nu pari prea încântat.

El ridică din umeri, după care se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

– Pentru că am vrut să-i găsesc eu şi să stau la pândă până când apărea hoţul.

– Cred că ducele face întocmai asta.

– Dar nu am încredere că o face cum trebuie. O să aibă prea mulţi oameni acolo şi în pădurile din jur, nu am nici o îndoială. O să se dea de gol, şi hoţul o să dispară.

Când punea problema aşa, situaţia nu părea foarte încurajatoare. Îi spuse ce veşti mai avea.

– Am găsit un alt mod de a pune capăt situaţiei.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană. Kimberly observă că faţa lui arăta mai bine, unele vânătăi dispăruseră deja, precum şi cucuiul din

frunte. Până și buzele îi reveniseră la mărimea normală, deși mai aveau cruste. Însă, la lumina unei singure lămpi, și aia nu prea puternică pentru o cameră așa mare, arăta foarte chipeș.

Când își dădu seama că se holba la buzele lui, Kimberly roși din nou și spuse:

– Ducesa o să organizeze mâine sau poimâine un experiment.

Aprinse repede lampa de pe noptiera ei, după care se duse să arunce nuiaua în șemineu. Însă când se întoarse cu fața spre el, își dădu seama că lumina în plus nu ajuta. Scoțianul era în continuare fascinant, cu părul lui castaniu care se revărsa pe cămașa albă, iar lumina evidenția nuanțele de roșu, ochii lui verzi o priveau intens...

– Ce experiment? întrebă el.

Kimberly trebui să se gândească pentru o clipă ca să-și amintească despre ce vorbeau. Asta o făcu să roșească din nou, dar speră că el nu observase.

– L-am vizitat pe Ables azi, spuse ea. Și mi-a devenit clar că nu-ți știe vocea. Așa că o să-l punem să vă asculte pe tine și pe alți câțiva scoțieni când vorbiți, și va trebui să spună care ești tu. Nu va reuși. Va trebui să ghicească.

Lachlan tăcu pentru o clipă, gândindu-se la ce auzise, după care îi spuse același lucru ca Megan:

– E posibil să aibă noroc.

– Da, și acesta ar fi un mare ghinion pentru noi. Oftă. Dacă nu funcționează și dacă trece timpul fără ca hoțul să fie prins, o să recunosc unde am fost în acea noapte.

Reuși să-l surprindă. Lachlan se ridică și ajunse la ea în câteva secunde, surprinzând-o la rândul lui și provocându-i panică prin apropierea bruscă.

Și pe bună dreptate, pentru că îi cuprinse fața cu blândețe în mâini și o întrebă:

– Ai face tu asta pentru mine, drăguțo?

Privirea lui era prea intensă, obligând-o să-și plece privirea. Iar atingerea lui, Dumnezeule...

– Trebuie, zise ea șoptit. Nu aș avea de ales. Nu pot permite să fii trimis la închisoare pentru asta, când faptul că eu eram cu tine demonstrează că...

Sărutul lui o întrerupse. Cumva, ea știu că asta urma să se întâmple. Ar fi putut să oprească acest lucru, să se mute. Dar, acum, era

mult prea târziu. Acum, îi simţise gustul, duritatea crustelor, moliciunea limbii, mirosul care îi îmbăta simţurile.

Iniţial, buzele lui se mişcară încet peste ale ei, aproape ezitant, însă în mâinile lui o ţineau ferm, în caz că s-ar fi gândit să pună punct sărutului. Kimberly nu avu însă un asemenea gând. Ştia că ar fi trebuit, dar ce se cuvenea să facă nu funcţiona niciodată când era în preajma lui Lachlan MacGregor.

Simţurile ei reveneau la viaţă şi pulsau de nerăbdare. Buzele înfierbântate, fluturii din stomac, fiorii din sâni... şi corpul lui nici măcar nu o atingea încă, doar gura lui, doar palmele lui pe obrajii ei.

Ea oftă în gura lui şi îşi puse mâinile pe pieptul lui, nu ca să îl împingă, ci ca să îl atingă, şi acesta păru semnul pe care el îl aşteptase, pentru că apoi o cuprinse în braţe şi o strânse. Limba lui se mişca mai senzual acum, invadându-i intimitatea. Mâinile lui se plimbau pe spatele ei şi pe şolduri, trăgând-o mai aproape de partea lui tare, mai aproape de căldura lui, apoi, în cele din urmă, ridicând-o şi aşezând-o pe pat.

Kimberly ştia ce urma. Ştia că ceea ce nu trebuia să se întâmple urma să se întâmple din nou. Dar era fermecată de plăcerea pe care el i-o oferea şi cu care continua să o copleşească, de căldura corpului lui mare, de atingerile atente pe fiecare porţiune de piele pe care o descoperea în timp ce o dezbrăca încet. Ştia, şi nu era nici o parte din ea care să vrea să îl oprească. Ba chiar voia ca el să se grăbească.

Însă Lachlan nu avea de gând să grăbească ceva la care visase în fiecare noapte de când o ţinuse ultima oară în braţe. Aprinsese un foc, şi avea de gând să-l menţină.

Kimberly tremură când limba lui se mişcă în cercuri pe lângă ureche, apoi intră în ea. Gemu când el îi tachină un sfârc. Aproape se scurse de pe pat când îşi linse drumul până la abdomenul ei şi apoi... Dumnezeule, nu putea să-l lase să facă asta! Dar nu avea nici o putere în faţa dorinţei, nu avea minte în faţa extazului, iar el era atât de hotărât să cunoască fiecare parte a ei, să îi provoace toate plăcerile posibile.

Era o plăcere intensă care o copleşi în valuri pulsânde. Până şi urmările erau profunde, astfel că, atunci când Lachlan o penetră, o umplu cu carnea lui caldă şi se îngropă adânc în ea, Kimberly avu orgasm din nou în numai câteva secunde şi din nou peste câteva minute, când el gemu la propria lui eliberare.

Ea adormi înainte să îi revină răsuflarea la normal și dormi atât de profund, că nu-și aminti când el o trase aproape și nici nu îi auzi oftatul plin de mulțumire.

– Acum, ești a mea, drăguțo. Fie că-ți place, fie că nu, de dimineață o să afli asta.

Kimberly nu auzi nici asta, ceea ce era bine, căci altfel n-ar mai fi dormit deloc.

Capitolul 32

Lachlan voise să stea treaz, chiar îşi dorise asta. În principiu, pentru că voia să facă dragoste cu Kimberly din nou şi din nou pe parcursul nopţii. De dimineaţă, ea nu urma să mai aibă nici o îndoială că erau făcuţi unul pentru celălalt. Fără alte scuze. Nu avea să îi mai respingă cererea în căsătorie. Şi el nici că ar fi putut fi mai încântat.

Ironia era că nu mersese în camera ei ca să o seducă. Nu că asta nu era mereu printre gândurile lui, însă, în seara anterioară, mersese doar ca să afle de ce se dusese Kimberly să-l vadă pe Will Ables.

Nici nu trebuise să întrebe, căci ea îi explicase imediat. Nu se aşteptase să audă că ea era dispusă să îi demonstreze nevinovăţia, chiar dacă asta o costa reputaţia. De fapt, ea fusese dispusă să facă asta tot timpul dacă ar fi fost necesar. Fusese atât de emoţionat când îşi dăduse seama că ea chiar ţinea la el, în ciuda afirmaţiilor ei, că nu putuse rezista dorinţei de a o face a lui, atunci şi acolo. Iar ea îl lăsase. Dacă mai avea îndoieli, răspunsul ei pasional la atingerile lui i le alungase.

Da, plănuise să stea treaz şi să plece ca data trecută, înainte de răsărit. S-ar fi întors apoi la o oră decentă ca să lămurească lucrurile între ei. Însă primul semn că planul nu mersese cum îşi dorise fu când îl treziră un zgomot uşor, o melodie înviorătoare şi zgomotele focului care era aprins.

La el în cameră, trebuia să-şi aprindă focul singur. Servitoarele care se ocupau de asemenea lucruri nu intrau în camera lui până la prânz, mult după ce era clar că nu mai dormea.

Însă nu exista nici o îndoială că în cameră fusese aprins focul, şi nu de către Kimberly, pentru că ea era la el în braţe. De fapt, era atât de lipită de el, că braţul din jurul gâtului îl sugruma, şi avea piciorul stâng aruncat peste şoldurile lui.

Însă asta era o răsturnare neaşteptată de situaţie, la care Lachlan nu se gândise. Şi nu credea că avea să treacă neobservat, cu corpul

lui imens. Poate doar dacă servitoarea era aproape oarbă. Însă asta ar fi însemnat să-şi forţeze norocul, când avusese foarte puţin în ultimul timp.

Însă ce se întâmplă era destul de comic – cel puţin, asta avea să creadă peste ceva timp. În prezent însă, situaţia nu avea nimic amuzant, cu Kimberly care se întindea senzual peste el. Se părea că şi ea fusese trezită de zgomotele făcute de servitoare. Asta nu ar fi fost atât de rău, ba era chiar plăcut, dar, peste câteva clipe, tânăra sări în picioare şi începu să ţipe. Peste nici o secundă, menajera făcea acelaşi lucru, ţipând atât de tare cât să dărâme casa.

Lachlan se ridică şi el şi bombăni câteva înjurături despre sărmanele lui urechi. Servitoarea îl privi cu ochii mari, acoperindu-şi obrajii cu mâinile. O singură privire de la el, şi fugi din cameră, în timp ce Kimberly ţipă după ea:

– Mary! Mary, întoarce-te în clipa asta!

Fără nici un rezultat însă. Uşa fu trântită şi rămase închisă. Apoi, Kimberly îşi îngropă capul în pernă.

Lachlan se lăsă pe spate, cu braţele sub cap şi sprâncenele ridicate, şi spuse pe un ton sec:

– Putea fi şi mai rău, drăguţo. Ar fi putut să rămână.

– Ah! exclamă Kimberly, care-şi ridică privirea din pernă ca să îl certe. Habar nu ai... Nu ştii... e cea mai mare bârfitoare de pe partea asta a Atlanticului! Ştii ce înseamnă asta?

– Înseamnă că o să ne căsătorim.

Apoi îi zâmbi. Nu se putu abţine. Nu ar fi vrut să-i pecetluiască soarta într-un mod atât de dramatic, în nici un caz, dar acum, că se întâmplase, nu putea fi deranjat de asta.

Kimberly, pe de altă parte, nu era deloc încântată. Părea că avea să-i dea un pumn din clipă în clipă. Şi, dacă nu lui, cel puţin pernei.

– Eşti un prost, Lachlan, dacă crezi că e aşa simplu.

După ce făcu acea remarcă, se dădu jos din pat în căutarea unui halat. Lachlan fu nevoit să-i amintească trupului său că nu era momentul să se concentreze asupra faptului că tânăra umbla aproape goală. După noaptea trecută, corpul lui nu prea îl mai asculta.

Kimberly era furioasă, mai mult pe ea decât pe bărbatul din patul ei. De data asta, nu mai putea da vina pe şampanie. Nu băuse nici măcar un pahar de vin la cină. Fusese perfect conştientă de ceea ce făcuse.

Ce făcuse fusese să-și distrugă viața. Și pentru ce? Pentru plăcere. Își dorise plăcerea cu care Lachlan o copleșise. Însă, de data asta, avea să plătească pentru ea cu două scandaluri și cu un soț care iubea pe altcineva. Toate astea pentru că nu avusese destulă voință să-l ignore pe Lachlan MacGregor. Se întoarse în pat, legând capotul roz de catifea care abia îi acoperea sânii. De fapt, lăsa un decolteu adânc, până la buric, fiind creat pentru a fi purtat peste o cămașă de noapte, nu fără. Însă Kimberly era prea supărată ca să observe asta, prea hotărâtă să-și elibereze furia. Lachlan nu putu să nu observe acest detaliu, deși ochii de smarald aruncau săgeți în direcția lui.

– De ce mai ești aici? întrebă ea. Aștepți să dea careva buzna și să verifice povestea șocantă a lui Mary? Mai mult ca sigur o să găsești pe hol zece servitoare care așteaptă să facă asta când pleci. De ce să le dezamăgești?

El îi ignoră sarcasmul.

– Aștept să te aud spunând că o să te căsătorești cu mine.

– MacGregor, am ratat ceva? Nu tocmai ai fost găsit în patul meu de parcă acesta ar fi locul tău? Cum află ducele de asta, nu o să mai existe alternativă.

Lachlan se dădu jos din pat nu pentru că auzise numele adversarului său. Intenția lui nu fu nici să o șocheze pe Kimberly, deși reuși să facă asta. Tânăra roși. Încă era prea nouă în sfera dragostei carnale ca să accepte cu ușurință goliciunea lui glorioasă.

– Kimber, oricum nu există alternativă, oricine ar afla despre asta. Dar eu încă nu te-am auzit spunând că o să te căsătorești cu mine, și nu plec de aici până n-o spui.

Această replică o scoase din starea de șoc.

– Da, o să mă căsătoresc cu tine! Sper că ești mulțumit, pentru că sigur n-o să fii după ce se termină totul. Când va afla tatăl meu...

– O să mă ocup eu de tatăl tău, drăguțo, nu-ți fie teamă, spuse el cu încredere.

Ea dădu să corecteze impresia pe care și-o făcuse el cum că urma să aibă de înfruntat un părinte supărat, nu unul plin de prejudecăți. Dar era prea supărată ca să aprofundeze problema și doar îi transmise un avertisment. Dacă el alegea să nu-l ia în serios...

– Știi, Kimber, continuă el în timp ce-și luă hainele și începu să se îmbrace, mi-am dat seama că acum nu te vor crede dacă le spui că ai fost cu mine în noaptea în care au fost furați caii. Vor crede că încerci

doar să mă protejezi. Se pare că acum nu avem de ales și trebuie să găsim hoțul adevărat.

Kimberly nu îi răspunse. Nu voia decât ca Lachlan să iasă cât mai repede posibil din camera ei, ca ea să își poată plânge soarta în liniște. Însă privirea ei spunea că nu exista nici un „noi" în toată povestea asta. Spre mirarea ei, privirea lui spunea că, din acel moment, exista.

Și pe hol erau numai opt servitoare când Lachlan ieși din cameră.

Capitolul 33

La prânz fu chemată de ducesă în camera de zi. Kimberly mormăi. Nu durase mult ca ruşinea ei să ajungă la urechile lui Megan. Însă nu ar fi trebuit să fie atât de mirată. Lachlan îi bătu în perete şi strigă:

–Au fost cu două mai puţin, drăguţo. Am numărat numai opt menajere.

Kimberly azvârli o carte în perete, dorindu-şi să îi fi nimerit capul. Avea să-şi concedieze servitoarea în clipa în care aceasta avea să îndrăznească să îşi arate faţa. Asta nu avea să o ajute în situaţia în care era, dar poate avea să o înveţe câte ceva despre loialitate, deşi avea îndoieli în privinţa asta.

Kimberly ajunse la timp la întâlnire. Era pregătită pentru cea mai incomodă şi jenantă întrevedere din viaţa ei. Se îmbrăcase în nuanţe închise. Nu ar fi putut fi mai agitată nici dacă ar fi crezut că tatăl ei era înăuntru. De fapt, se aşteptă ca Devlin St. James să fie şi el prezent, chemat din pădure ca să îşi exprime neplăcerea faţă de ceea ce se întâmplase.

Însă în încăpere era numai asistenta lui Megan. Uşile către camerele alăturate erau închise, însă asistenta bătu în una, şi, peste o clipă, Megan intră.

–Ce bine, spuse ducesa, zâmbindu-i lui Kimberly. Will Ables o să vină în scurt timp, şi am patru scoţieni care aşteaptă în camera lui Devlin, acolo. Arătă cu capul către cealaltă uşă. Sunt încântată să-ţi spun că am avut ceva noroc în privinţa asta. Vecinul meu din nord, domnul Kennedy, îl avea în vizită pe unchiul lui, care a acceptat şi el să ne ajute. Pari surprinsă, draga mea. Nu credeai că pot aranja micul nostru experiment aşa repede?

Kimberly se forţă să-şi închidă gura. Surprinsă? Aproape râse. Uşurarea pe care o simţi era incredibilă. Privirea lui Megan era doar întrebătoare, nu acuzatoare. Era evident că nu aflase încă despre situaţia stânjenitoare în care fusese prinsă Kimberly. Asta nu însemna că nu urma să aibă mai târziu întâlnirea la care se aşteptase, însă,

pentru moment, scăpase. Și, da, era surprinsă. Cum dilema ei actuală îi acaparase gândurile, uitase cu totul de Will Ables și de experiment, așa că spuse:

– Credeam că o să fie nevoie de mai mult timp.

– Nu, am aranjat totul de dimineață. Singurul lucru care ne-a întârziat a fost că domnul Kennedy nu era acasă. Trebuie să recunosc însă că sunt încântată de asta. Eu mereu am avut îndoielile mele legate de MacGregor, însă soțul meu era atât de sigur, și îmi place să-i mai demonstrez din când în când că greșește. Megan zâmbi. Îl ține în priză. Și am un sentiment bun în legătură cu asta, mai ales acum, când șansele sunt împotriva domnului Ables.

Kimberly încuviință. Megan avea dreptate, șansele lui Lachlan crescuseră, acum că aveau patru scoțieni, nu doar trei.

Trebuia să funcționeze.

Lachlan mai mult ca sigur avusese dreptate când spusese că hoțul nu apăruse la cabană. Cum erau implicați atâția oameni, probabil aflase că era o capcană și păstrase distanța. Însă acum, că era implicată personal, trebuia să se căsătorească cu bărbatul acuzat de o infracțiune. Dacă nu-i era curățată reputația, mai aveau un scandal pe care să-l adauge celorlalte. Celor două le putea supraviețui, însă un soț în închisoare? Putea la fel de bine să-și facă bagajele și să se mute în altă țară.

Experimentul lor trebuia să funcționeze.

Dar nu se putea baza pe asta. Ables ar fi putut să aibă noroc. Și atunci, ce făcea? Da, asta părea să fie ultima lor speranță, dar, dacă nu funcționa, atunci, era nevoie de un plan alternativ. Însă ce anume? La naiba, ar fi trebuit să se gândească la ceva.

În timp ce așteptau, puse toate piesele cunoscute laolaltă. Ratase ceva? Trecu în revistă de mai multe ori tot ce se întâmplase în acea zi și nu numai, până și faptul că hoțul nu separase caii. Capul lovit care nu era chiar lovit, ora la care se petrecuse furtul, faptul că Lachlan se simțise atât de rău de la băutură, minciuna lui Ables, evidentă pentru ea și Lachlan...

Un singur lucru nu luase în calcul. Și anume, că cineva din clasa socială a lui Ables acuzase un lord, mai ales unul scoțian. Acest lucru părea nelalocul lui; nu era ceva ce ar fi făcut cineva ca Ables, decât dacă ar fi fost adevărat. Însă, cum nu era, părea mai degrabă ceva ce i-ar cere cineva să zică, cineva care nu avea nici o problemă să acuze un lord... Poate un alt lord?

– Ce se întâmplă?

Doi servitori îl aduseră pe Will Ables în încăpere. Se părea că nu îi spuseseră că ducesa îl chemase. În acel moment, bărbatul părea foarte agitat, ceea ce ar fi putut fi o reacție logică, deși, dacă nu ar avea nimic de ascuns, atunci nu ar fi fost mai potrivită doar curiozitatea?

Megan zâmbi ca să îl liniștească.

– Îți mulțumesc că ai venit, domnule Ables. Nu o să dureze mult. Avem doar câteva întrebări și o demonstrație scurtă, după care poți să te întorci la muncă.

– Întrebări?

– Despre furt.

Bărbatul deveni defensiv.

– Nu am răspuns tuturor întrebărilor pentru Excelenta Sa?

– Sunt sigură că ai făcut-o, dar soțul meu era destul de supărat atunci. În definitiv, nimeni nu a mai furat cai de la Sherring Cross, așa că e posibil să-i fi scăpat anumite lucruri. De exemplu, ce anume l-ai auzit pe Lord MacGregor spunând, care te-a făcut să-i recunoști vocea?

– Nu-mi amintesc exact, Excelență.

– Încearcă, domnule Ables. Vorbea cu altcineva sau cu el însuși? Sau poate cu caii pe care îi fura? Bombănea sau țipa sau...

– Vorbea normal, de asta a fost ușor să-i recunosc vocea, spuse Will, care devenise mai încrezător.

– Foarte bine. Și ce a spus? Nu te grăbi, domnule Ables. Vrem să fie totul cât de clar posibil.

– Ce mai contează ce a spus? Am auzit un zgomot, am mers să văd ce se întâmpla. L-am auzit pe scoțian vorbind, și apoi am fost lovit în cap.

– Da, e foarte simplu, doar că e posibil ca el să fi vorbit cu un complice, poate a menționat un nume. Sau poate ai fost confuz în legătură cu ceea ce ai auzit. Până la urmă, tocmai fuseseși trezit din somn. Poate nu erai complet treaz când ai auzit vocea.

– Îmi cer scuze, Excelență, dar știu ce am auzit. Era vocea scoțianului MacGregor. Nu am nici o îndoială.

– Deci i-ai putea recunoaște vocea din nou dacă ai auzi-o? întrebă Megan.

– Cu siguranță.

– Foarte bine. Atunci, îmi spui care dintre aceste voci pe care o să le auzi îi aparține lui Lachlan MacGregor?

– Ce voci? întrebă Will încruntat.

Megan îi făcu semn unuia dintre servitori, care traversă încăperea şi deschise uşa către camera alăturată. Nu era nimeni dincolo de acea uşă, doar mobila care se găseşte într-un dormitor foarte elegant.

Kimberly îl fixa cu privirea pe Will Ables, care se încrunta tot mai tare. Bărbatul încă nu înţelegea ce se întâmpla sau ce îi cereau. Însă, când auzi prima voce din cealaltă cameră, făcu ochii mari şi deveni palid.

– Pe mine m-ai auzit, puştiule? Dacă da, vorbeşte acum şi spune că da.

– Sau m-ai auzit pe mine în acea noapte, omule? Nu ezita. Am fost acuzat de lucruri mai rele, şi nu o să zic nimic mai mult despre asta.

– Sau poate pe mine m-ai auzit, băiete? Se întâmplă să-mi placă şi caii, şi loviturile la cap.

– Mai mult ca sigur că pe mine m-ai auzit, nu-i aşa, băiete? Da, am o voce aparte, e foarte greu să fiu confundat.

Kimberly fu uimită de diferenţele clare dintre vocile bărbaţilor. Nu sunau deloc la fel, ceea ce ar fi trebuit să uşureze sarcina lui Will Ables, care trebuia să aleagă vocea a treia, pe care ea o recunoscuse ca fiind a lui Lachlan – doar dacă nu cumva nu auzise niciodată vocea lui Lachlan.

Însă bărbatul stătea acolo, cu ochii lui mari de bufniţă şi cu încordarea vizibilă pe chip. Şi nu spuse nimic. Din punctul lui Kimberly de vedere, tăcerea lui îl condamna. Bărbatul ştia că, dacă făcea alegerea greşită, avea să fie condamnat.

Megan îşi dădu şi ea seama de asta. Zâmbetul ei era oarecum triumfător când spuse:

– Ei bine, domnule Ables, care e vocea pe care ai auzit-o în grajd înainte să fii atacat?

Bărbatul era atât de panicat, că nu se mai controlă.

– E şi MacGregor printre ei?

– Mai trebuie să întrebi?

Ables îşi mai pierdu un pic din culoarea din obraji.

– Nu, nu, i-am auzit vocea adineauri, dar... am probleme cu numerele. Dacă aş putea să-i văd pe domni, aş putea să-l aleg...

– Haide, domnule Ables, asta ar fi împotriva scopului acestei mici demonstraţii, nu crezi? spuse Megan ferm. Lăsând la o parte faptul că Lord MacGregor e cunoscut din cauza înălţimii sale, cum

ai fi putut să-l identifici în acea noapte dacă nu-l auziseși sau văzuseși înainte?

– Exact, l-am identificat. Deci ce rost are treaba asta?

Megan oftă.

– Oare nu ești conștient de gravitatea acuzației tale? Ar fi foarte trist dacă ai fost un pic confuz, mai ales că Lord MacGregor este înrudit cu soțul meu...

– Poftim?

– E înrudit cu soțul meu. Nu știai asta? Au aceeași mătușă, prin căsătorie.

Megan își dăduse seama, asemenea lui Kimberly de altfel, că acel detaliu putea influența povestea lui Ables. Însă nu asta doreau, motiv pentru care adăugă:

– Asta nu este însă treaba ta, domnule Ables. Dacă MacGregor e vinovat, o să fie tratat ca atare. Am menționat asta doar ca să înțelegi de ce nu vrem să avem nici o îndoială.

– Nu am nici o îndoială, mormăi Will.

– Sigur că nu, dar Lord MacGregor neagă acuzația, și, fără alți martori, e cuvântul tău împotriva cuvântului său, nu? De asta suntem aici acum, ca să lămurim orice îndoieli ar exista. Identifică-l din nou, și asta o să demonstreze că e un mincinos și un hoț.

Tăcerea se așternu din nou, și panica bărbatului deveni palpabilă. Încercase să nu coopereze, dar eșuase. Și nu fusese destul de isteț cât să profite de scuza pe care Megan i-o oferise fără să vrea – și anume, să admită că era nesigur. Majoritatea oamenilor nu se întorc împotriva celui care îi hrănesc, și condamnarea unui membru al familiei angajatorului putea fi, cu siguranță, luată drept un semn că el fix asta făcuse.

Însă nu acesta era rezultatul la care speraseră. Chiar dacă îl salva pe Lachlan din situația de față, nu ar fi demonstrat nevinovăția lui în ochii lui Devlin St. James. Iar Kimberly era convinsă că Lachlan ar fi preferat să scape de orice acuzație. Mai ales după ce fusese bătut pentru ceva ce nu făcuse.

Megan oftă încă o dată în timp ce tăcerea se prelungi, apoi spuse:

– Foarte bine. Domnilor, domnul Ables trebuie să vă audă vocile din nou, și, de data asta, vă rog să vă spuneți și numele. Matthew, Mark, Luke și John ar trebui să fie în regulă, ca să nu mai aibă de-a face cu... număratul.

Scoţienii o ascultară, deşi se simţea o notă de nerăbdare în tonul lor. Fiecare spuse unul dintre numele sugerate de Megan, în ordinea în care le enumerase ea. Aşa că Ables nu se mai putea lega de această chestiune. Însă, după ce se auzi şi ultima voce, servitorul ezită şi tot ezită, într-o indecizie agonizantă. Era evident că nu ştia care voce îi aparţinea lui Lachlan. Nu se putea hotărî nici măcar pe cine să spună la nimereală.

Megan îşi pierdu în cele din urmă răbdarea şi spuse brusc:

– Domnule Ables, asta nu e o problemă de ghicit. Ori ştii, ori nu ştii...

– Luke! strigă el, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca tavanul să îi cadă în cap. În schimb, căzu pe Kimberly. Nu! Afurisitul! Probabil pentru că asociase numele Luke cu Lachlan, singura asemănare posibilă în mintea lui. La naiba, de ce nu alesese Lachlan alt nume, în loc să asculte ordinele...

– Deci chiar ştii, spuse Megan dezamăgită.

Will Ables abia atunci se relaxă, şi mai că puteai vedea cum îi aluneca tensiunea de pe umeri. Zâmbi. Era o minune că nu râdea.

– Da, asta am şi zis, se lăudă el.

Lauda o înfurie pe Kimberly cel mai mult. Era atât de furioasă, că se inspiră din acţiunile lui Ables şi merse şi ea la nimereală. Îl privi direct în ochi şi îi spuse:

– Nu contează. Howard Canston mi-a spus deja tot.

– Dumnezeule! exclamă Megan, la fel de surprinsă precum Kimberly să îl vadă pe Ables albind din nou, apoi înroşindu-se în timp ce furia îi înlocuia groaza.

– Ce nenorocit, izbucni el, pe jumătate plângându-se, pe jumătate ţipând, apoi se apără: Mi-a dat cinci sute de lire, mai mulţi bani decât am văzut în toată viaţa mea. Nu îl puteam refuza, nu?

– Evident că nu, spuse Megan sec. Dar nu aveai nici o problemă să trimiţi un bărbat inocent în închisoare.

– Îţi jur, Excelenţă, că nu trebuia să fie aşa. A spus doar că voia să se răzbune, pentru că individul îl făcuse de râs. A zis că, după ce scoţianul suferea puţin, avea să le dea drumul cailor, ca să poată fi găsiţi, după care avea să-i spună ducelui că auzise nişte bărbaţi într-o tavernă lăudându-se că îi furaseră, iar asta avea să spele reputaţia scoţianului.

– Şi pe tine cum te va ajuta, domnule Ables, când tu eşti cel care a zis că MacGregor a fost hoţul? Aşa, eşti şi tu implicat, nu crezi?

Culoarea din obrajii bărbatului dispăru din nou.

– Ce nemernic afurisit! Nu a pomenit niciodată nimic despre asta, și eu nu m-am gândit...

Fugi spre ușă înainte să termine, copleșit de panică. Cei doi servitori se duseră imediat după el. Kimberly se așeză pe cel mai apropiat scaun, ușurarea pe care o simțea înmuindu-i picioarele. Presupunerea bărbatului îl salvase. A ei îl condamnase. Era incredibil.

Din ușa camerei ducelui, Lachlan spuse:

– V-aș zice să îi dați drumul dacă nu m-aș resimți încă din cauza cuvintelor mincinoase pe care le-a spus. Însă Canston este cel pe care îl vreau.

– Nu te învinovățesc, Lachlan, spuse Megan, rușinată. Dar cred că ar trebui să-l lași pe soțul meu să se ocupe de asta.

– Soțul tău nu s-a ocupat până acum de problemă, fătuco, îi reaminti el.

Megan roși.

– O să se simtă groaznic din cauza asta, te asigur.

– Da, o să se simtă, încuviință Lachlan, după care o fixă pe Kimberly cu ochii lui verzi. Și tu de ce ai așteptat atât de mult ca să pomenești despre confesiunea aia afurisită?

Tânăra se încordă, fiindcă nu îi plăcea tonul lui acuzator.

– Poate pentru că nu a fost nici o confesiune. Mi-am dat cu părerea în legătură cu vicontele, la fel cum a făcut și Ables în privința ta. Dar ar fi trebuit să fii mai atent și să nu alegi numele Luke. Practic, i-ai cerut să te aleagă.

El o privi. După care râse. Apoi, traversă cameră, o ridică de pe scaun și o sărută. În spatele lor, Megan tuși și spuse:

– Deci o să-i rog pe Duchy și Margaret să se ocupe de pregătirile de nuntă, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

Capitolul 34

„Având în vedere tot ce s-a întâmplat."

Obrajii lui Kimberly încă ardeau când se grăbi pe hol. Ce mod politicos alesese Megan pentru a spune că știa unde își petrecuse Lachlan noaptea trecută. Însă asta nu o făcu să se simtă mai puțin jenată. Când se gândea că ducesa ținuse interogatoriul cu Ables fără să dea vreun semn cum că auzise deja bârfele...

– Și tu unde crezi că fugi? auzi o voce în spate.

Kimberly fu surprinsă. Nu-l auzise pe Lachlan urmând-o. Dar ajunse la scări și nu se opri.

– Fug? Privi peste umăr. Nici vorbă. Mi-e foame. Acum, știi unde merg?

– Da, dar nu îmi știu de ce fugi.

– Nu fug.

Se întoarse, dar se opri când văzu că îi zâmbea.

O tachina din nou. Bărbatul acesta își găsise cel mai prost moment pentru așa ceva. Și era evident că nu urma s-o lase să-și vadă de treabă. Și el ar fi trebuit să fie la fel de jenat ca ea. Cel puțin, ar fi trebuit să fie supărat că dragostea vieții lui știa că își petrecuse noaptea cu altă femeie. Dar nu, el stătea în fața ei și îi zâmbea.

– Vrei ceva anume? întrebă ea.

– Da, vreau să știu cum de ai ajuns la concluzia că Howard Canston a organizat furtul cailor ca să dea vina pe mine. Nici măcar o clipă nu m-am gândit la el.

Deci asta era. Încă se gândea la furt și la ușurarea pe care o simțea. Kimberly nu avusese timp să se bucure de propria ei ușurare, deoarece pomenirea planurilor de nuntă o făcuse să se gândească la propriile ei probleme. Dar era de acord că el avea mai mult de pierdut dacă adevărul nu ar fi ieșit la suprafață. Așa că ridică din umeri.

– Nu știu sigur ce m-a făcut să-i spun numele la final. Poate pentru că m-am gândit la tot ce s-a întâmplat în acea zi, nu doar după furt. Iar asta include și pumnul pe care i l-ai dat în acea dimineață.

– Un afurisit de pumn, şi vrea să mă vadă în închisoare?

– Vezi tu, ştim că a vrut să depună plângere împotriva ta. Mai ştiam şi că ducele l-a convins să n-o facă.

– St. James a făcut asta? întrebă el surprins. Nu de dragul meu, de asta poţi fi sigură.

Ea era de acord cu asta.

– Nu, probabil a vrut să evite un scandal printre invitaţii lui, răspunse ea, care putea enumera toate scandalurile în care fusese şi avea să fie implicată. Cu toate astea, Megan a spus că Howard încă era bosumflat. Dar nu m-am mai gândit la detaliul acesta până azi.

– Asta e tot? M-ai salvat de la închisoare pentru că ducesa a spus că era bosumflat?

– Au mai fost câteva detalii care se legau odată ce erau puse cap la cap. De exemplu, ieri, când vorbeam cu Will Ables la grajd, a apărut Howard. A zis că aflase unde mă putea găsi, că mă căutase ca să mergem să călărim, dar a părut surprins când m-a văzut acolo. A fost ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să dea peste mine, însă singura persoană care mai era în zonă era îngrijitorul.

– Deci venise ca să vorbească cu Ables, dar prezenţa ta l-a împiedicat?

– Ceva de genul. Apoi, când am mers să călărim, nu am putut să nu observ cât de epuizat era calul lui. Pielea îi era acoperită cu coji şi avea cicatrici de la bici.

– Şi ce are asta de-a face asta cu furtul de cai?

– Nimic, doar că, atunci când am trecut în revistă toate detaliile, mi-am amintit că Megan îmi spusese că animalele fuseseră lăsate în cabană fără ca armăsarul să fie separat de iepe...

– Dumnezeule, pun pariu că s-au simţit bine caii.

Ea îl privi.

– Cred că ducele era destul de supărat din cauza asta.

– Omul acela e mereu furios, Kimber. N-ai observat asta?

– N-aş spune că mereu, ci doar când eşti tu prin preajmă. Dar deviez de la subiect. Faptul că animalele nu fuseseră îngrijite cum trebuia mi-a amintit dintr-odată de Howard, care nu are nici el grijă de cai. În plus, când am dat ieri peste acea cabană din pădure, şi-a amintit dintr-odată că are o întâlnire la care întârziase, aşa că a trebuit să ne întoarcem în grabă.

Lachlan încuviinţă din cap, mormăind.

– Nu e de mirare că nu l-am luat în calcul pe viconte în toată treaba asta. Nu știam toate amănuntele pe care tocmai mi le-ai zis. Apoi, zâmbi. Îmi prinde bine că ești de partea mea, nu a lui, și că ai putut să pui cap la cap toate informațiile înainte să mi se scurgă timpul.

– Nu ar fi fost destul cât să-l incrimineze pe Howard. A fost doar o bănuială bună, și, din fericire, Ables a fost destul de credul cât să fie convins că vicontele îmi dezvăluise adevărul. Iar eu nu eram de partea ta. Am vrut doar ca adevărul să iasă la suprafață.

– Ei bine, îți sunt recunoscător, drăguțo. O luă de mână și o strânse ușor. Indiferent de motivele pentru care ce ai făcut asta, m-ai ținut departe de ghearele judecătorului, ca să pot rămâne al tău.

Ea roși. Mereu reușea s-o facă să roșească. Iar acum, în ochii lui de un verde-deschis, era o lumină care...

– Kimberly, pot să vorbesc cu tine în privat acum? întrebă Lord Travers de la capătul scărilor.

Ea își aminti deodată de James. Dumnezeule, urma să o ceară în căsătorie. Cel puțin, asta presupusese că era intenția lui. Și, dacă asta urma să se întâmple, avea să fie nevoită să-i spună despre Lachlan. Urma să fie o lovitură neașteptată pentru lord, mai ales dacă chiar avea de gând să o ceară în căsătorie.

Cine ar fi crezut că urma să ajungă într-o asemenea situație, când avusese îndoieli că avea să primească până și o cerere în căsătorie?

Se întoarse spre James și îi zâmbi.

– Sigur...

– Ba nu, interveni Lachlan și își puse posesiv mâna pe umerii ei. Eu și Kimber trebuie să discutăm despre planurile de nuntă acum.

– Nunta cui? întrebă James încruntat.

– A noastră, îi răspunse Lachlan, iar Kimberly aproape îi simți zâmbetul larg. Ești printre primii care află că domnișoara a fost de acord să se mărite cu mine. Mă gândesc că orice ai să-i spui îi poți spune și în prezența mea, dacă nu o să dureze prea mult. Avem multe de discutat.

– Nu, nu era important. Și felicitările mele, bineînțeles! Ce vești neașteptate!

– Ei bine, o tot cer în căsătorie de ceva timp. Nu a fost ușor s-o conving, dar norocul mi s-a schimbat, în sfârșit.

Dacă Lachlan nu ar fi părut atât de fericit, Kimberly l-ar fi omorât pe loc. Încă era furioasă. Iar săracul James părea șocat. Încercă să ascundă asta, dar nu reuși. Nu fusese avertizat. Ea l-ar fi pregătit,

dar nu avusese ocazia să spună nici un cuvânt. Lachlan nu avea nici un drept să se poarte așa cu ea. Chiar și după ce se căsătoreau, nu avea să accepte ca el să vorbească și în numele ei. Scoțianul o cunoștea destul de bine cât să știe acel lucru. Încercă să atenueze vestea șocantă.

– Îmi pare rău, James, însă acesta se întorsese deja și plecase.

– Îți pare rău?

– Îmi pare rău că l-ai șocat! Nu trebuia să faci asta. Ar fi putut afla vestea într-un mod mai blând.

– Nu, de lucrurile astea e bine să te ocupi repede.

– De unde ai știi tu asta? La naiba, omul voia să se căsătorească cu mine. Nu avea nici cea mai vagă idee că... că noi...

– Știu asta, Kimber. Lachlan îi cuprinse chipul între palme. Dar ești a mea acum. O sărută apăsat. Și o să mă asigur că toți cei care puseseră ochii pe tine știu asta.

Tânăra fu șocată pentru o clipă, însă numai pentru o clipă.

– Îți dai seama că asta miroase a gelozie?

– Îți dai seama că o să fii a mea pentru totdeauna? contracară el, în timp ce îi mângâia obrazul înainte să îi dea drumul. Că o să mă iubești pentru totdeauna? Că eu o să...

– Lachlan, nu spune ceva ce amândoi știm că nu e sincer, îl întrerupse ea, părând dezgustată. Amândoi suntem forțați să acceptăm această căsătorie...

– Vorbește în numele tău, drăguțo, o întrerupse el. Eu sunt încântat că o să mă însor cu tine. Acum, du-te să mănânci. Ești o adevărată zgripțuroaică atunci când ți-e foame, se plânse el, deși se simțea amuzament în tonul lui. Apoi, o întoarse și o lovi ușor peste fund. Kimberly nu se mișcă, deoarece era posibil să fi văzut careva gestul îndrăzneț al lui Lachlan. Nimeni nu o făcuse, însă când își recăpătă culoarea normală în obraji și se uită înapoi, acesta dispăruse.

Capitolul 35

– La naiba!

– Cumva, ştiam că asta o să spui, zise Megan din uşa camerei în care soţul ei se tot fâţâia.

Trecuseră câteva ore de când aflase despre confesiunea lui Will Ables. Amândoi bărbaţii fuseseră înmânaţi judecătorului, Howard susţinând că era nevinovat. De fapt, chiar avusese tupeul să întrebe: „Doar nu o să credeţi cuvântul unui servitor şi nu pe al meu, nu?"

De parcă nu exact asta sperase că avea să se întâmple când îi întinsese capcana lui Lachlan. Şi exact asta se şi întâmplase.

Devlin îşi controlase emoţiile într-un mod admirabil. Însă, pentru a face asta, trebuise să se transforme în ducele rigid, care nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Megan ştia însă că îşi dorea să îl bată pe Canston, cum făcuse şi cu scoţianul, poate chiar mai rău.

Până la urmă, vicontele aranjase o situaţie care îi permisese lui Devlin să îşi elibereze furia pe care o avea faţă de scoţian, ceva ce îşi dorise să facă, însă nu putuse fără un motiv bun. Iar acum, trebuia să îşi ceară scuze de la un bărbat pe care abia îl tolera.

Acum, că era în sfârşit singur în biroul lui – sau aproape singur, pentru că pe ea nu o lua în calcul –, nu-şi mai ţinea în frâu emoţiile. Iar Megan ştia că avea să ajungă de partea întunecată a furiei dacă nu îi distrăgea atenţia. Însă nu avea timp pentru asta, căci Lachlan urma să apară în scurt timp.

Aşa că tuşi ca să îi atragă atenţia.

– Ai vorbit serios când ai spus mai devreme că ai terminat cu problema asta şi că Ables şi Canston n-au decât să se lupte prin tribunale?

Soţul ei nu se opri, doar încuviinţă.

– Animalele sunt înapoi la locul lor. Nu am de gând să-mi mai pierd timpul. În plus, Canston are nişte rude influente. Nu am nici o îndoială că unchiul lui va încerca să muşamalizeze totul. Însă acum,

familia lui va ști că are un dușman în mine și va regreta asta. Din cauza asta, sigur îl va pedepsi.

– Iar asta e de ajuns pentru tine?

– M-am făcut de râs, Megan. Aș prefera să nu mi se mai amintească acest lucru.

– Poate asta o să-ți îndulcească amărăciunea.

– Ce anume?

– Vestea că MacGregor a sedus-o pe Kimberly.

Devlin se opri din mers atât de brusc, că aproape se împiedică.

– Ce a făcut?

Megan încuviință din cap și clarifică situația.

– A sedus-o pe Lady Kimberly, și-a petrecut și noaptea cu ea și a fost găsit în patul ei de dimineață.

– La naiba!

– Credeam că o să te facă să te simți mai puțin prost.

– Înseamnă că va trebui să-i explic tatălui ei cum de am permis să se întâmple asta!

– Prostii! Nu aveai ce face. Așa ceva, dacă e menit să se întâmple, se va întâmpla. Nu poate fi prevenit.

Ar fi putut s-o facă totuși, prin separarea celor doi iubiți, dându-l pe scoțian afară din casă, așa cum voise de la început. Însă nu spuse asta. Nu avea rost. Minunata lui soție ar contracara probabil tot ce spunea cu niște chestiuni romantice. Așa că o privi atent și o întrebă:

– Presupun că ești încântată, nu?

– Ei bine, nu sunt dezamăgită. Ar fi fost drăguț dacă ar fi abordat căsătoria în stilul clasic, dar nu sunt ipocrită, Dev. Dacă-ți amintești, și noi am făcut cam la fel.

Culoarea din obrajii lui îi dădu de înțeles că își demonstrase punctul de vedere.

– Deci o să se căsătorească?

– Bineînțeles, răspunse ea. Și el pare chiar fericit, dacă mă întrebi. Ea nu, săraca. Momentan, e destul de jenată.

– Așa cum și trebuie să fie.

Megan oftă.

– Să nu îndrăznești... Suntem ultimii oameni care pot azvârli cu pietre. În ceea ce îl privește pe tatăl ei...

– Da, tatăl ei, care o să fie furios, și pe bună dreptate, oftă Devlin.

– Mda, cu tatăl ei cel furios nu va fi prea drăguț, spuse Megan.

El ridică dintr-o sprânceană.

– De ce? Ce altceva mai știi de care eu nu am habar?

– Contelui nu-i plac scoțienii.

– Are prejudecăți legate de ei?

Megan afișă o expresie dezgustată.

– Da. De fapt, îi urăște atât de mult, că probabil își va dezmoșteni fiica dacă se va căsători cu unul.

– La naiba! explodă Devlin. Știai asta, și tot ai încercat să-i cuplezi?

– Am aflat abia în noaptea în care au fost furați caii. De atunci, nu am mai încercat să-i combin, adăugă ea.

– Îmi cer scuze atunci.

– Așa și trebuie. În plus, nu e vorba că vor să se căsătorească și contele nu-și dă aprobarea. E vorba că *trebuie* să se căsătorească. Bărbatul va trebui să înțeleagă motivul, și sunt sigură că o să-l ajuți și tu cu asta.

– Eu?!

– Da. Doar nu te aștepți să fac eu totul, nu? întrebă ea, după care se întoarse să plece.

Dar aproape se lovi de Lachlan, care apăruse în spatele ei.

– De când stai acolo, MacGregor?

– De adineauri, răspunse el, cu o privire curioasă.

– Atunci, intră. Dar să nu-l reții pe soțul meu prea mult. Nu vreau să întârzie la cină. O să servesc o porție mare de...

– Destul, Megan, spuse Devlin.

Ea se întoarse spre el și îi aruncă un zâmbet crispat.

– Sigur, dragule.

Lachlan închise ușa în spatele ei și spuse:

– Aș vrea ca și Kimber a mea să fie atât de ascultătoare.

– Nu vrei asta, MacGregor, crede-mă, bombăni Devlin.

Acestea fiind spuse, își reamintiră amândoi în același moment de ce se întâlniseră. Lachlan își încrucișă brațele la piept și zâmbi. Era un zâmbet diavolesc, plin de nerăbdare. Devlin se rezemă de birou, oftă, iar expresia lui arăta dezgust față de propriile acțiuni.

– Lord Canston și îngrijitorul de la grajd au fost amândoi arestați și condamnați.

Lachlan se încordă.

– Înainte să pot pune mâna pe el? Crezi că e corect, omule, având în vedere...?

– Având în vedere că tu ai început totul când l-ai atacat în acea dimineață? îl întrerupse Devlin. Da, aș spune că nu mai ai de ce să-l bați, mai ales că nici nu ai starea potrivită pentru asta, iar el este perfect sănătos.

Lachlan dădu să protesteze, însă ducele avea dreptate de data asta. Nu ar fi avut nici o satisfacție dacă ar fi pierdut pentru că nu era complet vindecat. Devlin continuă cu un alt subiect:

– Caii au fost recuperați.

– Da, știam de ieri asta.

– Erau destule urme de dinți care să indice că armăsarul s-a bucurat de sejurul din pădure, spuse Devlin, din ce în ce mai furios. Programul de împerechere a iepelor a fost stricat. Nici una nu trebuia să se împerecheze cu acel armăsar.

– Crezi că asta îmi frânge inima?

– Nu, dar s-ar putea să te intereseze, din moment ce îți dau ție animalele. Puii acestui armăsar sunt fie mediocri, fie incredibili, deci nu putem ști de acum. Dar calul a participat la curse și a câștigat câteva campionate aici, în Anglia. Este asemenea lui Caesar al meu. Îți garantez că o să învingă tot ce aveți în Scoția.

– Deci vrei să mă cumperi?

– Prefer să consider asta un mod prin care îmi cer scuze. Chiar dacă nu vrei să împerechezi animalele, acel armăsar o să-ți aducă mulți bani.

– Asta dacă îl iau, spuse Lachlan. Dar, omule, eu nu-ți vreau caii. Nu o să-ți cureți conștiința așa ușor.

Devlin se încordă.

– Atunci, poate o să i-i dau lui Lady Kimberly, ca dar de nuntă.

Această replică ar fi trebuit să-i reamintească lui Lachlan de situația în care ajunsese și să-l facă să se panicheze, însă scoțianul râse.

– Să nu crezi că regret ce s-a întâmplat sau că mă simt vinovat. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Iar acum, că am și acordul ei, nu o să renunț la ea din nici un motiv.

– Tatăl ei va avea, probabil, ceva de spus despre asta, îl avertiză Devlin.

– Nu îți face griji, o să mă ocup eu de tatăl ei, nu e problema ta. Acum, să îți aud scuzele. Sau credeai că poți evita asta?

Un zâmbet lipsit de umor apăru pe fața lui Devlin.

– Nu, sigur că nu. Îmi cer scuze pentru întreaga încurcătură și pentru că te-am bătut fără să existe o provocare fățișă. Nu ți-am dat șansa de-a vorbi, și, crede-mă, regret asta.

– Foarte frumos, dar nu pot accepta.

Devlin se ridică de la birou.

– Pe naiba nu poți.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană.

– Trebuie să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău. Dacă nu ai fi așa vulcanic, nu ar mai trebui să-ți ceri scuze. Iar eu nu terminasem. Nu-ți pot accepta scuzele *încă*.

Apoi, Lachlan îi dădu un pumn în gură lui Devlin. Ducele căzu peste birou. Când își înălță capul, îl văzu pe Lachlan zâmbind.

– Acum, le pot accepta. St. James, ai noroc că sunt binedispus datorită fătucii mele, altfel încă am discuta despre scuzele tale.

După ultima replică, ușa se închise în urma scoțianului. Devlin se dădu jos de pe birou. Își duse mâna la buze. Erau amorțite, dar simți gustul de sânge. Dintr-odată, începu să râdă. Cât tupeu pe omul acela! Dacă scoțianul acela afurisit nu avea grijă, Devlin avea să înceapă să-l placă.

Capitolul 36

– Haide, o să îți placă, spuse Megan în timp ce o trăgea pe Kimberly pe pajiște. Și corectează-mă dacă greșesc, dar îmi amintesc că tu credeai că e o idee bună.

– Asta era înainte... înainte ca soțul meu să decidă pentru mine într-un moment de nebunie.

Megan clipi și izbucni în râs.

– Nebunie? Frumos cuvânt pentru asta. Va trebui să mi-l amintesc data viitoare când Devlin o să mă... înnebunească. Nu mai roși. E amuzant, dacă îți dai timp să te gândești la asta.

Kimberly nu era de acord.

– Doar că a fost nebunie, și încă nu-mi vine să cred...

Megan se opri brusc și își puse brațele în jurul lui Kimberly.

– Va trebui să nu te mai tot învinovățești pentru asta. Nu a fost nebunie, ci pasiune, și toți ne lăsăm pradă ei la un moment dat și apoi adesea, dacă suntem norocoși. Îmi amintesc ce mi-a zis Devlin înainte să ne căsătorim. Care au fost cuvintele lui exacte? A, da. „Dorința nu ține cont de loc, timp sau individ."

– A vorbit despre asta cu tine înainte să vă căsătoriți?

Kimberly aproape șopti, pentru că subiectul nu era chiar unul normal.

– Vezi tu, am avut o... Cum să zic? O curtare toridă. Megan râse. De fapt, a fost mai mult ca un război. Iar în acea zi, se plângea pentru că îl tachinam. Mi-a zis: „Când o să ți se întâmple și ție – și o să ți se întâmple –, nu o să ai mai mult control asupra situației decât am eu. Ori faci dragoste, ori suferi din cauza ei." Trebuie să recunosc, cuvintele lui s-au dovedit adevărate. Îmi imaginez că asta ai învățat și tu.

– Dar nu e ceva ce ar fi trebuit să învăț înainte să ne spunem jurămintele. Tu nu...

– Draga mea, o să îți încredințez acest mic secret, pentru că sper că o să-ți mai ușureze agonia prin care treci: am aflat toate astea înainte să mergem la Gretna Green.

– Da? întrebă Kimberly şocată. Tu şi ducele?

– Nu ai de ce să fii aşa surprinsă. Căsătoria mea a început exact cum o să înceapă şi a ta, şi nu eram deloc fericită din cauza asta. Dar acum, pot doar să sper că mariajul tău o să fie la fel de minunat ca al meu sau cel puţin să-l consideri tu aşa. Până la urmă, doar asta contează: ce crezi tu, nu ce părere au alţii. Mă rog, cred că trebuie să iei în consideraţie ce crede şi scoţianul tău. Păstrează pacea în familie.

Kimberly îi zâmbi ducesei. Şi se simţi puţin mai bine. Însă tot nu voia să meargă la picnicul pe care Megan îl organizase în seră. Mai ales că acolo aveau să fie mulţi invitaţi, şi încă nu îi înfruntase pe toţi, stând mai mult în camera ei după cele petrecute.

– Tot nu cred că sunt pregătită pentru asta. Probabil toţi ştiu...

– Şi ce? Mai ştiu şi că o să te căsătoreşti cu el. Devlin a făcut anunţul aseară. O să fii uimită de cât de iertători pot să fie oamenii, atât timp cât greşeala pe care o faci e, în cele din urmă, îndreptată. Iar tu îndreptăţi greşeala căsătorindu-te cu scoţianul. Dacă ai fi refuzat să faci asta, atunci, într-adevăr, ar fi trebuit să-ţi îngropi capul sub pernă pentru restul zilelor tale.

Kimberly zâmbi.

– Cum reuşeşti să faci totul să pară atât de simplu şi de prostesc?

Megan râse.

– Pentru că mă străduiesc, draga mea. Dacă nu păstrez o doză de relaxare în viaţa lui Devlin, atunci o să redevină bărbatul rigid şi condescendent care era înainte să-l întâlnesc, şi, crede-mă, asta ar provoca un război între noi. Acum, haide, coşurile vor fi goale până ajungem noi.

– James o să fie acolo?

– Nu, spuse Megan. S-a întors acasă ieri după-amiază.

Kimberly oftă.

– Mă simt groaznic în privinţa lui James. Cred că voia să se căsătorească cu mine.

– Dar nu ai de ce să te simţi prost. Se întâmplă, şi chiar des în timpul sezonului. Dar e bărbat în toată firea, o să-şi revină, şi cel mai probabil va continua să-şi caute soţie, acum că i-a venit ideea. În plus, trebuie să-ţi urmezi propria inimă şi să-ţi accepţi sentimentele aşa cum sunt.

– Dar inima mea nu e...

– Nu trebuie să-mi spui mie, zise Megan. Ştiu foarte bine cât de uşor e să negi şi să ignori ceea ce simţi. Eram expertă la asta. Dar ştiu

și că orice bărbat care poate să te aducă în pragul... nebuniei are un efect puternic și asupra inimii tale. Cred că ai făcut alegerea corectă.

Alegerea corectă? Kimberly nu făcuse nici o alegere, corpul ei o făcuse, dar nu avea de gând să o contrazică pe ducesă. Se părea că Megan avea o viziune diferită asupra dragostei. Iar Lachlan nu avea nici un efect asupra inimii ei și nici nu urma să aibă, atât timp cât continua să iubească pe altcineva.

În cele din urmă, ajunseră la seră. Era plăcut de caldă și vag umedă, cu atâția oameni prezenți. Înăuntru fuseseră aduse câteva mese pentru invitații mai în vârstă, care nu voiau să stea pe jos, inclusiv Lucinda și Margaret, însă majoritatea musafirilor stăteau pe pături mari care fuseseră întinse între plante.

Megan fu primită cu căldură de grupurile de invitați, și Kimberly odată cu ea. Fără priviri dezaprobatoare sau zâmbete superioare. Era ca și cum nu ar fi fost în centrul unui alt scandal, ca și cum nu ar fi existat un nou scandal.

Dar era, iar Kimberly se așteptase să se simtă extrem de jenată. Probabil nu se întâmpla asta pentru că Megan își arăta sprijinul față de ea, mergând braț la braț cu ea. Ducesa de Wrothston avea un cuvânt greu de spus în ceea ce privea părerile oamenilor. Sau era posibil, așa cum sugerase și Megan, ca oamenii să fie iertători atât timp cât greșeala făcută era îndreptată. Oricare era explicația, Kimberly fu surprinsă și ușurată.

– Uite, acolo e, spuse Megan, după ce își localiză soțul. Nu pare că s-a afundat prea mult în acel coș.

Kimberly zâmbi.

– Poate pentru că are acel bebeluș adorabil în poală, care îl ține ocupat.

– Da, probabil.

Kimberly avusese privilegiul să îl întâlnească pe moștenitorul Wrothston la puțin timp după ce ajunsese la Sherring Cross. Se îndrăgostise de frumosul copil în doar câteva clipe și îl vizitase de mai multe ori. I se alătură lui Megan pe pătură și își întinse brațele.

– Pot?

– Sigur că da! spuse Devlin ușurat și i-l dădu pe fiul lui. E destul de rău că am ieșit la un picnic în toiul iernii. Făcu o pauză și îi aruncă soției lui o privire exasperată. Și mor de foame, însă nu am putut mânca nimic, pentru că drăguțul ăsta îmi lua totul din mână.

Megan râse.

– Permite-mi să-ţi traduc, Kimberly. Vrea să spună că şi-a petrecut tot timpul hrănindu-l pe Justin şi i-a plăcut atât de mult, că a uitat să se hrănească şi pe el.

– Sper că o să fie destulă mâncare şi pentru noi.

Kimberly se încordă, însă Lachlan se aşeză pe pătură lângă ea. Nu era de mirare că nu îl văzuse când intrase în seră, deşi se uitase. Scoţianul stătuse tot timpul în spatele ei şi al lui Megan.

– Vino alături de noi, Lachlan, spuse Megan pe un ton sec, din moment ce bărbatul deja făcuse asta.

Lachlan zâmbi, netulburat, ca de obicei.

– Fătuco, e o după-amiază plăcută pentru un picnic, îi spuse lui Megan, însă ochii lui verzi şi calzi se mutară imediat spre Kimberly şi rămaseră acolo. Nu eşti de acord, Kimber?

– Da, presupun că este, răspunse ea cu reticenţă.

Nu se mai putea relaxa cu el acolo. Pur şi simplu, avea acest efect asupra ei. Nici ducele nu o putea face, însă din alte motive. Îl salută pe Lachlan scurt, ridicând capul, iar Kimberly fu surprinsă. Era evident că aveau să se poarte din nou amiabil, chiar dacă preferau să se ignore. Kimberly nu avea de gând să întrebe ce se întâmplase cu ducele de avea o buză umflată.

– Drăguţo, îţi stă foarte bine cu un copil în braţe, îi şopti Lachlan la ureche. Dar cred că o să arăţi şi mai bine când o să ţii în braţe copilul meu.

Kimberly roşi imediat la acea insinuare, deşi Megan şi Devlin cel mai probabil nu îl auziseră, aranjând mâncarea din coş pe pătură. Asta nu însemna că nu aveau să audă curând dacă nu înceta cu discuţiile atât de nepotrivite în preajma altor oameni. Aşa că îi spuse:

– Ai putea să te limitezi la subiecte potrivite când nu suntem singuri. Sau îţi cer prea mult?

– Da, mă tem că e prea mult, zise el oftând, ca şi cum ar fi regretat că nu o putea face. De parcă ea chiar l-ar fi crezut. Mereu când sunt lângă tine, ceva mă duce cu gândul la procreare.

Kimberly privi în altă parte. Nu avea de gând să-i răspundă la acea remarcă. Îi auzi râsul în spatele ei.

– Ai grijă cu îmbujorările, drăguţo. Ştii cât de bine mi se pare că te prind. Poate va trebui să te sărut ca să îţi demonstrez asta.

Ea îşi întoarse capul ca să îl privească.

– Dacă o să faci asta, o să...

– Știu, o să mă săruți înapoi, interveni el. Apoi, vei roși și mai mult, și eu o să mă gândesc să te duc într-un loc în care să te pot săruta așa cum trebuie.

Era cel mai ciudat sentiment posibil, să fie scandalizată și, în același timp, încântată de ideea de a fi luată de el ca să fie sărutată cum trebuia. Cum trebuia însemna, probabil, exact opusul.

Era furioasă, pentru că îl lăsa să o enerveze cu îndrăzneala sa și o excita cu aluziile lui, și mai făcea asta și în public, unde ar provoca un scandal dacă ar încerca să îi răspundă așa cum merita. Dar scoțianul nu ar fi continuat dacă nu ar fi obținut o reacție. Ea trebuia să exerseze ca să nu mai reacționeze. Îi spuse lui Megan:

– Dacă sunt fructe în coș, vreau și eu unul, te rog.

Lachlan îi șopti:

– Laș o!

Iar râsul lui ușor avu ceva diavolesc în el. Kimberly nu reacționă. Cel puțin, nu îi mai spuse nimic, dar tot roși.

Capitolul 37

În următoarele câteva zile, casa se goli de toți invitații. Unii se întoarseră la casele lor, pentru că se apropia Crăciunul. Alții avură nevoie de un imbold, iar Duchy nu se jenă să anunțe că petrecerea se terminase în mod oficial.

Kimberly și Lachlan nu fuseră incluși în plecarea în masă. Ba chiar aveau a se căsători la capela de la Sherring Cross, un eveniment intim, la care urma să participe numai familia și Excelențele Lor. Ducele obținuse deja o licență specială pentru ei, ca să nu aștepte cele trei săptămâni necesare după anunțarea intenției. De fapt, acum, nu mai așteptau decât sosirea tatălui lui Kimberly.

Devlin îi scrisese deja contelui de Amburough – sau cel puțin așa i se spusese lui Kimberly. Nu întrebase dacă fuseseră oferite detalii despre comportamentul ei rușinos. Cel mai probabil nu, deoarece astfel de lucruri nu erau potrivite pentru scrisori. În plus, un simplu „Fiica ta se va căsători de îndată ce ajungi" avea să-l aducă pe Cecil Richards în grabă. Dacă ducele fusese și mai precis, scriind „Fiica ta se va căsători cu lordul clanului MacGregor", atunci rezultatele urmau a fi chiar mai rapide.

Probabil numele lui Lachlan fusese menționat, deci era garantat că tatăl ei nu avea să apară doar ca să conducă mireasa la altar. Dimpotrivă, urma să se dezlănțuie iadul pe pământ, și, la cum îl știa pe tatăl ei, nu avea să-l intereseze cine era de față.

Contele de Amburough ajunse seara târziu, când toată lumea era încă adunată. Tocmai terminaseră cina și se strânseseră în salon, acum, că toți musafirii plecaseră și nu mai era nevoie să îi distreze în mod constant. Lachlan și Margaret erau într-un colț al camerei și terminau un joc de șah. Megan le dădea indicații servitorilor care puneau lumânări neaprinse în pomul de Crăciun ce fusese adus în acea dimineață.

Kimberly o ajuta pe Duchy să scoată niște îngeri din lemn din învelișul lor de catifea. Devlin privea totul din locul lui preferat,

de lângă cămin, şi mai dădea sugestii despre poziţia lumânărilor în timp ce bea din brandy.

Apoi, se auzi acea voce temperamentală pe care Kimberly o ştia bine, care strigă din uşă:

– Ce naiba caută un scoţian la Sherring Cross şi de ce se luptă pentru mâna fiicei mele?

– Şi eu mă bucur să te văd, Cecil, spuse Devlin sec. Presupun că ai primit scrisoarea mea.

– Ce scrisoare? Am venit aici pentru că numele lui Kimberly a fost legat de un scoţian. Nu am nici o jenă să-ţi spun că am fost şocat. Cine e scoţianul ăsta afurisit şi ce face aici?

– Scoţianul acela afurisit e înrudit cu mine, spuse Devlin, tonul lui indicând că nu îi plăcea deloc atitudinea lui Cecil.

– Dumnezeule, înrudit? izbucni Cecil, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina nimic mai îngrozitor. De ce e prima oară când aud despre asta?

– Poate pentru că relaţiile mele nu sunt treaba nimănui decât a mea, îi răspunse Devlin. Şi ţi-aş sugera să continuăm discuţia la mine în birou, înainte ca soţia mea, care are un scoţian, doi printre strămoşi, să te evacueze pentru obrăznicia ta jignitoare.

În acel moment, contele roşi puţin, căci nu i se spusese niciodată atât de direct că se făcea de râs. Kimberly nu se simţea deloc prost pentru el, fiind obişnuită cu caracterul lui tăios. Regreta însă că toţi acei oameni de treabă aveau de suportat atitudinea tatălui ei.

Cecil se uită şi o găsi pe ducesă, care îl privea încruntată.

– Îmi cer scuze, Excelenţă. Uneori, uit de mine când sunt supărat, şi situaţia asta m-a supărat teribil.

– E de înţeles, spuse Megan. Deşi a fost un scandal minor, de care am şi uitat, din cauza altor lucruri.

– Haide, Cecil, spuse Devlin, traversând rapid camera ca să îl ducă în birou înainte ca acesta să întrebe despre ce alte lucruri era vorba.

Cecil încuviinţă, dar o văzu şi pe Kimberly şi îi ordonă:

– Fato, o să ni te alături, pentru că ai de dat nişte explicaţii.

Nu aşteptă ca ea să încuviinţeze, fiindcă nu îşi imagina că nu i-ar da ascultare. Ea se gândi însă la asta, chiar o făcu. Tiradele lui puteau fi epuizante emoţional, chiar şi când doar stătea şi asculta. Iar această tiradă urma să fie probabil cea mai groaznică pe care o auzise vreodată. Însă nu avea cum să o evite. Era acolo. Nu ştia că ea urma

să se mărite cu scoțianul, dar avea să afle în scurt timp, așa că ar face bine să termine și cu asta.

Se ridică, după care făcu o pauză să se uite la Lachlan, a cărui expresie era curios de indescifrabilă.

– O să vrei să vii, îi sugeră. Te-am avertizat că nu o să fie fericit din cauza... Ezită, căci își dădu seama că nu era un subiect care să fie menționat în fața altora. Așa că speră că el avea să-și aducă aminte ce îi spusese și termină cu: Acum o să afli de ce.

Kimberly nu așteptă să vadă dacă Lachlan o urma. Nu era necesar să fie prezent în timpul acestei dezvăluiri a circumstanțelor păcătoase, așa că nu conta pentru ea. Pur și simplu, ar fi câștigat timp, deoarece nu ar fi trebuit să îi repete povestea mai târziu. Până la urmă, contele era previzibil.

Devlin stătea la birou când ea ajunse în camera de studiu. În încăpere erau mai multe scaune. Se așeză pe cel de lângă perete, care nu se afla în drum, deși nu putea spera să rămână neobservată prea mult timp. Se părea că tatăl ei intenționa să stea în picioare. Știa că prefera așa, deoarece era obișnuit cu poziția autoritară din spatele biroului, iar asta nu era camera lui de studiu.

– Nu ți-ai văzut fiica de mai bine de o lună, spuse Devlin. Vrei să petreci câteva minute doar cu ea, ca să...

– Ca să ce?

Era o reacție clară și reprezentativă pentru sentimentele lui Cecil față de singura lui fiică. Kimberly aproape zâmbi când văzu surprinderea lui Devlin. Presupunea că ceilalți considerau reacțiile contelui ca fiind deloc firești. Ei însă i se păreau normale... pentru el. Era obișnuită cu ele. Nu-și amintise ca el să fi fost altfel decât tăios și morocănos.

– Foarte bine atunci, spuse Declin. Cum ai plecat înainte ca scrisoarea mea să ajungă la tine, o să-ți spun despre ce îți scrisesem, și putem discuta...

– Nu trebuie să pierzi timpul, Excelență. Ți-am spus, am auzit deja toată povestea. De asta sunt aici, ca să aflu cum de s-a ajuns la așa ceva.

– Presupun că te referi la dimineața în care scoțianul l-a atacat pe vicontele Canston din cauza fiicei tale? îl întrebă ducele.

– Da.

– Asta e singura poveste pe care ai auzit-o?

– Da. Cecil se încruntă. De ce?

– Pentru că vorbim despre două lucruri diferite aici. În scrisoarea pe care ţi-am trimis-o, nu am pomenit despre acel incident. A fost ceva minor, despre care s-a vorbit doar o zi, două.

– Atunci, despre ce mi-ai scris?

– Ţi-am scris să te anunţ că fiica ta a acceptat o cerere în căsătorie...

– De la vicontele Canston? îl întrerupse Cecil, iar atitudinea lui se schimbă cu totul. Excelent! L-am cunoscut destul de bine pe tatăl lui când...

– Vicontele s-a dovedit a fi un hoţ şi un mincinos, îi răspunse Devlin rece. Şi te-aş ruga să nu îl mai pomenim pe nemernicul ăla.

– Asta e o acuzaţie destul de dură pe care să o faci la adresa unui membru al familiei Canston, spuse Cecil dezamăgit.

– Însă e una adevărată şi dovedită.

– Atunci, cine o vrea pe fată?

Tonul lui Cecil implica faptul că nu crezuse că cineva avea să o vrea pe Kimberly, motiv pentru care Devlin zise galant:

– A fost foarte populară printre musafirii noştri, şi sunt sigur că a primit şi alte oferte. Dar a fost de acord să se căsătorească cu MacGregor din clanul MacGregor, iar în scrisoarea mea te-am informat că îi susţin complet decizia.

– La naiba cu asta! strigă Cecil, prea şocat ca să spună mai multe.

Devlin ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

– Nu am fost destul de clar?

– Destul de clar? Destul de clar! Cecil era copleşit de furie şi abia putea gândi. În nici un caz nu o să facă asta! E o glumă?

– Aş risca o asemenea reacţie pentru o glumă, Cecil? Nu prea cred.

Cecil îşi reveni puţin, destul cât să spună:

– Ştie că nu e cazul să se asocieze cu scoţieni, cu atât mai puţin să se mărite cu unul. Trebuie să fie o glumă, şi nu o apreciez.

Devlin oftă în acel moment şi se uită la Kimberly.

– Îmi pare rău. Speram să nu fiu nevoit să intru în detalii, însă tatăl tău nu cooperează.

– Nu e nici o problemă, Excelenţă, spuse ea, zâmbind. Mulţumesc că ai încercat să ne ajuţi, însă va trebui să afle detaliile sordide ca să înţeleagă că nu e vorba despre o alegere aici.

– Detalii sordide? Cecil o privi. Ce ai făcut, fato?

– Nimic neobișnuit, doar foarte scandalos, spuse Kimberly. Lachlan MacGregor a fost descoperit în patul meu. Din păcate, se întâmpla să fiu și eu în el atunci.

Cecil se înroși atât de tare, că era la un pas să-i plesnească un vas de sânge.

– Curvo! strigă el.

Se duse în dreptul ei. Ea se încordă și închise ochii, pentru că mâna lui era deja ridicată. Urma să o lovească, și era destul de furios cât să lase urme. Însă o nouă voce se auzi:

– Dacă o atingi și cu un deget, te asigur că o să regreți!

Kimberly se uită spre ușă. Deci Lachlan o urmase în cele din urmă, din fericire pentru ea. Devlin se ridicase și i-ar fi sărit în ajutor, dar Kimberly ar fi avut câteva vânătăi până ar fi ajuns el la ea.

Tatăl ei se întoarse către ușă. Faptul că Lachlan umplea cadrul acesteia cu mărimea lui impresionantă fu probabil unul dintre motivele pentru care contele, care era mult mai mic, fu distras. Sau poate faptul că tonul amenințător al lui Lachlan era o nimica toată în comparație cu cât de furios părea.

Cecil fu uimit, dar era prea furios ca să tacă mai mult de câteva clipe. Însă tonul lui nu mai era la fel de beligerant, semn că fusese și încă era intimidat. Kimberly părea uimită.

– Deci tu ești MacGregor? întrebă Cecil.

– Da, dar, mai exact, sunt bărbatul care o să se căsătorească cu fătuca asta. Asta înseamnă că e a mea ca s-o protejez, fără a conta ce e pentru tine.

– E fiica mea...

– Mi-e milă pentru asta.

– Și nu se va căsători cu nici un bastard scoțian, lord al clanului sau nu.

– Eu zic să ne abținem de la insulte, încercă să intervină Devlin, însă nici unul din bărbați nu-l băgă în seamă.

– Omule, nu ai fost atent? îl întrebă Lachlan pe Cecil. Nu e nici un secret că m-am culcat cu ea. Toată lumea știe asta. Deci nu e nici o alegere. Trebuie să se mărite cu mine, altfel va suferi consecințele...

– Exact, răspunse Cecil. Ea a stârnit consecințele, n-are decât să trăiască de acum cu ele. Și se va putea considera norocoasă dacă o să găsesc un lord fără bani care îi va trece cu vederea reputația pătată și o să mi-o ia, cu zestrea care vine la pachet cu ea.

– I-ai face asta, deşi căsătoria cu mine ar pune punct oricărui scandal? întrebă Lachlan sceptic.

– Fata şi-a făcut-o singură. Ştia că nu va avea permisiunea mea de-a se căsători cu un afurisit de scoţian. Dacă n-o să-şi mai poată ţine capul ridicat din cauza acestui lucru, nu e vina nimănui decât a ei.

– Ce spui, Kimber?

– Eu...

Însă tatăl ei o întrerupse:

– Nu are nici un cuvânt de spus şi nu o să meargă împotriva mea în treaba asta, adăugă el încrezător. Ştie c-o s-o dezmoştenesc dacă o face, şi acesta e un scandal căruia nu i-ar supravieţui.

– Nici tu, mă gândesc, spuse Lachlan dezgustat. Chiar eşti atât de prost, omule?

Cecil se înroşi din nou.

– Singurul prost de aici eşti tu, scoţianule. Şi nu mai ai nici o treabă aici, deci poţi să pleci.

– Să nu dai oamenii afară din biroul meu, Richards, spuse Devlin pe un ton rece. Eu îmi rezerv acest drept.

Însă Lachlan se întorsese deja. Kimberly se uită la uşa goală şi simţi o dezamăgire devastatoare. Nu se aşteptase la asta. Îl avertizase pe Lachlan că avea să fie fericit dacă se căsătorea cu ea, dar presupusese că, după tot ce se întâmplase, scoţianul avea să facă lucrul corect şi să se însoare cu ea. Se impusese destul de bine. Şi evident că tatăl ei şi părerile lui îi lăsaseră un gust amar. Însă totul se rezuma la faptul că Lachlan nu-şi permitea o soţie fără bani, când situaţia în care ajunsese necesita una bogată. Dacă era dezmoştenită, nu mai primea zestrea, iar Lachlan avea nevoie de aceasta.

Capitolul 38

Kimberly era încă epuizată când coborî în dimineața următoare la micul dejun. Era amuzant că, înainte să îl întâlnească pe Lachlan MacGregor, nu avusese nici o problemă cu somnul, însă acum... De fapt, nu era nimic amuzant. Noaptea trecută, nu fusese nici un zgomot care să o țină trează. Dar se băgase la somn cu un nod în gât care nu voise să dispară și refuzase să îi dea pace.

Își putea lăsa deoparte simțul practic și îi putea spune lui Lachlan că banii tatălui ei nu contau, că era la fel de bogată, dacă nu chiar mai bogată, și că avea mai mulți bani decât i-ar fi putut trebui lui vreodată. Atunci, scoțianul s-ar căsători cu ea, însă ar face asta din cauza banilor, nu pentru că o voia pe ea. Ea știuse acest lucru. Să i se confirme însă ar fi fost dureros. Oare mai dureros decât ce simțea deja?

Ce o afecta cu adevărat nu era faptul că Lachlan nu voia să se însoare cu ea, ci ideea că tatăl ei avea să îi cumpere un soț, un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată. Mai era și partea intimă. Cu scoțianul, totul mergea bine, poate chiar prea bine. Însă cu altcineva... O treceau fiorii doar când se gândea.

Îi putea spune adevărul și să-l lase pe el să decidă. Însă dacă doar așteptase o scuză ca să scape de căsătorie, atunci nu ar fi contat. Avea să se folosească de noul scandal, al dezmoștenirii de către tatăl ei. Sau tot avea să se însoare cu ea...

Se hotărî să îi spună, iar ocazia apăru mai repede decât anticipase. Lachlan era în hol, în afara salonului în care se servea masa, și veni spre ea, o luă de braț și o conduse spre salon, unde nu era nimeni. Kimberly așteptă mai întâi să afle ce era în mintea lui. El îi spuse în momentul în care închise ușa:

– Kimber, ești la o vârstă la care nu ai nevoie de permisiunea tatălui tău ca să te căsătorești.

– E adevărat, spuse ea precaută. Dar nu glumea, Lachlan, chiar m-ar dezmoșteni dacă m-aș căsători fără acordul lui.

– Nu am nici o îndoială. Asta mi s-a părut incredibil și de-a dreptul detestabil: că un tată ar putea fi atât de crud cu propriul copil.

Ea ridică din umeri, fiind obișnuită cu acea reacție de la oamenii care aveau de-a face cu tatăl ei.

– Poate ar fi de ajutor să știi de ce îi urăște pe scoțieni, spuse ea și îi povesti pe scurt. Însă, când termină, spuse: Pe de altă parte, nu prea ajută dacă știi, nu-i așa? Prejudecățile lui sunt și au fost mereu imposibil de discutat.

– Nu contează de ce e cum e, decât dacă există o șansă să se schimbe. Mie nu mi s-a părut un om care să se poată schimba, dar nu îl cunosc la fel de bine ca tine.

Ea oftă.

– Știu că îți poți schimba obiceiurile proaste, dar, cu el, e mai mult de atât. Nici măcar faptul că a întâlnit pe cineva după ce a murit mama mea, că vrea să se recăsătorească și că e foarte nerăbdător să facă asta nu i-a schimbat atitudinea. Nu e doar o prejudecată. Are de-a face cu toți scoțienii. Așa e el, un bărbat dur, despotic, și nu cred că a fost vreodată altfel. Deci nu mă aștept să se schimbe.

– Așa credeam și eu. Atunci, trebuie să te întreb dacă o să-l înfrunți și o să te căsătorești cu mine fără binecuvântarea lui? Ar fi trebuit să te întreb acest lucru aseară, dar eram prea furios și șocat și nu mă gândeam decât cum să-i rup gâtul.

– Îți dai seama ce ar însemna asta?

– Da, ar însemna că o rupi de tot cu tatăl tău și că probabil nu o să-l mai vezi vreodată. Poți să trăiești cu asta, drăguțo, sau mereu o să regreți...

– Lachlan, nu îmi pasă dacă nu o să-l mai văd vreodată pe contele de Amburough. Nu mi-a fost niciodată tată, așa cum ar trebui să fie tații. A fost un tiran care a locuit în aceeași casă cu mine. Dar îți dai seama ce ar însemna pentru tine dezmoștenirea mea? În afară de scandal...

– Clanul MacGregor nu e străin de scandaluri.

– Nu voi mai avea zestre.

– Nici nu mă gândeam că o să ai.

Ea clipi.

– Te-ai căsători cu mine fără zestre?

– Fii sigură că da.

Era un bărbat galant. Kimberly nu se putea gândi la alt motiv. Ce ar fi putut spune fără să pară un nemernic?

– Dar, din câte înțeleg, ai nevoie de bani, îi reaminti ea. Ai uitat asta? Sau situația s-a schimbat dintr-odată?

– Nu, suntem săraci și avem datorii. E dreptul tău să știi asta acum. Când tata a murit, acum câțiva ani, mama mea vitregă a dispărut cu o geantă plină cu bani și bijuterii. Nu avea dreptul să ia nimic din ce a luat, și nu am mai găsit-o. Așa că încă avem mult pământ, dar nu avem lucruri valoroase.

Un motiv în plus să se căsătorească pentru bani, nu să facă acest sacrificiu doar pentru că ea nu avusese voința să îl împiedice să facă dragoste cu ea. Bineînțeles că era și vina lui, dar ea ar fi putut să-l oprească, ar fi trebuit s-o facă, dar nu o făcuse. Iar el nici măcar nu știa că, prin căsătoria cu ea, toate problemele lui ar fi rezolvate. Nu îi spusese asta încă și se părea că nu avea de ce s-o facă momentan.

Dar tot ar trebui să-i spună. Din câte vedea, Lachlan era sincer cu ea. Însă era curioasă.

– Se pare că încă ai nevoie de zestre, deci cum o să te descurci fără ea?

– Nu-ți face griji din cauza asta, drăguțo. O să procur banii altfel. O soție bogată era soluția simplă, dar mai există și altele.

Părea atât de încrezător, că ea se hotărî să nu pomenească despre averea ei. De fapt, voia să savureze sentimentul că el nu se căsătorea cu ea din motive financiare. Nu o făcea din motivul pentru care ar fi vrut ea, dar, chiar și așa, scăpase de o grijă. Nu era dorită numai pentru banii ei. Așa că spuse:

– Foarte bine. Dacă chiar vrei asta, mă voi căsători cu tine.

El zâmbi. Ea rămase fără aer și simți cum stomacul i se întoarse pe dos. Apoi, îi sări direct în gât când el o luă în brațe.

– O să-i spun tatălui tău azi.

Cu el atât de aproape, era imposibil să se concentreze pe ceea ce tocmai spusese, și dură câteva clipe până când Kimberly reuși să spună:

– Poate ar trebui să mă lași pe mine să-i zic. Cel mai probabil, o să-ți pierzi din nou cumpătul în prezența lui. Are efectul ăsta asupra oamenilor care nu îl cunosc bine.

– Dar... da, poate ai dreptate. O să fiu însă aproape, în caz că ai nevoie de mine.

Acest lucru o încălzi. Tendința lui de a o proteja, deși nu erau căsătoriți încă. Iar apoi, buzele lui o încălziră și mai mult. Deși bănuise că avea să o sărute, era pregătită și îl aștepta, simțurile ei tot erau

alerte, cum fuseseră de fiecare dată până atunci. Era atât de palpitant să îi simtă gura pe ea...

Nu auzi când ușa fu deschisă, însă recunoscu vocea văduvei Marston:

– Cecil, ești aici?

Când observă cuplul care se săruta, își ceru scuze. Kimberly simți cum Lachlan se încordă înainte să se îndepărteze de ea ca să stea cu fața spre intrus, însă presupuse că asta se întâmpla pentru că fuseseră întrerupți. Nu știa că era pentru că și el recunoscuse vocea văduvei.

Însă își dădu seama când îl auzi spunând pe același ton amenințător folosit cu tatăl ei noaptea trecută:

– Bună, mamă vitregă.

Winnifred Marston făcu un pas înapoi, șocată. Părea speriată, înfricoșată.

– Lachlan, băiatul meu, pot să-ți explic.

– Chiar poți?

Capitolul 39

Kimberly privi șocată în timp ce mama vitregă a lui Lachlan leșină pe podea. Asta, pe lângă faptul că tocmai auzise că Winnifred Marston era și mama vitregă a scoțianului... Sau înțelesese greșit? Da, probabil. Ar fi culmea ironiei ca aceeași femeie să joace același rol în viața amândurora. Lângă ea, Lachlan scoase un sunet plin de dezgust în timp ce o privea pe femeia întinsă pe podea. Însă acel zgomot o smulse pe Kimberly din starea ei de uimire.

– Lachlan, vrei să o ridici și să o pui pe canapea? sugeră ea.

– Nu, dacă o ating, o să fie ca să o strâng de gât.

Kimberly fu atât de șocată de răspunsul lui, că scoase un sunet exasperat.

– Pune-o pe afurisita de canapea. Poți să lași sugrumatul pentru când o să fie conștientă și o să-l aprecieze.

Nu așteptă să vadă dacă el îi urmă ordinul. Trecu pe lângă văduvă spre ușă, ca să îi ceară unui servitor să aducă săruri. Când se întoarse în cameră, Lachlan o punea pe femeie pe canapea, însă nu era foarte grijuliu.

– Amintește-mi să nu leșin când ești tu în preajmă, îi spuse ea sec.

Lachlan se șterse pe mâini, ca și cum se murdărise, apoi o privi.

– Nu, drăguțo, tu o să fii dusă ca un copil, însă ea nu merită atâta grijă.

Kimberly se așeză lângă el.

– Să înțeleg că ea e femeia despre care tocmai îmi spuneai? Cea care ți-a furat moștenirea?

– Da. Nu știu de ce e aici, dar de data asta nu o să mai dispară.

Kimberly se încruntă. Putea ghici de ce Winnifred Marston era la Sherring Cross. Era evident că venise cu Cecil, și probabil în seara anterioară fusese condusă la camera ei, ca să se culce, deoarece ajunseseră târziu. Asta ar explica de ce nu o văzuseră mai devreme.

Situația era incredibilă, așa că întrebă din nou:

– Ea e mama ta vitregă?

– Da.

– Văduva Marston e mama ta vitregă?

El o privi fix.

– Da şi da, nu mă face să repet. Nu-mi pasă cum îşi spune acum, dar e aceeaşi femeie care a fost căsătorită cu tatăl meu doisprezece ani, după care s-a furişat în toiul nopţii la nici o săptămână după ce el a murit, luând averea clanului MacGregor cu ea.

Lachlan devenea enervat de insistenţa ei, dar lui Kimberly i se părea prea ironic totul.

– Sigur nu te înşeli? Poate doar seamănă cu mama ta vitregă?

– A leşinat când m-a văzut. Dacă mai existau îndoieli legate de vinovăţia ei, acum clar nu mai e nici una. Nu că eu m-aş fi îndoit vreo clipă.

Era incredibil. Kimberly se întâlnise şi vorbise cu Winnifred Marston de zeci de ori, chiar înainte ca mama ei să moară şi tatăl ei să fie interesat de văduvă. Femeia păruse mereu de treabă, chiar dacă puţin cam prea plină de ea.

Văduva avea aproape cincizeci de ani, păr şaten neatins încă de cenuşiu, ochi de un căprui-deschis şi o siluetă uşor durdulie şi voluptuoasă. Nu era foarte înaltă, mai mică decât Cecil, în orice caz. Era o femeie frumoasă pentru vârsta ei.

Kimberly nu se gândise niciodată prea mult la ea. Ştia că Winnifred refuzase să se mărite cu Cecil până când Kimberly nu se căsătorea şi pleca din casa lui. Însă asta era de înţeles.

Ştia multe femei între care nu exista o legătură de sânge şi care aveau probleme în a împărţi aceeaşi casă. Existau probleme chiar şi între cele înrudite. Fiecare voia să controleze casa, însă numai una o putea face. Ea nu avea nici o problemă cu asta, căci oricum voia să plece din casa tatălui ei.

Mai ştia şi că văduva era destul de avută. Cumpărase vechea casă Henry, o casă foarte mare, când se mutase în Northumberland, în urmă cu mai mulţi ani. Angajase zeci de servitori. Organiza des evenimente. Cu bani furaţi? Era incredibil. Nici nu-şi putea imagina ce reacţie urma să aibă tatăl ei când avea să afle. De fapt, nu avea să creadă, nu când acuzatorul era un scoţian.

Clătină din cap, în continuare uimită.

– Nu mi-o pot imagina pe Winnie furând.

– Winnie? spuse Lachlan surprins. O cunoşti pe femeia asta?

Nu îi spusese încă?

– O să ți se pară...

– Cine a leșinat? întrebă Megan când intră în cameră, servitorul aducând-o și pe ea odată cu sărurile. Apoi, când o văzu pe Winnifred pe canapea, zise: Ah, noua musafiră, Lady... Marston, nu? S-a îmbolnăvit? Să chem un doctor?

– Nu cred că un doctor o să ajute, spuse Kimberly zâmbindu-i lui Megan. A leșinat când l-a văzut pe Lachlan.

Megan ridică dintr-o sprânceană și îl privi pe scoțian.

– Acum, îți cad la picioare, MacGregor? Poate ar trebui să începi să porți săruri la tine.

– A leșinat de frică, și pe bună dreptate.

– Da? La ce față înspăimântătoare ai, nici nu e de mirare.

Lachlan avea o expresie enervată. Megan stătea acum pe marginea canapelei și îi trecea sărurile pe sub nas lui Winnifred. Acestea își făcură efectul. Văduva își ridică mâna când simți mirosurile, apoi deschise ochii. Inițial, fu confuză și, când o văzu numai pe Megan în fața ei, întrebă:

– Ce mi s-a întâmplat? De ce stau întinsă? Se opri, amintindu-și. Ba chiar o apucă pe Megan de braț ca să pună următoarea întrebare, care ieși ca o șoaptă frenetică: Mai e aici?

– Cine?

– MacGregor?

– Da, de fapt...

Văduva se ridică imediat, mult prea repede, motiv pentru care capul începu să-i zvâcnească și aproape o dărâmă pe Megan. Winnifred mormăi din cauza durerii simțite, dar era mai important să-l localizeze pe Lachlan. Când făcu asta, mormăi din nou, chiar mai tare, și întinse o mână spre el.

– Lachlan, trebuie să mă lași să-ți explic mai întâi, înainte să faci ceva ce vom regreta amândoi.

– Vom regreta amândoi? întrebă el rece. Te asigur că, orice aș face, o să-mi ofere o mare plăcere și ție deloc.

– Te rog, putem vorbi despre asta în privat? îl imploră Winnifred, uitându-se rușinată spre Kimberly și Megan. Nu avem de ce să le deranjăm pe doamne cu o problemă de familie.

– Problemă de familie zici?

Era evident, cel puțin pentru Kimber, că Lachlan era prea furios ca să onoreze cererea văduvei. Nici nu îi păsa de cât de jenată

se simțea. Din punctul lui de vedere, Kimberly nu îl putea învinovăți, însă tot îi era milă de acea femeie. Așa că îi aruncă o privire cu subînțeles lui Megan.

– Eu nu am mâncat încă micul dejun. Vrei să mă însoțești?

Megan oftă, dar încuviință. Odată ce se aflară după ușă, se confesă:

– Știu că ai dreptate, draga mea, dar nu aș fi plecat de acolo. Sunt pur și simplu prea curioasă. Știi ce s-a întâmplat?

– Da, din păcate, răspunse Kimberly. Și nu cred că Lachlan are de gând să păstreze asta secret. Dimpotrivă. Când cineva e arestat, e imposibil să ții acest lucru ascuns...

În salon, Winnifred vorbea repede:

– Lachlan, l-am iubit pe tatăl tău, trebuie să știi asta. Moartea lui a fost un șoc, atât de neașteptată. Am fost tulburată și nu am gândit limpede...

– Toți eram afectați. Asta e singura ta scuză?

– Eram și speriată.

– De ce anume? întrebă el.

– De singurătate.

– Ești nebună? Singurătate într-un castel plin de oameni?

– Toți oameni MacGregor, îi reaminti ea.

– Păi, și cine altcineva să fie acolo în afară de membri ai clanului MacGregor? Și tu erai o MacGregor sau uiți asta?

– Nu este același lucru cu a te naște un MacGregor, insistă Winnifred.

– Cum nu e același lucru? Credeai că o să te dăm afară? Știai că nu. Aveai întotdeauna loc la Kregora, acolo era casa ta.

– Fără tatăl tău? Niciodată nu mi-am făcut prieteni acolo...

– Și a cui e vina pentru asta?

– A mea, știu, dar tatăl tău a fost viața și protecția mea. Fără el, nu aveam nimic.

– Dacă crezi că asta ți-a dat dreptul să-mi furi moștenirea...

– Nu, știu că a fost greșit ce am făcut. Și am făcut-o fără să gândesc, pentru că eram atât de speriată că o să fiu din nou singură. Crede-mă, am regretat asta de atâtea ori.

– Serios? Ai avut mulți ani la dispoziție în care să repari ce ai făcut, dar nu am văzut încă returnate bijuteriile sau banii.

– Știu, dar m-am convins că aveam nevoie de ele mai mult decât tine. Până la urmă, tu erai tânăr. Și erai bărbat, capabil să câștigi bani în moduri în care eu nu puteam.

– Da, și poate asta nu ar fi fost o problemă dacă ar fi fost vorba doar despre mine. Dar, după moartea tatălui meu, a devenit responsabilitatea mea să am grijă de clan și să întrețin Kregora. Și ce puteam să fac în privința asta, când colegiul la care mergeam nu făcea decât să îmi șlefuiască educația? Nu eram acolo ca să învăț o meserie. Și, oricum, nici o meserie nu ar fi putut susține câte guri aveam de hrănit, cu atât mai puțin reparațiile necesare la vechiul castel.

Când auzi asta, văduva începu să intre în panică.

– Lachlan, trebuie să înțelegi! Am crescut fiind foarte săracă. Tatăl meu pierdea bani la jocuri de noroc. Mama a murit când eram bebeluș. Au fost clipe când nu am știut dacă urma să am destulă mâncare pentru ziua următoare. Nu puteam să mă întorc la situația aia. Tatăl tău a fost salvarea mea. Cum el murise, eram din nou disperată, nu înțelegi?

– Nu, Winnifred, indiferent de cum te uiți la situație, indiferent de motivele tale, ai furat de la mine – și nu doar de la mine, ci de la clan. Și o să vreau totul înapoi, fiecare ban, fiecare inel, lanț...

– Banii nu mai sunt.

Lachlan rămase nemișcat. Ochii îi scânteiară de furie. Având în vedere câți bani fuseseră luați și cât timp trecuse... nu, nu îi venea să creadă. Nimeni nu putea cheltui atâția bani în numai trei ani – poate doar dacă trăia ca un rege. Nu reuși să spună decât:

– Nu mai sunt?

De fapt, țipă întrebarea. Văduva tremura.

– Nu am vrut să-i cheltuiesc pe toți. Chiar m-am ascuns într-un sătuc din Bath aproape un an. Nu am mers nicăieri, nu am făcut nimic. Dar m-am plictisit. Trebuia să fiu din nou în preajma oamenilor. Așa că m-am hotărât ca, pentru o vreme, să fiu văduva darnică, și m-am mutat în Northumberland, unde am cumpărat o casă. Și am jucat puțin la jocurile de noroc. Nu mult, dar nu mă prea pricep la ele...

– Destul! strigă el. Femeie, dar e vorba de peste o sută de mii de lire! Nu aveai cum să cheltuiești atât...

– Încă am bijuteriile, pe majoritatea. A trebuit să vând câteva de curând. Și mai e și casa pe care am cumpărat-o. Ți-o dau cu drag imediat ce mă căsătoresc, iar asta o să se întâmple în scurt timp.

– Vrei să mă bucur că îmi dai o casă cumpărată cu banii mei? întrebă el neîncrezător.

Aproape râse. Femeia nici măcar nu pricepea cât de absurdă era oferta ei şi nu-şi dădea seama că tot ce avea ea îi aparţinea lui. Văduva era o fiinţă toantă, frivolă şi preocupată doar de ea. Cât stătuse la Kregora, nu petrecuse destul timp cu ea cât să-şi dea seama de asta.

– Sunt sigură că logodnicul meu nu o să fie deranjat de pierderea casei. Poate chiar o să-l conving să-ţi dea fondurile pe care ţi le datorez. E un bărbat atât de bun şi destul de bogat. Sunt sigur că nu o să simtă lipsa la câteva sute de lire...

– O sută de mii de lire, femeie!

– Da, şi asta.

Uşa se deschise din nou, iar Kimberly îşi făcu apariţia.

– Îţi dai seama că te putem auzi din hol, nu?

– Pot să mă audă şi în ţara vecină, nu-mi pasă, răspunse Lachlan. Ştii că femeia asta a cheltuit mai bine de jumătate din moştenirea mea, Kimber? Şi că are neobrăzarea să sugereze că poate logodnicul ei o să înlocuiască o sută de mii de lire din moştenire!

– Nu m-aş baza pe asta, spuse Kimberly calmă. Vezi tu, e logodită cu tatăl meu.

Capitolul 40

– Mie mi se pare amuzant, spuse Megan când descălecă și își întoarse calul, pe Sir Ambrose, spre servitorul care o aștepta.

Faptul că avea un cal numit după soțul ei, asta chiar dinainte să-l cunoască, era o poveste lungă. Iar pe Devlin nu îl mai deranja numele, deși la un moment dat o făcuse.

Tocmai se întorseseră de la călărit, iar ea îl pusese la curent cu tot ce se întâmplase în situația MacGregor–Richards. De obicei, Megan călărea dimineața devreme, dar, dacă voia să călărească împreună cu soțul ei, trebuia să se ia după programul lui aglomerat. El se ocupase de afaceri toată dimineața, motiv pentru care ratase cel mai nou scandal.

– Și, mai exact, ce ți se pare amuzant? o întrebă el în timp ce o luă de braț ca să o conducă spre casă. Faptul că îi datorez scoțianului încă niște scuze?

– Nu, nu asta. Se opri surprinsă. Îi datorezi? De ce?

– Pentru că nu i-am crezut povestea cum că i-a fost furată moștenirea, spuse Devlin. Credeam că e doar un truc pentru a obține simpatia oamenilor.

– Dacă el nu știa că asta credeai, nu ai de ce să-i ceri scuze.

– Simt că trebuie, totuși. Presupunerile mele despre el mi-au influențat gândirea. Dacă i-aș fi acceptat povestea de la început, poate l-aș fi tratat altfel, poate nu aș fi sărit la bătaie atât de ușor când au dispărut caii, poate nu aș...

– Dumnezeule, chiar te simți vinovat, nu?

El încuviință scurt.

– Un pic.

– Atunci, fă asta. Dar să știi că asta nu o să îl facă să se răzgândească.

– În ce privință?

– Nu am habar și nu sunt convinsă că MacGregor știe prea bine. Până la urmă, văduva Marston e atât de împrăștiată... ar fi ca și cum

ai pedepsi un copil. Dar și-a pus verișorii s-o păzească. Nu o să plece nicăieri până nu se rezolvă situația.

– Și contele ce a avut de spus despre asta? întrebă Devlin.

– Nu cred că a aflat. Cel puțin, nimeni nu apucase să-i spună înainte să plecăm. Poate asta s-a schimbat până acum. Să sperăm. Îmi imaginez că o să fie o situație... gălăgioasă.

– Eu mi-am făcut datoria aseară, oricât de groaznic ar fi fost. Mă țin departe de asta.

– Nu te învinovățesc. Lord Richards este cel mai neplăcut bărbat pe care l-am întâlnit de mult timp. E incredibil că fata lui e așa decentă, cu un asemenea tată. Sunt atât de bucuroasă că o să se mărite cu scoțianul. Oricât de atipic și de fermecător e, o să aducă multe zâmbete în viața ei, și merită din plin asta.

Devlin ridică dintr-o sprânceană.

– Am ratat ceva, draga mea? Puteam să jur că aseară contele refuza să îi dea permisiunea.

Megan flutură din mână.

– Da, știu, dar ascultă-mă pe mine, cei doi tot o să se căsătorească.

– Chiar crezi asta?

– Absolut.

Kimberly se așteptase să îl vadă pe Lachlan înăuntru când deschise ușa de la camera ei și să afle ce hotărâse. Scoțianul fusese atât de exasperat de discuția cu văduva, că pur și simplu o condusese pe Winnifred în camera ei fără să îi mai spună vreun cuvânt, trimisese un servitor după verișorii lui și așteptase acolo până când aceștia sosiseră ca să o supravegheze pe acea femeie. Apoi, se dusese să se gândească la situație, iar Kimberly se întorsese în camera ei ca să-și pună gândurile în ordine, pregătindu-se pentru discuția cu tatăl ei.

Avea de gând să fie directă. Până la urmă, nu aveau ce să discute, nu aveau de ce să se certe și nici să aprofundeze subiectul. Se aștepta ca tatăl ei să bată câmpii, dar era obișnuită să îi asculte tiradele lungi numai pe jumătate atentă. Altfel, nu ar fi reușit să le supraviețuiască atâția ani.

Însă situația cu mama vitregă a lui Lachlan, aproape mama vitregă a ei, era cu totul altă poveste. Nu voia să-și rănească tatăl. Faptul că ea avea să se rupă din viața lui nu avea să-l rănească deloc, însă asta...

O iubea oare pe văduvă?

Era posibil, însă nu probabil. De fapt, Kimberly se îndoia că tatăl ei era capabil să simtă așa ceva. Putea susține că era dragoste ce simțise pentru cealaltă femeie, în urmă cu mulți ani, dar Kimberly credea că fusese mai degrabă obsesie.

Cel mai probabil, se recăsătorea pentru că avea nevoie de o gazdă și nu se putea baza pe Kimberly, care era indiferentă la nevoile lui. Probabil o alesese pe văduva Marston pentru că era acceptabilă din punct de vedere social și destul de populară în mica lor comunitate.

Deci ar fi supărat dacă Winnifred ar fi arestată și acuzată de acele infracțiuni? Sau avea să considere situația doar un pic deranjantă și avea să caute pe altcineva care să o înlocuiască? Kimberly nu-și dădea seama. Mai trebuia luat în considerare și că investise mult timp în curtarea văduvei. Mersese des la ea acasă pentru cină sau la alte evenimente. Și ea fusese invitată la ei acasă. În plus, toată lumea știa că erau logodiți. Dacă nu se căsătoreau acum, contele avea să fie nevoit să explice de ce și, la cum îl cunoștea, avea să i se pară stânjenitor. Probabil avea să inventeze o scuză care să nu aibă nimic de-a face cu adevărul, asta dacă scandalul putea fi controlat.

Și Kimberly trebuia să îi spună despre asta? Fiind fiica lui, da, era sarcina ei. Lachlan sigur nu avea să o facă. Iar Winnifred cine știe ce ar fi spus.

Kimberly avea ocazia să o facă acum, pentru că în ușă stătea contele și o privea încruntat. Părea deja furios.

– E a patra oară când am venit aici ca să te văd, se plânse el. Ar fi trebuit să te închid în afurisita ta de cameră...

– Vrei ceva, tată?

– Da. Am venit să-ți zic să-ți strângi lucrurile. Plecăm azi de aici.

– Nu prea cred.

– Poftim?

– Tu poți să pleci, bineînțeles, dar eu o să rămân, cel puțin până mă căsătoresc.

– Ai găsit atât de repede pe altcineva cu care să te căsătorești? Nu cred asta. Cine e?

– Nu e altcineva. O să mă căsătoresc cu scoțianul, așa cum am stabilit.

– Îți interzic!

– Da, știu, dar tot mă voi căsători cu el, răspunse ea calmă.

– Îmi sfidezi dorințele. Nici o fiică de-a mea...

– Sunt singura ta fiică.

– Nu mai eşti. Eşti dezmoştenită. M-ai auzit?

– Da, ştiu şi asta. Acum, că am stabilit acest lucru...

Kimberly făcu o pauză, pentru că bărbatul se întorsese cu spatele. Se părea că deja era moartă pentru el. Nu mai exista, aşa că nu merita nici un rămas-bun. Avea de gând să plece, pur şi simplu.

Tânăra îşi pierdu calmul.

– Opreşte-te! Nu ştiu de ce ar trebui să-mi bat capul cu asta. Nu contează dacă te căsătoreşti cu Winnifred sau...

Bărbatul se întoarse spre ea şi zise:

– Ai al naibii de mare dreptate, chiar nu contează pentru tine – acum.

– Niciodată nu a contat. Sau n-ai observat că nu mă interesează viaţa ta? Dar nu despre asta e vorba. Ce voiam să-ţi spun e că văduva are probleme şi că e posibil să ajungă la...

– Ce mama naibii vrei să spui?

– Dacă nu o să mă mai întrerupi, o să-ţi explic. Vezi tu, acum câţiva ani, a furat mulţi bani şi bijuterii de la fiul ei vitreg, peste o sută de mii de lire, precum şi o avere în bijuterii. Nu avea nici un drept s-o facă, fiindcă era moştenirea lui, însă a dispărut cu ea. Faptul că ai adus-o aici i-a permis lui s-o găsească, în sfârşit. Poate o să vrea să-ţi mulţumească pentru asta, deşi mă îndoiesc, din moment ce e vorba despre Lachlan MacGregor.

Kimberly reuşi să-l surprindă, însă numai pentru o clipă, după care bărbatul îşi mască uimirea şi întrebă:

– Ce fel de farsă vrei să-mi faci, fato? Chiar te aştepţi să cred prostiile astea?

– Nu mă interesează dacă mă crezi sau nu. Dar m-am gândit că, din moment ce voiai să te căsătoreşti cu ea, ai dreptul să ştii că e posibil să fie trimisă la închisoare.

– Nu există nici o infracţiune! Şi refuz să ascult...

– Tată, ea a recunoscut totul. A recunoscut şi că a cheltuit banii. Mai are majoritatea bijuteriilor, iar acestea îi vor fi date lui Lachlan, laolaltă cu casa ei, dar am îndoieli că va fi mulţumit doar cu asta. Vorbim despre prea mulţi bani ca să lase lucrurile nerezolvate. Era toată averea lui. Dar încă nu e hotărât, deci poate vrei să vorbeşti cu el despre asta. Să vorbeşti şi cu ea, pentru că nu mă aştept să mă crezi pe mine.

Bărbatul rămăsese locului uluit, privind podeaua. Kimberly înțelegea perfect sentimentul. După aproape un minut, tatăl ei, în continuare șocat, spuse:

– Cum a putut să facă un lucru atât de stupid?

Era unul dintre cele mai normale lucruri pe care îl auzise spunând vreodată. Chiar o emoționă și o făcu să-i fie milă de el. Așa că nu avea de gând să-i spună că se logodise cu o toantă, căci ăsta ar fi fost răspunsul ei în alte condiții. În schimb, îi spuse cu diplomație:

– A avut motivele ei, deși acestea nu scuză ce a făcut. Sunt sigură că o să-ți povestească. De fapt, probabil are nevoie de un umăr pe care să plângă acum.

El reveni la atitudinea ce-l caracteriza. Însă roși, pentru că fiica lui fusese martoră la momentul lui de vulnerabilitate.

– Cât de hotărât e scoțianul ca Winnie să fie arestată?

Kimberly clipi. Aproape râse. Niciodată nu ar fi crezut că avea să fie într-o poziție de negociere cu tatăl ei, însă asta era situația acum. Deci încă voia să se căsătorească cu văduva? Ca să vezi!

Capitolul 41

Îi luă lui Kimberly peste o oră ca să-l găsească pe Lachlan, însă asta numai pentru că scoțianul nu stătea într-un singur loc destul cât să fie găsit. Pur și simplu, se plimba pe moșie. În cele din urmă, îl găsi pe drumul care ducea către lac.

Probabil nu stătea acolo de mult. Rafalele reci de vânt care veneau dinspre apă îl alungaseră, pentru că nu se îmbrăcase destul de gros pentru vremea de afară. Își ținea mâinile în buzunare, avea obrajii roșii și dinții îi clănțăneau. Dar tot îi zâmbi cald când o văzu.

– Drăguțo, ți se face milă de mine un pic? întrebă el direct.

– De ce întrebi? spuse ea când ajunse lângă el.

– Am nevoie de puțină căldură.

Când spuse asta, mâinile îi alunecară pe sub haina ei și în jurul ei, trăgând-o la pieptul lui. Kimberly tremură când îi simți mâinile reci pe spate. Îl auzi râzând.

– E groaznic, nu?

– Nu, spuse ea, ușor îmbujorată. A fost doar pentru o secundă. Dar nu o să te încălzească așa cum trebuie. Ai nevoie de un foc și...

– Ai fi surprinsă, îi șopti la ureche, cât de repede poți să mă încălzești.

Ea tremură din nou, însă amândoi știură că, de data asta, nu era din cauza frigului. Apoi, nasul lui rece îi atinse obrazul, și ea fu șocată. Ea tremură și se dădu înapoi. Lachlan râse. La fel și ea, pentru că râsetul lui era contagios.

Când el se opri, oftă dramatic și spuse:

– Foarte bine, cred că va trebui să mă mulțumesc cu un foc pentru a mă încălzi, pentru moment.

– Ar fi trebuit să te îmbraci mai gros, îi atrase ea atenția când îl luă de braț ca să se îndrepte spre casă.

– Nu, asta e vreme blândă față de ce avem în Scoția.

– De acord, e mult mai frig și în Northumberland, dar de când ești afară?

– De când te-am lăsat pe tine.

– Ești norocos dacă nu te ia răceala.

– Din câte îmi amintesc, îți datorez o răceală.

Zâmbetul lui, plin de subînțeles, o făcu să roșească din nou. Și ea își amintea că scoțianul răcise după ce o sărutase. Ca să își distragă atenția de la asta, se gândi la motivul pentru care îl căutase.

– Am vorbit cu tatăl meu, spuse ea brusc.

El se opri ca să o ia în brațe și o surprinse cu compasiunea lui.

– Îmi pare rău, drăguțo. A fost dureros să îl tai din viața ta?

– Nu, dar...

El o întrerupse, pe un ton blând:

– Nu trebuie să te prefaci de dragul meu.

– Lachlan, serios, nu am avut niciodată genul acela de relație cu el. Nu mă deranjează dacă nu o să-l mai văd deloc și sunt sigură că și el ar spune același lucru. Dar nu m-a dezmoștenit. De fapt, a făcut-o, dar apoi s-a răzgândit.

– Și-a dat seama că scandalul i-ar afecta mai mult reputația, nu? Speram că o să-și dea seama de asta, de dragul tău.

Ea zâmbi.

– Poate, dar răul a fost deja făcut, și e prea târziu ca să îl corecteze. Un lucru pe care l-am observat de-a lungul anilor e că, atunci când e furios, ceea ce se întâmplă destul de des, nu gândește lucrurile până la capăt. Așa că nu e preocupat de consecințe.

El îi dădu drumul, simțindu-se confuz.

– Deci ai reușit să îl convingi să nu facă asta?

– Mai degrabă aș spune că am negociat.

– Și ce anume ai avut de partea ta, de ai putut negocia?

– Pe tine.

Kimberly râse când văzu expresia uimită a lui Lachlan și se hotărî să îl tachineze puțin. Îl luă de braț și încercă să îl tragă pe drum. Asta funcționă doar trei pași, până când el se opri și ea nu mai putu să-l miște.

– Doar nu crezi că o să scapi fără să-mi explici, nu?

– Poate... De fapt, acum că ai pomenit...

El așteptă nerăbdător, dar, cum ea nu mai spuse nimic, ci doar îl privi cu ochii mari, el păru din nou surprins. Însă zâmbetul o dădu

de gol, și, după o clipă, el clătină din cap, iar zâmbetul lui anunță răzbunare. Așa că, atunci când scoțianul se întinse după ea, tânăra, înțelegând că avea probleme, își ridică fusta și o luă la fugă. Era absurd să creadă că putea să mențină distanța mai mult de câteva clipe. Nu se așteptase totuși să ajungă pe jos, întinsă peste el în cel mai nedemn mod posibil, cu el râzând.

– Ești nebun, îl certă ea, încercând să se ridice, însă el nu o lăsă. Nu suntem copii, să știi.

– Drăguțo, când o să fiu prea bătrân ca să mă mai joc, o să folosesc un baston și o să-mi număr firele de păr din cap. Deși poate nici atunci nu o să mă opresc din joaca cu tine.

Ea îl privi încruntată, dar nu reuși să-și mențină expresia mai mult de câteva secunde, nu când el arăta ca un copilandru și era mulțumit de sine. În plus, ce spusese era mai degrabă încântător dacă era privit într-un context senzual. Era sigură că așa și dorise el să sune, din moment ce lucrurile de natură sexuală erau mereu în mintea lui. Așa că tânăra roși din nou, iar, când el văzu asta, o sărută. Un lucru duse la altul, și, înainte să-și dea seama, mâna lui era sub fusta ei, răceala mâinii pe coapsele ei contrastând cu căldura buzelor sale și provocându-i fiori de plăcere și de frig. Apoi, el o privi iritat.

– Trebuie să recunosc, acesta nu e un joc de jucat afară, în toiul iernii.

– Ca să nu mai spun că ar putea apărea oricine, comentă ea.

– Asta nu m-ar deranja...

– M-ar deranja pe mine...

– Nu pentru mult timp, drăguțo. Îți promit că o să te obișnuiești repede cu asta odată ce vii acasă cu mine.

Ea roși din nou. Spera că avea să se învețe cu aluziile lui sexuale, ca să nu mai pară că fusese arsă de soare de fiecare dată când era în preajma lui mai mult de câteva minute.

– Înainte să te las să te ridici, spuse el serios, o să-mi spui ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Sau ai uitat de ce ai ajuns aici jos în primul rând?

Chiar uitase. Însă Lachlan reușea mereu să o facă să uite de toate și de toți când o lua în brațe și...

– Ei bine?

– Ei bine, i-am zis despre mica problemă a lui Winnifred, spuse ea.

– *Mica* problemă?

Ea oftă.

– Foarte bine, marea problemă. Şi i-am sugerat că, dacă încă vrea să se căsătorească cu ea, va trebui să restituie o parte din datoria ei. Şi atunci ai putea, *poate*, să fii convins să renunţi la acuzaţii.

El se rostogoli pentru a se ridica, aşezând-o lângă el, şi întrebă:

– Cât de tare a râs?

– Nu a râs. O să-ţi dea jumătate din bani, iar eu o să acopăr diferenţa.

– A, da, serios? Şi asta o să compenseze pentru toate grijile şi lipsurile pe care ea... Stai, cum adică o să acoperi tu diferenţa? Ai banii tăi?

– Da.

El zâmbi dintr-odată.

– Da?

Fu atât de plăcut surprins, că ea nu se putu abţine şi râse.

– Da, am.

– Şi mie când aveai de gând să-mi spui?

– Probabil, după ce ne căsătoream. Dar, cum ziceam, el o să-ţi dea jumătate din bani. Încă vrea să se însoare cu ea. De asemenea, ca îmbold, dacă eşti de acord să renunţi la acuzaţii, a acceptat şi să nu mă dezmoştenească, măcar oficial, dacă mă mărit cu tine. Dar nu a dat înapoi în ceea ce priveşte zestrea, tot refuză să o dea unui scoţian. Apoi, Kimberly râse.

– Ce?

– Nu am vrut să-i spun asta, dar funcţionează cam la fel. Ce o să-ţi dea ţie e cam acelaşi lucru cu zestrea mea. O să se enerveze când o să-şi dea seama de asta. Aşadar, ce crezi? Ţi se pare o ofertă acceptabilă?

Lachlan căzu pe gânduri.

– Nu ştiu, drăguţo. Va trebui să mă gândesc mai bine.

– Nu ai la ce să... Ai de gând să-l faci să aştepte, nu?

Ochii lui se măriră – rezultatul unei inocenţe prefăcute.

– De ce aş face aşa ceva? Doar pentru că bărbatul mă urăşte şi nu vrea să mă căsătoresc cu singura lui fată? Doar pentru că e rău şi cu un temperament vulcanic şi merită să fiarbă puţin?

O auzise pe Megan spunând asta atât de des, încât cuvântul ieşi automat:

– Absolut.

Lachlan râse.

– Îmi place că ai impresia că mă cunoști atât de bine, dar, în cazul acesta, ei bine, în cazul acesta... chiar mă cunoști.

Capitolul 42

Kimberly nu credea neapărat că era o idee bună să-l facă să aştepte pe tatăl ei, dar era de acord că Winnifred trebuia să fie lăsată să aştepte. Dacă Lachlan decidea în favoarea lor, lua banii şi bijuteriile înapoiate şi lăsa lucrurile aşa, fapt în privinţa căruia Kimberly nu avea nici o îndoială că avea să se întâmple, atunci văduva urma să scape nepedepsită pentru jaf.

Faptul că o făcea să aştepte, în timp ce era închisă în camera ei, era singura pedeapsă pe care urma să o primească pentru ce făcuse. Era puţin având în vedere toate greutăţile pe care le provocase clanului MacGregor, dar tot era mai bine decât nimic.

Însă tatăl ei nu suporta prea bine aşteptarea. Avea o atitudine morocănoasă, ceea ce însemna că era foarte incomod să te afli în preajma lui. Din fericire, majoritatea timpului stătea în camera lui sau în camera văduvei, aşa că ceilalţi nu sufereau prea des din cauza stării lui.

Kimberly nu îl întrebase pe Lachlan, dar bănuia că acesta avea să-şi anunţe decizia după ce se căsătoreau. Asta avea să fie o sfidare mai mare la adresa tatălui ei. Era convinsă că Cecil ar fi preferat să plece înainte ca ea să îi încalce public dorinţele.

Bineînţeles că nu urma să participe la ceremonie. Acest lucru ar fi fost stânjenitor pentru Kimberly, însă numai dacă s-ar fi aşteptat ca el să apară. Dar nu o făcuse, deci nu îi păsa de asta. Atât timp cât Lachlan era acolo...

Crăciunul era aproape, iar Megan sugerase să se bucure mai întâi de sărbătoare, şi abia apoi să aibă loc nunta. Iar când ducesa făcea o sugestie, toată lumea era de acord.

Lui Kimberly nu i se păru nimic în neregulă cu acel aranjament. Oricum, avea multe de făcut, cumpărături, scrisori dificile către prietenii apropiaţi din Northumberland, în care să le explice de ce nu avea să se întoarcă. Şi o scrisoare lungă şi detaliată către menajera

familiei Richards, în care o instruia să îi împacheteze toate bunurile și să i le trimită în Scoția.

Cele mai importante lucruri erau obiectele de mobilier care îi aparținuseră mamei sale, anumite piese care deveniseră accesorii permanente în casă după atâția ani. Cum ar fi tabloul imens care atârna deasupra căminului din salon, decorațiunile antice din sala de mese, ceasul care fusese în familia mamei sale de la mijlocul anilor 1700.

Aceste lucruri nu însemnau nimic pentru tatăl ei, însă erau comori pentru ea, și era dispusă să lupte pentru ele. Nu fu însă necesar. Când îi dădu tatălui ei o listă cu lucrurile pe care le voia, acesta încuviință și se întoarse la ce făcea, ignorând-o. Exact așa o tratase toată viața.

Crăciunul veni mult prea repede și se dovedi a fi o zi festivă și una dintre cele mai plăcute sărbători pe care le trăise Kimberly vreodată. Cumpărase câte ceva pentru fiecare membru al familiei St. James și îi dădu tatălui ei o cutie cu trabucurile lui preferate. El nu îi dăduse niciodată un cadou. Mama ei obișnuia să îi spună că darurile pe care le primea erau de la amândoi, dar, odată ce Kimberly crescuse și aflase mai multe, nu se mai prefăcuse.

Se așteptase să nu primească nimic de la el în acea zi, așa că nu o deranjă. De fapt, nimic nu putea strica acea zi pentru ea, datorită lui Lachlan, care o tachina întruna și o prindea sub vâsc atât de des, că toată lumea glumea pe seama lor. Chiar mai minunat era că amândoi avuseseră ideea să își dea cadouri amuzante.

Lachlan izbucni în râs când ea îi înmână un baston, amintindu-și ziua în care pomenise de unul. Iar el o avertiză:

– O să te bat cu el dacă încerci să-mi numeri firele de păr rămase înainte să am măcar... treizeci de ani.

Ea îi studie părul des și replică serioasă:

– O să cadă așa repede? Ei bine, există peruci, și o să ți-o aranjez pe a ta de fiecare dată când alunecă. Fac multă mizerie când cad în supă. Mâncați supă în Scoția?

– Nu, dar servim foarte des englezi impertinenți la cină.

Ea nu-și putu menține expresia serioasă și râse.

– Nu o să am gust bun, te asigur.

– Draga mea, asta e o minciună. Știu deja ce gust ai.

Și îi demonstră asta ducând-o sub vâsc și sărutând-o repede și de multe ori, ceea ce o făcu să râdă înainte ca el să termine. Duchy îi privea de lângă noul set cu articole de papetărie și spuse:

– Dumnezeule, ar trebui să fie o lege împotriva unor asemenea zgomote. Dev, băiatul meu, arată-i cum se face treaba, bine?

Ducele o trase pe Megan, care protesta, dar zâmbea, sub vâsc, să li se alăture, iar, în scurt timp, toată lumea râdea, pentru că ei, bineînțeles, nu scoaseră nici un sunet și nu păreau a avea de gând să se oprească.

Peste puțin timp, Lachlan îi dădu cadou o umbrelă, pe care o ținuse ascunsă în haina lui. Kimberly pricepu umorul din cadou și spuse, cu un ușor zâmbet pe buze:

– Cât de curajos din partea ta!

– Pentru tine, drăguțo, o să înfrunt orice, spuse el, iar Kimberly ar fi putut jura că nu glumea deloc.

Ea îi zâmbi. Scoțianul avea talentul fermecător de a spune toate lucrurile potrivite. Pe de altă parte, mai spunea și toate lucrurile greșite, lucruri senzuale și sexuale, care nu erau potrivite pentru urechile ei – *încă* – și o făceau să roșească.

Ea îi cumpărase și o pereche de butoni cu diamante care îi aduseră un alt sărut, de data asta fără vâsc. Însă, la sfârșitul zilei, el o surprinse cu un alt cadou, unul la care nu se așteptase. Era într-o cutie mică și, în timp ce ea o deschise, el zise:

– L-am cumpărat înainte să apară tatăl tău.

După ce deschise cutia, dezvăluind un inel de logodnă, Kimberly își dădu seama de ce îi spusese el acea informație. Era modul lui de a-și cere scuze pentru că bijuteria era una simplă. Chiar și așa, era un smarald de calitate, și ea știa că el nu avea bani ca să-l cumpere, așa că îl întrebă:

– Cum?

El ridică din umeri.

– Mi-am vândut calul. Oricum, nu sunt eu mare călăreț, deci nu o să-i duc dorul. Poate o să-i accept pe cei trei pe care ducele a încercat să mi-i dea, doar ca să ajungem acasă.

Dintr-un motiv ridicol. Kimberly fu emoționată până la lacrimi. Nu trebuia să facă așa ceva. Ar fi putut aștepta până își permitea. Ea ar fi înțeles. Îi cunoștea situația. Faptul că el îi luase totuși inelul, doar pentru că voia ca ea să îl aibă înainte de nuntă, cum era tradiția, făcea gestul și mai dulce, iar ea avea să prețuiască acel inel mai mult decât orice altă bijuterie pe care o avea.

Ca să nu plângă și să nu se facă de râs, se legă de ce spusese el mai devreme, că avea să accepte cei trei cai de la Devlin, și îi spuse:

– Am făcut asta deja.

– Ce anume?

– I-am acceptat. Sunt o investiție bună. Mă pricep la lucruri de genul acesta.

– Serios? spuse el pe un ton sceptic, până când observă că zâmbetul ei era încrezut. Poate chiar te pricepi, și, Doamne, mă bucur să aud asta, drăguțo. Clanul MacGregor nu a avut mult noroc în sfera asta. Cred că era momentul.

Capitolul 43

În după-amiaza următoare, Kimberly era cu doamna Canterby, când una dintre servitoare o căută.

Una dintre noile ei rochii fusese transformată pentru nuntă. Era sigură că așa o și gândise croitoreasa când o făcuse. Nu avusese nevoie decât de câteva modificări și ornamente ca să devină perfectă pentru această ocazie. La asta lucrase femeia în ultima săptămână. Kimberly era acolo pentru proba finală și aprobare. Dar nu putuse găsi nici un defect la modificările doamnei Canterby, ale cărei gusturi erau subtile și elegante.

Servitoarea care o căută ceru să vorbească în privat cu ea. Când ieșiră pe hol, începu să-i șoptească:

– Eu curăț camera tatălui dumneavoastră și mereu mă bucur când nu e și el acolo, dar azi era în cameră și nu m-a lăsat să intru, nici măcar nu mi-a răspuns când am bătut. Dar știu că e acolo, pentru că am auzit plânsete de partea cealaltă a ușii.

– Plânsete?

– Da, doamnă.

– *Plânsete?*

– Da, doamnă, repetă fata, încuviințând din cap, de parcă asta ar fi ajutat-o pe Kimberly să nu mai aibă îndoieli.

Nu avu acest efect. Kimberly nu putea crede așa ceva până nu vedea cu ochii ei. Ce prostii! Probabil o pisică intrase la el în cameră, și acum voia să iasă. Probabil tatăl ei nici măcar nu era în cameră, iar fata nu știa să facă diferența dintre mieunatul unei pisici și plânsul unui om.

Oftă.

– Foarte bine, o să mă duc să văd ce s-a întâmplat după ce mă schimb, îi spuse fetei. Mulțumesc că mi-ai spus despre asta.

Kimberly nu se grăbi. Toată situația era prea absurdă. Când plecă de la doamna Canterby, era aproape hotărâtă să nu-și bată capul cu asta. Camera tatălui ei era în altă aripă a casei, și avea ceva de mers

până acolo. Ar fi o pierdere de timp. Dar nu putea lăsa acolo pisica aia care părea disperată să iasă.

Așa că se îndreptă spre camera tatălui ei, dar, când ajunse acolo, nu auzi nici un zgomot dinăuntru. Bătu ușor, însă tot nimic. Apoi, deschise ușa ușor, așteptându-se ca o pisică să țâșnească pe lângă picioarele ei. Nu se întâmplă asta. Așa că deschise ușa mai mult și îl văzu pe tatăl ei stând pe scaun, cu o mână peste ochi.

Purta un halat, ca și cum nu s-ar fi îmbrăcat de când se trezise. Fu surprinsă, după care puțin îngrijorată. Dacă chiar plânsese, lucru imposibil de crezut de altfel, dar...

– Ești bine? întrebă ea.

Vocea lui o șocă. Mâna îi căzu și dezvălui niște ochi înroșiți, dar fără lacrimi. Dar poate fuseseră. Poate el tocmai le șterse.

– Bine? Sigur. De ce nu aș fi bine?

Kimberly clipi. Cuvintele acelea fură bălmăjite. Apoi, observă sticlele aproape goale de băutură de pe masa de lângă el.

Era beat. Incredibil. Cecil Richards nu bea niciodată în exces, dimpotrivă. Doar un pahar de vin seara la cină și atât. Un pahar de tărie când mergea la petreceri.

Nu îl văzuse niciodată în starea asta. Se îndoia că altcineva îl văzuse. Era o experiență unică și neașteptată, dar interesantă. Prea interesantă ca să nu întrebe:

– De ce bei după-amiaza?

– Asta fac?

– Cred că da.

– Atunci, asta fac. De ce nu aș bea, când nemernicul ăla cu care ai de gând să te măriți nu pare să se hotărască odată?

Deci asta era? Așteptarea îl împinsese dincolo de limită. Însă un răspuns tipic din partea tatălui ei ar fi fost o ceartă, nu așa ceva. Doar dacă nu cumva era îngrijorat din pricina lui Lachlan.

– Îmi amintește de Ian, mormăi el.

– Ce anume? întrebă ea, crezând că se referea la nehotărârea lui Lachlan.

– Băutul. Nici el nu rezista, bețivanul.

– Cine e Ian?

Bărbatul se întinse după sticlă, o rată și uită repede de ea în vreme ce răspunse:

– Prietenul meu cel mai bun, sau cel puțin a fost, nemernicul. Tu nu îl știi, fato. Nu merită să îl știi, așa că fii recunoscătoare pentru asta.

Prietenul lui cel mai bun? Nu știuse că tatăl ei avusese prieteni apropiați, în afară de Thomas, tatăl lui Maurice, cu care avusese mai degrabă o relație de afaceri. Atitudinea lui tăioasă îndepărta oamenii, ținându-i la distanță. Deci pe acest Ian îl cunoscuse probabil cu mult timp în urmă. Poate în acea perioadă avea și o fire mai plăcută, dacă se preocupa de lucruri precum prieteniile. Se părea că moartea adevăratei lui iubiri îl făcuse să devină dificil, iar acest lucru se întâmplase înainte de nașterea lui Kimberly.

Însă curiozitatea ei fusese satisfăcută; aflase de ce tatăl ei băuse. Nu era curioasă în legătură cu trecutul lui. De fapt, se întreba cum să îi sugereze delicat să se ducă la culcare și să doarmă, ca să-și revină, pentru că nu se simțea confortabil să îl lase așa.

– Ce făcea Ian când bea prea mult? întrebă ea, sperând să ajungă la rezultatul pe care îl dorea. Dormea?

Bărbatul nu pricepu aluzia. De fapt, era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut spune vreodată. Tatăl ei se înroși la față, semn că urma să izbucnească. Având în vedere actuala lui stare, situația putea degenera. Kimberly se pregătea să facă un pas în spate către ușă, când bărbatul explodă:

– Ce a făcut? Ce a făcut? Mi-a furat-o pe Ellie, asta a făcut. Și a ucis-o! Să ardă în iad când ajunge acolo.

Dumnezeule, nu mai auzise niciodată povestea asta. Știa doar că femeia fusese ucisă de un scoțian, motiv pentru care Cecil îi ura pe toți. Însă toată lumea spunea că fusese un accident. Ucisă de un scoțian...?

– Ian era scoțian? Vrei să spui că ai fost prieten la caterama cu un scoțian?

El o privi.

– S-a întâmplat acum mult timp, dar, da, am fost destul de naiv cât să fac greșeala asta în tinerețe. Niciodată nu am regretat ceva mai mult și niciodată nu o să mai fac greșeala de a mă încrede într-un scoțian.

– Nu înțeleg. De ce ar fura-o, dacă era prietenul tău?

– Pentru că și el o iubea și a ținut asta secret, nu mi-a spus decât după ce ea a murit. Am vrut să-l omor. Ar fi trebuit s-o fac. Mereu am regretat că nu am făcut asta.

Kimberly nu auzise niciodată ce se întâmplase, decât frânturi de poveste, de obicei când tatăl ei era nervos pe mama ei și îi arunca în față că ea fusese a doua lui alegere. Se întrebă dacă acum avea să îi spună totul.

– Cum a murit? întrebă ea.

– Ian MacFearson era beat, de asta a murit. Niciodată nu ar fi avut tupeul să fugă cu ea dacă ar fi fost treaz. A furat-o noaptea și a fugit cu ea peste graniță. Ellie a căzut de pe cal și a murit imediat. Nu am nici o îndoială că ea a sărit, pentru că nu ar fi suportat să fie dezonorată de escrocul ăla. El susține că a fost un accident, că ea a căzut când s-a împiedicat calul și și-a rupt piciorul. Al naibii mincinos, încerca să dea vina pe altcineva!

– Dacă și el a iubit-o, cum i-a suportat moartea? Probabil a fost la fel de devastat ca tine.

– A dat vina pe mine. Altfel, de ce ar fi vrut să se răzbune?

– Să se răzbune?

– Da. Încă aveam nevoie de o soție. Nu am văzut nici un motiv să mai aștept, pentru că oricum nu credeam că aveam să mai iubesc vreodată. Așa că am ales-o pe mama ta. Iar Ian a așteptat până ne-am logodit, după care a început s-o seducă pe Melissa. Voia să simt cum era să iubesc o femeie care iubea pe altcineva. Asta a fost răzbunarea lui, pentru că Ellie mă iubise pe mine, nu pe el. Și a funcționat. Nu am nici o îndoială că Melissa l-a iubit până în ziua când a murit.

Oare era adevărat? Kimberly bănuise că între părinții ei nu fusese iubire, știa că nu fuseseră apropiați, asta văzuse de mică. Pur și simplu, locuiau în aceeași casă, mergeau la aceleași evenimente, însă foarte rar vorbeau unul cu altul. Oare mama ei chiar iubise pe altcineva?

Apoi, Cecil râse, un sunet urât și arogant.

– Dar el a fost cel în pierdere, pentru că oricum nu am iubit-o. M-am căsătorit cu ea numai pentru că aveam nevoie de o soție; nu îmi păsa cine era. El s-a mutat înapoi în Scoția, înainte să îi spun că eforturile lui fuseseră în zadar. Și tot eu am râs la urmă și mai bine, pentru că fraierul nici nu a bănuit că te-a lăsat pe tine în urmă.

Kimberly rămase țintuită și nici nu mai respiră.

– Cum adică m-a lăsat în urmă?

Cecil clipi, surprins de întrebarea ei. Dar apoi ridică din umeri și spuse:

– Oricum o s-o iei pe drumul tău și ești destul de naivă cât să te căsătorești cu scoțianul ăla, deci nu ai de ce să nu știi adevărul.

– *Ce* adevăr?

– Nu ești a mea, fato. Ești a lui, aveți aceiași ochi, același păr, aceeași gură, același zâmbet. Nu-ți suport zâmbetul, pentru că îmi amintește de el. Mama ta a recunoscut asta, ba chiar a fost mândră. Dar eu te-am recunoscut ca fiind a mea. Nu aveam ce altceva să fac. Și, oricum, nu îmi păsa; nu mă așteptam să am un moștenitor de la ea, din moment ce nu o puteam atinge pentru că știam că îl iubea pe Ian. Nu am putut nici să divorțez de ea, oricât aș fi vrut să fac asta mai târziu. Din cauza scandalului. Așa că am rămas cu ea și cu tine.

Kimberly clătină din cap, atât de șocată că abia mai putea vorbi.

– Nu e adevărat. Mama mi-ar fi spus.

– Când eu am pus-o să jure că n-avea s-o facă? Nu fi proastă, fato. Promisiunea ei a fost singurul lucru care m-a oprit să vă dau afară pe amândouă și să spun întregii lumi de rușinea ei.

El nu era tatăl ei. Nu era tatăl ei. Nu era... Refrenul îi tot gonea prin minte, iar ea încerca să-l proceseze, după care înțelese că nu avea nici o legătură cu acel tiran. Iar nodul acela de vinovăție pe care îl simțise mereu pentru că nu îl iubea se dizolvă imediat. Aproape zâmbi. De fapt, simți nevoia să râdă.

Cecil nu era tatăl ei, și era încântată de asta.

Și nu spusese nimănui despre asta, până acum. Însă, la cum îl știa, Kimberly avea îndoieli că promisiunea mamei ei îl făcuse să tacă. Probabil nu dorise ca lumea să afle că fusese înșelat.

– Mai trăiește?

– Cine?

Bărbatul își rezemă capul pe spătarul scaunului și închise ochii. Băutura îl prindea din urmă, însă Kimberly nu avea de gând să rămână fără un răspuns la acea întrebare.

– Ian MacFearson. Mai trăiește?

Bărbatul încercă să-și țină ochii deschiși, după care o fixă cu privirea.

– Sper din suflet că nu. Sper că putrezește în iad.

– Dar nu știi sigur?

– Te gândești să-l cauți? Nu o să-ți mulțumească pentru veste. Nu a iubit-o pe mama ta. Doar a sedus-o, crezând că astfel o să mă rănească pe mine. Deci de ce ar vrea să aibă de-a face cu tine?

Avea dreptate, fără doar şi poate. Dar, dacă bărbatul acela trăia, putea cel puţin să îl întâlnească. Nu trebuia să-i spună că era tatăl ei. Putea să păstreze secretul. Dar cel puţin avea să ştie cum e... Şi avea să regrete dacă bărbatul se dovedea drăguţ şi decent, adică aşa cum nu era Cecil Richards? Urma să vadă ce ar fi putut avea dacă ar fi avut un tată adevărat, care să o crească cu grijă?

Oftă. Nu, poate era mai bine să nu facă asta. Era de-ajuns să ştie că Cecil nu era tatăl ei.

Kimberly se întoarse către uşă, dar se opri, îl privi şi clătină din cap.

–Ar trebui să te bagi în pat şi să dormi. Probabil vei afla decizia pe care o aştepţi mâine şi... Făcu o pauză, aducându-şi aminte de ce venise acolo în primul rând. De ce ai plâns?

–Să plâng? Se ridică brusc, îmbujorat, şi începu să bombăne. Să plâng? Mai degrabă, râdeam. Mă gândeam să-i spus ticălosului aceluia după ce te ia de nevastă că s-a căsătorit cu o bastardă.

Era evident că mintea şi nu avea de gând să admită că făcea ceva atât de normal cum ar fi să plângă. Se gândi că băutura îl făcuse melancolic în privinţa iubirii lui pierdute, dar nu avea să ştie niciodată sigur. Însă nici nu îi păsa.

Cât privea ameninţarea lui, tânăra zâmbi.

–O să mă ocup eu de asta, ce zici? Cred că Lachlan o să fie fericit să afle că am sânge de scoţian în mine.

Capitolul 44

– A scris altă scrisoare, spuse Ranald, punând un plic pe biroul lui Lachlan.

– La fel ca restul? întrebă Lachlan.

– Da.

Lachlan oftă. Nessa nu primise prea bine vestea că se căsătorea. Plânsese, ţipase şi îl implorase să nu plece în Anglia să-şi caute o soţie. Refuzase să asculte când el îi spusese că nu avea să se însoare cu ea, că ar fi ca şi cum s-ar căsători cu propria soră. Ea jurase că avea să facă rost de banii de care aveau nevoie şi că avea să-l determine astfel să se răzgândească.

Apoi, îi scrisese după ce Lachlan era deja de vreo două săptămâni la Sherring Cross, iar de atunci de încă vreo şase ori. De fiecare dată, spunea acelaşi lucru: îl implora să se întoarcă acasă, spunând că făcuse rost de bani, fără a menţiona şi cum reuşise asta. Era o minciună, evident, o măsură disperată, pentru că avea impresia că încă îl iubea şi nu voia să îl piardă în favoarea altei femei. Nu avea cum să fi obţinut destui bani cât să aibă grijă de castel mai mult timp. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, asta nu i-ar fi schimbat lui planurile. El o găsise pe femeia pe care o voia. Dorise să se căsătorească cu ea chiar şi când credea că aceasta nu avea să primească zestre, atât de mult o dorea. Aşa că citise numai prima scrisoare de la Nessa şi fusese deranjat de ea, de faptul că tânăra refuza să renunţe la obsesia pentru el, aşa că le spuse verişorilor lui să citească ei celelalte scrisori trimise de ea, dacă avea să îi mai scrie. Asta şi făcuseră, oricât de stânjenitoare li se părea acea sarcină.

– Nu o să răspunzi nici la asta? întrebă Ranald curios, după ce Lachlan nici nu se uită la cea mai recentă scrisoare.

– Ce rost are, când mâine oricum plecăm spre casă? Poate, dacă o s-o vadă pe noua mea soţie, o să-şi dea seama că vorbeam serios. Nimic altceva nu a reuşit să o convingă.

– Nu o să-i placă deloc, îl avertiză Ranald.

– Nici nu mă aştept la asta, dar va trebui să se obişnuiască. Nu o să accept tensiuni în casa mea.

– Ba fix asta o să ai din plin, la cum o cunosc pe Nessa, spuse Ranald cu zâmbetul pe buze.

– Nu, o s-o accepte pe Kimber şi o să-mi ureze toate cele bune, altfel n-are decât să meargă să locuiască cu unchiul ei la Hebrides.

În acea seară, Lachlan se întrebă dacă Kimberly aflase cumva despre Nessa şi despre problemele pe care le-ar putea provoca aceasta, căci viitoarea lui soţie părea foarte preocupată. Putea să-i fie distrasă atenţia şi pentru că se căsătoreau în dimineaţa următoare. Nervi, emoţii sau cum s-or mai numi. El nu simţea nimic de genul acesta. Însă femeile priveau lucrurile diferit şi îşi făceau griji atunci când nu era cazul, aşa că o întrebă:

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Dacă îmi spui că te-ai răzgândit, o să te târăsc în secunda asta până la Kregora, unde va trebui să trăim în păcat până când îţi va veni mintea la cap.

Ea îi zâmbi.

– Nu o să fie cazul. Pur şi simplu, m-am gândit, atâta tot.

– La ce?

În loc să îi răspundă, îl întrebă:

– Cunoşti pe cineva cu numele de Ian MacFearson?

– Dumnezeule, unde ai auzit numele acesta?

– Îl cunoşti?

– Nu. De fapt, da.

– Care din ele?

– Nu îl cunosc, Kimber, dar am auzit de el. Nu cred că e cineva în Scoţia care nu a auzit de Ian MacFearson. Unii chiar se întreabă dacă e real, căci poveştile despre el sunt atât de neobişnuite.

– Ce poveşti?

– Se spune că e unul dintre cei mai aprigi tâlhari din Scoţia. Unii spun că nu şi-a părăsit casa de când s-a întors acolo, acum mai bine de douăzeci de ani, că nu este decât un sihastru care a întors spatele vieţii. Alţii susţin că nu s-a căsătorit niciodată, dar că are atâţia copii bastarzi, că ai nevoie de ambele mâini ca să îi numeri, şi toţi sunt la fel de răi ca el. Chiar se spune că încearcă să se omoare între ei, iar el îi încurajează.

– Glumeşti, nu? întrebă Kimberly, cu o expresie şocată.

– Nu, dar astea sunt numai povești. Cred că nimeni nu știe exact cât adevăr e în toate astea. Însă mamele folosesc acest nume ca să își sperie copiii. Le spun că Ian MacFearson o să vină după ei dacă nu sunt cuminți și o să i-i dea de mâncare fiilor lui însetați după sânge. Îmi amintesc că, atunci când aveam cincisprezece ani, eu și verișorii mei am mers să îi căutăm casa, să vedem cu ochii noștri dacă era real sau doar o legendă.

– Și l-ați găsit?

– Nu l-am văzut. Am găsit o casă despre care credeam că putea fi a lui, undeva în nordul țării, cu copaci goi de jur împrejur și nori negri deasupra, dar nu ne-am apropiat. Un asemenea loc, care părea de-a dreptul malefic, nu făcea decât să susțină poveștile.

– Sau a dat naștere poveștilor, poate? sugeră ea, plină de speranță.

– Poate, dar nu am vrut să aflu. Unde ai auzit numele acesta?

– La tata... La Cecil. Se pare că Ian MacFearson a mai adăugat un bastard pe listă. Pe mine.

El începu să râdă, însă, când văzu că ea deveni serioasă, mormăi:

– Nu glumești, nu?

– Nu, și tu nu ești prea încântat de asta, nu? Te deranjează că sunt un copil bastard?

El îi luă mâna și i-o duse la buze.

– De ce m-ar deranja așa ceva? Însă fiica lui Ian MacFearson... O să dureze ceva să mă obișnuiesc cu gândul acesta.

– Nici eu nu m-am obișnuit cu el.

– Vrei să spui că ți-a zis asta abia azi? Cu o zi înainte să te căsătorești? Ce nemernic...

– Era beat. Nu cred că avea de gând să-mi spună vreodată, dar i-a scăpat, și m-am bucurat. Niciodată nu s-a purtat cu mine ca un tată; cel puțin vestea asta explică de ce. Mă gândeam că o să apreciezi asta totuși, pentru că înseamnă că sunt pe jumătate scoțiană.

– Draga mea, nu mă interesează ce sânge îți curge prin vene, deși sângele scoțian e bun, spuse el cu un zâmbet. Mă bucur și că ticălosul ăla nu e tatăl tău. Acum, pot să recunosc că mă temeam că vei ajunge ca el într-o bună zi.

– Nu-i adevărat, spuse ea zâmbind.

– Ba da. Ești sigură că ești singura fiică a lui MacFearson?

– Singura? Ai spus că are o mulțime de bastarzi.

– Da, așa se zvonește, dar toți sunt băieți și foarte puțini au aceeași mamă.

Ea roși când auzi acest detaliu.

– Ca să-ți răspund la întrebare, da, sunt destul de sigură, și asta pentru că știu că Cecil nu a vrut să-mi spună. A mai zis și că semăn cu scoțianul și că până și zâmbetul meu e ca al lui.

– Un tâlhar necruțător cu zâmbetul unui înger? spuse el sceptic.

– Nu cred că a fost mereu tâlhar. Dar doar Ian MacFearson ar putea confirma dacă sunt sau nu fiica lui. Dacă nu o cunoaște pe mama sau pe Cecil, cu care se pare că a fost prieten acum mulți ani, atunci totul e o minciună, nu?

– Da.

– În plus, e ceva ce Cecil nu ar vrea să se știe, din moment ce m-a recunoscut ca fiind a lui în toți acești ani. Ar fi o lovitură pentru mândria lui. Și nu i-ar fi scăpat dacă nu s-ar fi îmbătat azi. Dar poate a plănuit totul, poate nu era cu adevărat beat și a crezut că povestea te va convinge să nu te căsătorești cu mine.

– Persoanele cu un temperament ca al lui nu au de obicei răbdarea necesară pentru o asemenea înșelătorie, spuse Lachlan.

– Eu îl cred. Nu l-am crezut inițial, pentru că a fost de-a dreptul șocant. Dar a explicat atât de multe lucruri legate de felul în care s-a purtat cu mine și cu mama. Și, ca să fiu sinceră, vreau să fie adevărat. Nici nu-mi pasă dacă acest Ian MacFearson e un om de treabă. Atât timp cât contele nu e tatăl meu, nu-mi pasă cine e.

– Aproape că sunt de acord cu asta.

– Aproape?

– Dacă tatăl tău adevărat nu ar fi o legendă temută, da... Nu ai de gând să-l întâlnești pe MacFearson, nu?

Lachlan păru atât de suspicios, că tânăra râse.

– După tot ce mi-ai spus? Nu prea cred.

Scoțianul respiră ușurat, însă o asigură repede:

– Nu e vorba că nu aș vrea să te duc să-l întâlnești. Dacă asta îți dorești, asta o să facem. Dar mă gândesc că ar fi mai bine pentru tine să nu afli dacă poveștile sunt adevărate. Unele lucruri e mai bine să rămână necunoscute.

– În cazul de față, probabil ai dreptate. Apropo de necunoscut... sau de lucruri pe care nu le cunoști încă... Nu cred că tatăl meu

o să participe la ceremonia de dimineață, dar ducele a fost de acord să mă conducă.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană.

– Serios? Apoi râse. Am refuzat ultimul lucru pe care mi l-a oferit, dar nu o să am nici o problemă să te accept pe tine, draga mea.

Capitolul 45

Kimberly plutea pe un nor de fericire pe care nu și-l putea explica. Da, se căsătorea, și ar fi trebuit să fie o experiență plină de bucurie, doar că se căsătorea cu un bărbat care nu o iubea. Așa că nu avea nici un motiv să fie ridicol de fericită.

Acum, stătea în fața altarului, iar cel care urma să-i devină soț în câteva minute stătea lângă ea. Umerii li se atingeau. Era atât de chipeș când ajunse lângă el, în costumul lui negru formal și cu zâmbetul strălucitor, că o lăsă fără aer.

Era aproape ușor să creadă că el chiar voia să se însoare cu ea, că nu făcea doar lucrul onorabil. Dar se gândea că, dacă voia să aibă pace în mariajul ei, trebuia să-și suspende convingerile și să se prefacă puțin. Pur și simplu, să-l accepte ca bărbatul fermecător și senzual care era.

Kimberly se simțea frumoasă. Rochia ei crem, cu trenă din dantelă albă, îi venea perfect. Iar noua ei servitoare, Jean, fusese probabil pregătită de servitoarea lui Megan, căci avea același talent pentru crearea unor coafuri flatante.

Megan o alesese personal pe fată și i-o trimise lui Kimberly când auzise că Mary fusese concediată. Era tânără, avea o atitudine plăcută și era dispusă să se mute în Scoția cu Kimberly.

– Dacă te duci într-un loc nou, unde nimic nu ți-e familiar, trebuie să ai propria servitoare, îi spusese Megan. Iar Jean o să-ți fie loială, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Kimberly încercă să fie atentă la ceremonie, căci trebuia să dea niște răspunsuri. La bine și la rău... până când moartea ne va despărți. Ce jurăminte solemne, serioase, în contrast cu fericirea soțului ei, care nu reuși să nu zâmbească!

Când Lachlan îi luă mâna și ea privi în jos, văzu că el nu îi puse pe deget numai o verighetă, ci și un inel de logodnă magnific cu diamant, care se asorta cu verigheta. Era cea mai mare piatră pe care o văzuse vreodată, înconjurată de perle mici roz perfecte. Era una

dintre bijuteriile MacGregor. Acestea îi fuseseră înapoiate cu o zi în urmă. Fu atât de uimită de inel, că aproape nu îl opri pe Lachlan când vru să i-l scoată pe cel cu smarald. Însă o făcu.

El o privi întrebător, pe punctul de a se încrunta, iar Kimberly îi şopti:

– Mie îmi place primul pe care mi l-ai dat, pe ăsta prefer să îl port, dacă nu te superi.

Lachlan zâmbi. Chiar dacă nu trebuia să o sărute, o făcu. Preotul trebui să tuşească de câteva ori înainte pentru ca Lachlan să se oprească. Când ceremonia se termină, o sărută din nou. Acum, erau căsătoriţi. Kimberly era atât de captivată de acest gând, că abia auzi felicitările care urmară. Peste puţin timp, plecau de la Sherring Cross.

Devlin le oferise una dintre trăsurile ducale pentru călătorie. Ba chiar le oferise un birjar şi călăreţi care să îi însoţească. Surprinse apoi pe toată lumea, inclusiv pe soţia lui, când îi spuse lui Lachlan că era bine-venit să îi viziteze din nou. Şi chiar vorbea serios. Bineînţeles că adăugă apoi cu un zâmbet:

– Dar nu prea des, da?

Acest lucru făcu plecarea mult mai plăcută. Kimberly abia îşi reţinu lacrimile când îşi luă rămas-bun de la Megan. Ducesa îi devenise cel mai apropiat prieten pe care îl avusese vreodată. Avea să-i fie dor de ea, dar promise să îi scrie. Iar Megan îi promise să îi viziteze în Scoţia la un moment dat.

Planul fusese să plece imediat după ceremonie. Aşa că tânăra se dusese de dimineaţă să îl vadă pe conte pentru ultima oară. Îl găsise abia trezit şi arţăgos. Iar Kimberly nu îşi pierduse vremea sperând la cuvinte frumoase de bun-rămas. Era incredibil că acea vizită nu îi stricase toată ziua. Dimpotrivă. Faptul că ştia că nu avea să îl mai vadă pe conte o făcea şi mai fericită.

– Nu mă aştept să participi la nunta mea, îi spusese. Ar fi o ipocrizie să o faci, şi tu nu eşti ipocrit.

– Nu, nu sunt, şi nici nu suport proştii, şi, dacă tot ai de gând să te căsătoreşti cu...

– Hai să nu deschidem subiectul acesta. O să mă căsătoresc cu el şi nu te afectează cu nimic asta, aşa că ţine-ţi părerea... Îmi pare rău, nu am venit aici ca să mă cert cu tine.

– Fată nerecunoscătoare, bombănise el.

– Nu, nu sunt nerecunoscătoare. De fapt, chiar vreau să-ți mulțumesc că ți-ai împărțit casa cu mine în toți acești ani, că m-ai hrănit și m-ai îmbrăcat. Ar fi fost drăguț dacă ai fi oferit și ceva din tine, dacă tot ai fost de acord să mă crești, dar, la cât de mult mă urai, e de înțeles de ce nu ai făcut-o.

Se pare că atinsese un punct sensibil. El se înroșise și spusese:

– Niciodată nu te-am urât, fato. L-am urât pe tatăl tău, iar tu îmi amintești prea mult de el.

– Acum, nu va mai trebui să-ți faci griji pentru asta. Nu e nici un motiv pentru care să ne mai vedem vreodată. Așa că îți spun adio. Sper că o să fii fericit cu Winnifred.

– Deci nu o s-o pună sub acuzație? O să renunțe la toată treaba asta?

– A luat înapoi bijuteriile MacGregor și actele casei lui Winnifred. Dacă faci un act pentru bancă și i-l dai înainte să plecăm, atunci, da, o să renunțe la acuzații.

– Mulțumesc.

Kimberly fusese șocată să audă acele cuvinte din gura lui. Nu reușise decât să încuviințeze din cap și să se întoarcă. Dar mai avea o întrebare care ardea să fie pusă, și numai el putea să îi răspundă. Așa că se oprise în ușă și îl privise pe bărbatul pe care timp de douăzeci și unu de ani îl considerase tată. Dar nu fusese niciodată un tată pentru ea sau un soț adevărat pentru mama ei. Voia să știe, avea nevoie să știe de ce acceptase mama ei asta. Așa că îl întrebase:

– De ce nu te-a părăsit? Avea banii s-o facă. De ce a rămas, când a fost atât de nefericită cu tine?

El o privise încruntat, dar îi răspunsese:

– Pentru că a fost crescută să facă ce trebuie făcut. Spre deosebire de tine, ea și-a ascultat mereu părinții, indiferent de situație. I s-a spus să se căsătorească cu mine, și asta a făcut. Și s-a bucurat cum a putut, așa cum era potrivit.

– S-a bucurat cum a putut? întrebase ea neîncrezătoare. S-a simțit mizerabil în toți acei ani, iar tu spui c-a făcut-o pentru că era lucrul corect?

Bărbatul roșise din nou. Nu voise să spună mai multe, dar totuși o făcuse:

– A stat și pentru tine. Nu a vrut să fii considerată un copil bastard. Știa că, dacă pleca, nu aveam să-i păstrez secretul.

Kimberly încuviințase din cap.

– Chiar ai păcălit-o, nu-i așa?

– Ce naiba vrei să spui?

– Tu te simțeai mizerabil, așa că și ea trebuia să se simtă mizerabil. Asta era, nu?

– Aș fi...

– Ba nu, nu ai fi făcut asta. Așa cum nu o să spui nimănui acum că nu sunt fiica ta. Pentru că de cine se râde într-o asemenea situație: de nevasta care a călcat strâmb sau de soțul care a fost destul de fraier cât să lase să se întâmple așa ceva? Iar tu niciodată nu o să recunoști că ai fost un fraier. Amândoi știm asta. Aș fi vrut ca și mama să știe. De fapt, aș fi vrut ca tu să o fi dat afară când ai aflat. Ar fi fost mult, mult mai fericită dacă ai fi făcut asta. Știu că și eu aș fi fost.

– Ești o proastă dacă crezi asta, fato. O femeie singură, cu un copil bastard, este izolată de restul lumii. Mama ta avea prea multă mândrie ca să suporte asta. Scandalul ar fi distrus-o. Cel puțin, cu mine, își putea ține capul ridicat și locul în societate, și era recunoscătoare pentru asta. Și nu s-a simțit complet mizerabil. Te-a avut pe tine. A avut grijă de tine. Dar eu ce-am avut? Nimic.

– M-ai fi putut avea pe mine. Ai fi putut să-ți deschizi inima, și te-aș fi iubit. Dar am uitat că îți aminteam de el.

– Crezi că eu nu am regrete? zisese el țâfnos. Am.

– Atunci, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toți trei, dar cel mai mult pentru mama. Nu o să aibă o a doua șansă la fericire, dar noi doi vom avea.

– Nu și dacă te căsătorești cu scoțianul ăla, prezisese el.

– O să-ți demonstrez că greșești.

Capitolul 46

„O să-ți demonstrez că greșești."

Exact asta și făcuse Kimberly. Fusese fericită toată ziua, după ce îl văzuse pe conte pentru ultima oară. Însă, dintr-un anumit motiv, în seara asta era asaltată de îndoieli.

Se opriseră peste noapte nu la un han, cum crezuse că aveau să facă, ci la una dintre proprietățile familiei St. James, care fusese pregătită special pentru noaptea nunții lor, din partea ducelui și a ducesei. Lachlan fusese la fel de surprins ca ea. Însă birjarul lor și călăreții avuseseră instrucțiuni clare. Iar angajații de la casa mare fuseseră și ei anunțați.

Kimberly fu dusă direct în dormitorul principal, unde i se pregătise o baie fierbinte. Două servitoare și Jean o ajutară să se spele. Când se întoarse în dormitorul principal, găsi o masă cu lumânări, care fusese aranjată în timp ce se spăla, iar dinspre căruciorul cu mâncare de lângă ea veneau niște arome delicioase. Și mai avea o surpriză. Pe patul mare, cu așternuturi albastre din satin, erau un neglijeu și un capot noi, din partea doamnei Canterby, cu siguranță, la cererea lui Megan. Erau dintr-o mătase albastră-verzuie, care avea o nuanță de bijuterie în lumină. Nu era ceva ce Kimberly ar fi ales pentru ea. Cu bretele subțiri și decolteu adânc, rochia i se mula pe abdomen și șolduri și apoi cobora încă puțin pe picioare.

Când o probă, fu șocată de câtă piele era expusă și luă capotul ca să se acopere, însă descoperi că nu era ca acele capoate cu care era obișnuită. Avea mâneci lungi și mult material la spate, care plutea în urma ei când mergea, dar nu avea nici un pic de material în față, ca să se acopere. De fapt, asta nu era chiar adevărat. Avea o bucată subțire de dantelă neagră pe margine care acoperea bretelele și aluneca de o parte și de alta a sânilor, până jos.

Era pe jumătate capot, pe jumătate pelerină cu mâneci. Era creat ca să complimenteze rochia, nu ca să o ascundă. Iar Kimberly era

şocată că se aşteptau să ia cina cu Lachlan purtând asta. Clătină din cap, refuzând ideea, când una dintre servitoare spuse:

– Sper că vă place, Lady Kimberly. Excelenţa Sa ducesa va fi dezamăgită dacă nu.

Kimberly ar fi vrut s-o omoare pe fată. Acum, trebuia să poarte compleul. Nici măcar nu putea spune că era prea frig pentru el, din moment ce focul din vatră încălzise camera.

Jean îi sugeră să îşi pună cameea. Da, orice ca să mai acopere din piele, oricât de puţin. Însă tot nu era de ajuns. Sânii ei se revărsau din cauza decolteului adânc, şi se simţi mai goală decât dacă nu ar fi purtat nimic. Avea de gând să se îmbrace în altceva, dar după ce ieşeau din cameră servitoarele lui Megan. Lachlan ajunse însă înainte de asta.

Cameea nu reuşi să acopere mare lucru. Dimpotrivă, nu făcu decât să atragă privirea lui Lachlan spre decolteu, iar Kimberly luă foc de ruşine, pentru că şi scoţianul părea şocat – sau cel puţin atât de surprins încât remarca lui despre mirosurile delicioase care se simţeau fu întreruptă brusc. Şi nici nu se uită discret în altă parte. Pur şi simplu, se holbă la sânii ei, până când una dintre servitoare tuşi, iar Lachlan roşi. Însă farmecul lui ieşi la suprafaţă şi creă o atmosferă relaxată, vorbind despre călătorie, despre drumul pe care aveau să meargă în ziua următoare, despre casă şi despre faptul că nu avea să mai fie surprins de generozitatea ducelui. Chiar îi mărturisi că Devlin îl uimise când îşi ceruse scuze pentru că nu crezuse povestea lui Lachlan despre moştenirea lui furată.

Înainte să-şi dea seama, Kimberly era atât de captivată de el, că uită de decolteul ei adânc. Erau la jumătatea cinei, iar servitoarele plecară. Atunci, o copleşiră îndoielile.

Era deplasat din partea ei să creadă că urmau să aibă o noapte a nunţii? Doar pentru că împărţeau o masă în dormitor nu însemna că aveau să împartă şi patul. Lachlan îşi făcuse datoria căsătorindu-se cu ea. Dacă nu avea de gând să îi fie soţ după aceea? Dacă se aştepta la un mariaj ca uniunea groaznică a părinţilor ei? În cazul ăsta, avea să-i fie greu să se prefacă a avea mariajul perfect.

Fu uimită când Lachlan se ridică dintr-odată, îşi aruncă şervetul şi veni lângă ea, luând-o de mână.

– Ce...

Atât reuși să spună înainte ca el să o ducă spre pat. Se opri acolo, îi cuprinse fața între palme și o sărută atât de apăsător, că genunchii ei se înmuiară, așa că se ținu de el.

El mormăi și spuse:

– Nu știu cum m-am abținut atât de mult. Voiam să le dau afară pe afurisitele de servitoare. Îmi venea să mă cațăr pe masă și să te mănânc pe tine, nu afurisita de mâncare. Dacă mai porți vreodată așa ceva, nu o să fiu responsabil de actele mele. Înțelegi, Kimber? Nu am nevoie să fiu provocat, când deja te doresc tot timpul.

Părea furios, însă mâinile lui erau extrem de tandre în timp ce o mângâiau și îi dădură jos capotul. În ochii lui era atât de multă pasiune.

– Drăguțo, aveam planuri pentru seara asta. Voiam să fac dragoste cu tine încet, să te fac să mă dorești la fel de mult cât am avut eu nevoie de tine în toate aceste săptămâni. Voiam să te fac să mă implori să te fac a mea, dar acum eu sunt cel care imploră.

Se lăsă în genunchi în fața ei, cu brațele în jurul picioarelor lui Kimberly și gura lipită de abdomenul ei. Kimberly încercă să respire. Abia putea să stea în picioare.

– Implori... ce anume? reuși să întrebe.

– Iertarea ta, pentru că trebuie să te am acum. Îți jur că simt că o să mor dacă mai aștept un minut.

Mâinile ei se odihniră pe capul lui în timp ce răspunse cu glas șoptit:

– Nu vreau să devin văduvă așa repede, Lachlan MacGregor.

El o privi, apoi zâmbetul îi apăru pe chip, atât de frumos și de emoționant. Și nu glumise în legătură cu nevoia lui de a se grăbi. Se ridică, o întinse în pat și se lungi deasupra ei, toate dintr-o singură mișcare. Kimberly abia avu timp să respire, când limba lui plonjă adânc în gura ei, iar bărbăția lui se afunda și mai mult în căldura ei primitoare. El gemu din nou, pentru că ea era pregătită pentru el. Dar de ce nu ar fi fost? Când îl auzise spunându-i câtă nevoie avea de ea, valuri de călduri îi asaltaseră corpul. Însă știa că acele cuvinte aveau să o înmoaie. Nu fu nevoie decât de câteva secunde ca și ea să simtă aceeași dorință nimicitoare în timp ce el o penetra iar și iar. Ea era acolo, îl primea la fiecare mișcare, și i se alătură când el se duse dincolo de limită, într-un val pulsant de fericire.

Îi luă ceva timp până când bătăile inimii și respirația îi reveniră la normal. Îl ținu aproape până își reveni, asta în timp ce îl mângâia

și se minuna de unicitatea acelui act. Cât de puternice erau dorințele când aveau provocarea potrivită. Lachlan MacGregor era toată provocarea de care avea nevoie.

Fața lui încă era îngropată în gâtul ei, respirația încă greoaie, când îl auzi șoptind:

– Am zis eu cumva să facem asta încet?

– Cred că da.

El se ridică și îi zâmbi.

– Și ceva despre implorat?

– Nu, cred că ți-ai imaginat asta.

Lachlan râse. Ea își dădu ochii peste cap. Petrecură o noapte foarte lungă.

Capitolul 47

Kimberly auzise despre castelul Kregora de câteva ori, dar mereu își imaginase ceva nu chiar atât de masiv sau de vechi. Majoritatea castelelor aveau părțile lor vechi, turnul circular, salonul cel mare, capela mică, dar rezistentă, dar aveau și părți noi, care se potriveau de minune cu zonele originale ale castelului.

Însă Kregora era fix invers. Dacă avea ceva modern, era clar în spatele zidurilor de piatră. Turlele și crenelurile erau vizibile pe două turnuri mari și dreptunghiulare. Avea chiar și un pod basculant și hersă. Oare încă funcționau, după sute de ani?

După surpriza inițială, Kimberly recunoscu faptul că era un edificiu impresionant, care se afla pe faleza unui lac mare ce se unduia ca un râu. Dincolo de apă, se ridicau dealuri și munți care formau un cadru aparte pentru castel. Pe alocuri, mai era câte o casă, iar în depărtare se zărea un alt castel, dar nu la fel de mare ca Kregora. În acea perioadă a anului, nu era nimic verde, însă munții cu gheață pe vârfuri și dealurile creau o priveliște magnifică. Întreaga scenă o lăsă pe Kimberly fără aer, atât de frumoasă era.

Lachlan o privise ca să îi vadă reacția care i se putea citi pe față. Scoțianul zâmbi mulțumit și spuse:

– Bun venit acasă, drăguțo.

– Deși în munți totul e destul de searbăd, aveți o țară frumoasă!

– Ai observat deci? replică scoțianul mândru.

– La fel ca Kregora, de altfel.

– Da, așa e.

– Dar aveți șemineuri aici? Așternuturi calde? Cărămizi fierbinți?

Ultima parte a călătoriei fusese foarte friguroasă; cu cât călătoreau mai spre nord, cu atât devenea mai rece, așa că era de înțeles de ce se gândea ea la asta, chiar dacă îl tachina. Lachlan râse.

– Nu-ți face griji, Kimber, o să-ți țin eu de cald și o să țin șobolanii departe.

– E bine de știut... Șobolani?!

– Poate doar câțiva șoareci mici.

Îl fixă cu privirea, temându-se că, de data asta, el nu o mai tachina. Se știa că în castele locuiesc astfel de creaturi. Însă asta era valabil pentru orice loc în care nu se menținea curățenia.

– Dacă chiar ai șoareci care aleargă pe aici, te asigur că în scurt timp își vor căuta o casă nouă, spuse ea cu o strălucire hotărâtă în ochi.

Această idee îl făcu pe Lachlan să zâmbească. Winnifred avusese bine grijă de loc, iar lucrurile merseră ca unse fără să pară că ea se agita. Nessa, care preluase aceleași responsabilități, prefera să se joace cu câinii sau să meargă la vânătoare. Castelul se deteriorase sub supravegherea ei, deși tânăra era prea mândră ca să recunoască asta.

Când își aminti de verișoara lui băiețoasă, Lachlan întrebă:

– Ți-am spus despre Nessa?

– Verișoara ta care crede că e îndrăgostită de tine și că ar fi trebuit să te căsătorești cu ea? *Acea* Nessa?

Lachlan se înroși de furie.

– Care din diavolii aceia ți-a zis?

Ea îi zâmbi.

– Amândoi. Nu împreună, ci separat, fără să știe că amândoi avuseseră aceeași idee. Mi s-a părut amuzant când Gilleonan îmi spunea același lucru ca Ranald.

– Ți-aș fi spus chiar eu, zise el cu voce joasă.

– Da, văd. Dar amândoi aveau impresia că îți fac un serviciu, deci nu ai de ce să fii supărat pe ei. Au vrut să mă asigure că nu ai decât sentimente frățești pentru acea fată. Păreau îngrijorați că o să fiu geloasă sau ceva prostesc de genul acesta, dacă nu înțelegeam cum stăteau lucrurile. De parcă aș fi geloasă din fire.

Lachlan zâmbi și își aminti de acea zi când patinaseră, și latura ei deloc geloasă ieșise la suprafață – la fel ca a lui de altfel.

– Sper că Nessa o să își lase la o parte încăpățânarea și o să-și revină după ce te cunoaște, spuse el sincer. Nu există nici un motiv pentru care să nu fiți prietene.

Slabe șanse! Două femei care iubeau același bărbat...

Kimberly rămase nemișcată. Închise ochii. Nu, nu avusese acel gând. Trebuia să rămână detașată, să se bucure de el, da, să se distreze cu el, da, să îi fie o soție bună, dar inima trebuia să și-o țină pentru

ea. Dacă îl iubea, avea să vrea ca și el să o iubească pentru totdeauna, dar nu urma să aibă parte de asta.

Era păcat că dispoziția ei se strică tocmai când ajunseră la castelul Kregora. Dar avea să își dea silința să își schimbe perspectiva asupra situației, ca să poată trăi în pace alături de soțul ei și să se prefacă în continuare că totul era exact așa cum și-ar fi dorit.

Întoarcerea lordului era așteptată de câteva zile, iar de dimineață fusese trimisă vorbă cu ora aproximativă a sosirii lor. Astfel, curtea interioară era plină ochi cu membri ai clanului MacGregor, care veniseră de la kilometri depărtare doar ca să-l întâmpine pe Lachlan și să o vadă pe mireasa lui. Formau o mulțime gălăgioasă, iar unii bărbați purtau costumația tradițională, în ciuda vremii reci. Tartanul cu albastru, verde și negru al clanului MacGregor era vizibil la bărbați, femei și copii.

Cu toate salutările calde și urările de bine, dură ceva până trecură de uși, în salonul principal – sau în ceea ce Kimberly presupuse că era salonul principal. Când trecu de ușile duble uriașe, tânăra fu încântată să descopere că, deși castelul Kregora nu se schimbase pe dinafară, fusese complet transformat înăuntru.

Ce reprezentase cândva sala cea mare fusese împărțită în camere normale, cum s-ar găsi în majoritatea caselor, un salon, o cameră în care să se ia masa, o sală de biliard și câteva alte camere pe care avea de gând să le examineze mai târziu. Toate aveau pereți groși de lemn. De fapt, descoperi că toate pietrele din castel fuseseră acoperite cu lemn, pentru izolație, iar unele fuseseră placate și aveau tapet.

Deja găsi locul perfect pentru ceasul bunicului ei, la intrarea în salon. Aruncă un ochi în încăperea în care se lua masa și observă că nu era nici un cabinet cu porțelanuri, așa că se potriveau ale ei, care aveau să fie trimise cu restul bunurilor sale.

– Ea e?

Kimberly nu o văzuse pe tânăra care apăruse în spatele lor, dar avea senzația că acel ton sarcastic era al Nessei MacGregor. Descoperi că avu dreptate după ce Lachlan făcu prezentările. Era micuță. Kimberly se uita în jos la ea. Și era captivant de frumoasă, cu părul negru lung, prins într-o singură împletitură, și ochi cenușii mari și furtunoși. Era și foarte slăbuță și avea un aer regal, în ciuda mărimii mici.

După prezentare, pe care aceasta o ignoră, și după o privire batjocoritoare în direcția lui Kimberly, fata îi spuse lui Lachlan:

– E probabil foarte bogată, pentru că drăguță sigur nu e. Și e o afurisită de uriașă! Unde ți-era mintea, Lachlan, când te-ai căsătorit cu o fătucă banală ca asta?

Spuse totul tare, cât să o audă toată lumea. Zecile de oameni care îi urmară în sală tăcură. Kimberly fu șocată, iar obrajii îi luară foc. Niciodată nu fusese ținta unei răutăți directe din partea unei femei. Nessa zâmbi, mândră de ea.

Fu mândră de ea până când Lachlan spuse:

– Vrăjitoare mică. Are o frumusețe unică, și ești oarbă dacă nu o vezi. Și nu e uriașă. Pentru mine, are mărimea perfectă. Tu nu crezi asta pentru că ești cât un copil.

Lovise un punct sensibil, deoarece Nessa începu să țipe:

– Un copil care a obținut banii de care aveai nevoie! Nu trebuia să te măriți cu o afurisită de englezoaică numai pentru banii ei!

– Nessa, i-am cerut să se mărite cu mine când credeam că este săracă. Nu ți-a trecut prin cap că poate o iubesc? Și să nu-i mai spui englezoaică, căci are un tată la fel de scoțian ca noi doi.

– Cine?

– Nu contează cine...

– Așa credeam și eu, îl întrerupse fata, afișând un zâmbet obraznic. E o minciună, ca să fie acceptată aici, lucru care nu o să se întâmple.

Lachlan se înnegri la față când auzi acuzația și strigă:

– Acum, mă faci mincinos? Dacă vrei să știi, e Ian MacFearson. Urmă un freamăt colectiv, care îl făcu să se uite prin sală și să adauge: Nu vreau ca vestea să se ducă dincolo de Kregora. Aș prefera ca legenda să nu ne facă o vizită.

Lumea încuviință, iar Nessa păru să fie redusă la tăcere. Lachlan încă era furios că reușise să-i strice sosirea acasă cu gelozia ei și o pusese într-o situație jenantă pe Kimberly, care era în continuare tăcută și îmbujorată. Kimberly era mai mult decât rușinată. Era șocată. Gelozia nu era o scuză pentru un comportament atât de răutăcios. Tânăra merita să fie pedepsită. Nimeni nu o învățase bunele maniere? Se părea că nu, iar Kimberly era convinsă că asta nu fusese ultima dovadă a furiei sale. Oare lumea se aștepta ca ea să suporte asemenea atacuri verbale de fiecare dată când ea și Nessa se întâlneau? Slabe șanse.

Lachlan îi sări în apărare. Nu era prima oară, și se părea că era în natura lui să facă asta. Însă, în acest caz, ea era soția lui. Nu putea

să nu facă asta. Ba chiar mințise că o iubea. De fapt, nu trebuia să o facă. La cum formulase întrebarea, nu recunoscuse nimic, doar făcuse aluzie la iubire.

Însă Nessa locuia acolo. Aveau să fie momente când Lachlan nu avea să poată interveni. Iar Kimberly nu știa cât putea suporta înainte să riposteze. Probabil urma să afle.

Capitolul 48

Kimberly ar fi preferat să rămână în camera ei până își revenea complet după acea primă întâlnire dezastruoasă cu Nessa. Însă moșierul era acasă, și fusese organizat un banchet pentru acea primă noapte la Kregora, cu toți membrii clanului, precum și cu vecinii apropiați.

Lachlan își ceru scuze pentru comportamentul Nessei când o duse pe Kimberly sus ca să îi arate camerele private. Încercă să o tachineze spunându-i că una dintre cele patru camere putea fi pentru garderoba ei sau pentru ce dorea, atât timp cât nu dormea acolo. Avea să existe un singur pat, pe care să-l împartă. Nu obținu însă o reacție clară de la ea. În cele din urmă, o lăsă singură ca să se odihnească și să se acomodeze.

Tânăra nu avea chef de odihnă însă. Trebuia să existe un leac pentru stările proaste. Kimberly o ajută pe Jean să îi aranjeze lucrurile, în timp ce servitoarea vorbi aproape întruna, ca să îi distragă atenția. Kimberly o trimise apoi să afle unde fuseseră puse lucrurile de la Northumberland. Nu avea să simtă că Kregora era cu adevărat casa ei până când comorile ei nu erau aranjate la locul lor și nu își punea și ea amprenta asupra locului.

Camerele lui Lachlan erau chiar drăguțe. Intra multă lumină prin geamurile mari, ce ofereau priveliști splendide către lac și munții aflați dincolo de el. Dormitorul, care era cea mai mare dintre camere, chiar avea un mic balcon cu uși franțuzești și priveliște către un doc aflat jos. Își imagină că vara ar fi drăguț să ia micul dejun acolo. Perdele de un verde-închis încadrau fiecare geam. Tapetul era în nuanțe diferite de albastru, cu numeroase tablouri cu doamne și domni din tribunalul francez din perioada în care perucile albe erau la modă. Covoarele groase erau atât de mari, că acopereau aproape fiecare centimetru al podelelor și fuseseră probabil făcute la comandă, căci erau cu albastru și negru pe fundal verde – culorile tartanului MacGregor.

Una dintre camere clar era folosită de Lachlan ca garderobă – erau acolo o mulțime de haine de-ale lui – și ca zonă de relaxare. Erau un șezlong acolo, un birou mare, mai multe scaune și mese. Era destul de mare pentru a servi ambelor scopuri. La fel era și cealaltă cameră, pe care Kimberly o urma să o folosească pentru hainele ei, cel puțin până când venea momentul să facă o cameră pentru copii. Asta dacă nu era deja una pe acolo pe undeva.

Gândul că propriii copii aveau să alerge la un moment dat prin acele camere o făcu să se simtă mai bine. Chiar aștepta cu nerăbdare să exploreze restul castelului. Când Jean îi spuse că lucrurile ei trimise din Northumberland fuseseră depozitate în subsol, inclusiv hainele, nu-și puse prea multe întrebări. Pur și simplu, o luă pe servitoare cu ea ca să afle dacă pivnița nu era altceva decât te-ai aștepta, așa cum fusese sala cea mare. Nu era. Era întunecată și umedă și singurul loc din castel în care încă erau folosiți pereții de piatră – și casa a numeroși păienjeni. Era și murdară, fiind locul unde se depozita cărbunele, principalul combustibil, din moment ce în Scoția nu existau prea mulți copaci.

Femeile trebuiră să se întoarcă pentru a căuta o lanternă și câțiva servitori mai voinici care să ducă mobila și geamantanele sus, odată ce le găseau. Localizarea lucrurilor fu altă problemă. Acolo jos erau multe camere, dintre care unele fuseseră probabil celule la un moment dat, și holuri înguste care duceau în toate direcțiile. Secole de lucruri păreau a fi depozitate acolo, în cea mai mare parte mobilă veche, acoperită cu pânză de păianjen.

Când găsiră în sfârșit încăperea cu lucrurile lui Kimberly, tânăra răsuflă ușurată doar o clipă, până văzu cât de distruse erau amintirile ei de familie. Ceasul de la bunicul ei era căzut într-o parte, îi lipsea o limbă și era crăpat, ca și cum ar fi fost lovit cu un topor. Dulapurilor le lipseau picioarele, ușile le fuseseră rupte și aveau și ele urme de topor.

Tabloul imens arăta ca și cum cineva trăsese de el până când rama și pânza se crăpară la mijloc. Mesele mici, banca veche de trei sute de ani, vasele antice... totul era distrus. Până și geamantanele cu haine fuseseră deschise, și hainele aruncate pe jos.

Kimberly se uita și era atât de îngrozită, că nu putea respira. Făcu un pas înainte, apoi un altul, după care căzu în genunchi, cu mâna întinsă. Începu să plângă. Asta fusese tot ce îi rămăsese de la mama ei, și acum era distrus, bun numai pentru foc. Faptul că cineva făcuse

intenționat asta era de neconceput. Nu exista decât o singură persoană care ar fi putut face așa ceva. Kimberly se ridică și spuse:

– Nessa...

– Doamnă, lucrurile astea distruse nu sunt ce căutam, nu? întrebă Jean, îngrozită.

Kimberly nu răspunse. Se uită spre servitorii nedumeriți și întrebă calm:

– Unde ar fi Nessa acum?

Unul ridică din umeri, celălalt spuse:

– Cel mai probabil unde e și moșierul. Fătuca aia a fost mereu umbra lui.

– Și unde ar fi asta?

Acum, amândoi ridicară din umeri. Kimberly nu mai puse întrebări. Avea să-l găsească pe el, și pe ea, chiar dacă trebuia să caute în tot castelul. Și, când avea să îi găsească, Nessa urma să plătească pentru asta. Se sufoca de durere și era atât de furioasă, că nu știa ce urma să facă, dar crima nu era exclusă.

Îl găsi mai întâi pe Lachlan, cu ușurință, într-un birou. Acum, că revenise, zeci dintre rudele lui aveau nevoie de atenția lui, pentru rapoarte, plângeri, vești bune și altele. Iar la Kregora nu prea existau formalism și, după cum avea ea să afle, intimitate. În loc ca oamenii să aștepte pe hol ca să intre pe rând la el, erau cu toții înghesuiți într-o cameră, care, din fericire, era una mare.

Lachlan zâmbi când o văzu intrând, până îi observă lacrimile, de care nici ea nu mai fusese conștientă. Abia se uită la el, căutând-o din priviri pe verișoara lui, dar nu o văzu pe Nessa și mai că dădu să plece. Însă apoi o observă, și asta numai pentru că Nessa își ridicase capul să vadă ce îi atrăsese atenția lui Lachlan. Fata stătea pe un taburet, lângă perete, și asculta ce se întâmpla. Probabil Lachlan nici nu știa că era acolo.

– Kimber, ce s-a întâmplat? întrebă Lachlan îngrijorat.

Tânăra nu se apropie de el. Era cu ochii pe Nessa și nu voia decât să ajungă la ea. Însă Nessa o văzu și nu rămase locului. Sări în picioare și fugi după birou, punând piesa de mobilier și vreo șase oameni între ele.

– Lachlan, ține-o pe uriașa aia departe de mine! țipă Nessa. E nebună!

– Nebună, zici? spuse Kimberly în timp ce-şi făcea loc prin mulţime. Ştii măcar ce ai făcut? Ai distrus nişte lucruri preţioase. Erau tot ce îmi rămăsese de la mama mea, care e moartă!

– Nu am distrus nimic. Totul a fost trimis exact cum ai văzut!

Kimberly se opri, până îşi aminti de urmele de topor.

– Nu te cred...

– E adevărat, insistă Nessa. Birjarul a zis că a pierdut o roată, şi totul a căzut, pentru că nu fusese legat cum trebuia.

– Căderea de la câţiva metri nu explică modul în care au fost afectate toate obiectele.

– A fost mai mult de atât. S-a întâmplat pe marginea unei râpe, deci totul a căzut pe stâncile în jos.

Era posibil. Puţin probabil, dar posibil. Doar pentru că Nessa se arătase neprietenoasă nu însemna că era responsabilă şi pentru asta. Kimberly se opri, dezamăgită că nu putea avea satisfacţie imediată.

– O să vorbesc cu birjarul.

– Nu e aici. De ce ar mai fi aici? S-a întors de unde a venit.

Kimberly se încordă. Era prea multă aroganţă pe faţa Nessei. Ştia că mintea, şi acest lucru i se şi confirmă.

– Nu e nevoie să îl întrebi pe birjar, spuse unul dintre bărbaţi. Eşti o mincinoasă, Nessa MacGregor, şi mi-e ruşine să spun că sunt rudă cu tine. Eu te-am ajutat să descarci căruţa. Nu era nimic în neregulă cu acele obiecte, şi chiar te-am întrebat de ce nişte lucruri de calitate ca alea sunt duse în pivniţă.

Nessa se înroşi. La fel şi Kimberly. În timp ce Nessa încă se uita la acuzatorul ei, Kimberly se apropie de ea şi îi dădu o palmă. Asta o şocă pe fată, care îşi duse mâna la faţă.

– Cum îndrăzneşti...

– Ai norocul că nu am un topor la îndemână, ca să-ţi fac ce le-ai făcut tu lucrurilor mele. Ce ai făcut tu nu poate fi reparat, şi refuz să locuiesc în aceeaşi casă cu cineva atât de plin de rea-voinţă.

Îşi dădu seama imediat de greşeala făcută când spusese acel ultimatum, căci nu mai putea da înapoi, din cauza mândriei. Era însă prea târziu. Spre uşurarea ei însă, soţul ei fu de acord cu ea.

– Nici nu va trebui s-o faci, Kimber, spuse Lachlan în timp ce o luă în braţe. O să-şi facă bagajele în seara asta şi o să plece mâine-dimineaţă, pentru că nici eu nu vreau să am sub acelaşi acoperiş cu mine pe cineva atât de răzbunător. Şi, îţi jur, o să găsesc cei mai buni

meseriași ca să repar lucrurile mamei tale, iar Nessa va plăti chiar ea, cu banii pe care susține că i-a găsit.

Nessa se albi la față.

– Asta e casa mea.

– Nu mai este. Ai pierdut acest drept din cauza comportamentului tău.

– Nu e corect! Ea ar trebui să plece, nu eu! Locul ei nu e aici, al meu e!

– Fătuco, nu vezi cât rău ai făcut? spuse Lachlan cu tristețe.

Probabil dezamăgirea din tonul lui îi declanșă furia.

– Așa îmi mulțumești, după tot ce am făcut pentru tine? Și nici măcar nu m-ai întrebat cum am obținut banii. M-am vândut lui Gavin Kern, așa i-am obținut!

Nessa azvârli cu banii în el, ca și cum s-ar fi așteptat să îl doară. Gestul îl surprinse și îl înfurie, însă nu din motivul pe care l-ar fi vrut ea.

– Atunci, o să avem o altă nuntă, spuse Lachlan sec.

– Nu o să mă mărit cu el! țipă Nessa.

– Te-ai culcat cu el, o să te căsătorești cu el, Nessa, și asta ți-o spune un MacGregor.

Tânăra se făcu iar palidă. Kimberly își dădu seama că modul în care pusese Lachlan problema nu mai lăsa cale de întoarcere. Nessa fugi din încăpere. În tăcerea incomodă care urmă, cineva spuse:

– O să se ascundă, pun pariu, la cât îl urăște pe Gavin Kern.

– Bărbatul a cerut-o de nevastă de multe ori. Cel puțin, va fi fericit că acum nu îl mai poate refuza.

– Dacă o s-o poată găsi.

– Mergeți și opriți-o, ordonă Lachlan, făcându-le semn celor doi bărbați aflați cel mai aproape de ușă. Altcineva să meargă după Gavin și să-l aducă aici, pentru nunta lui. O să fie în seara asta.

Lui Kimberly îi părea rău pentru Nessa după ce auzise totul. Nu era de acord cu forțarea unei femei să se mărite cu un bărbat pe care îl ura. Dar își ținu părerea pentru ea. Până la urmă, nu-i părea *atât* de rău pentru acea fătucă.

Capitolul 49

Aproape toată lumea se simțise bine la banchetul din acea seară, cu câteva excepții, prea puține ca să strice atmosfera. Odată ce Lachlan făcu anunțul despre Winnifred, că fusese găsită și că el își recuperase moștenirea, atmosfera de sărbătoare se intensifică. Modernizarea avea și lipsurile sale. Cum marea sală fusese transformată, nu mai era nici o încăpere în castel unde să încapă destui oameni cât pentru un banchet normal, cu atât mai puțin pentru unul mare, ca cel din această seară. Așa că mâncarea fu pusă în sufragerie, iar holul și salonul deveniră zona în care se mânca, având scaune și bănci puse lângă pereți.

Nessa era, bineînțeles, una dintre excepții. Stătea pe una dintre canapele, cu brațele încrucișate, cu o expresie mohorâtă și ocazional răutăcioasă, dacă încerca să vorbească cineva cu ea. Nu mulți făceau asta însă.

Kimberly se străduí să dea impresia că se simțea bine, pentru că o lady nu își arăta tristețea în public. Dar era prea rănită ca să zâmbească. Asigurarea lui Lachlan că toate lucrurile puteau fi reparate și că aveau să arate ca noi nu ajutase. Pe de o parte, avea îndoieli că acest lucru era posibil, daunele provocate de topor fiind prea mari. Pe de altă parte, nu voia ca lucrurile ei să pară noi. Trebuiau să pară vechi, dar bine păstrate. Dar avea să aștepte să vadă ce se întâmpla. Soțul ei era hotărât să îndrepte acest rău. Dacă era posibil, el avea să supravegheze reparațiile. Acest lucru îi mai luă din durere și o făcu să țină și mai mult la el.

Gavin Kern era un bărbat fericit însă. Se părea că tot o ceruse pe Nessa în căsătorie vreme de câțiva ani. Pe Kimberly încă o deranja faptul că tânăra era forțată să se mărite cu el, până când avu ocazia să vorbească cu Gavin câteva minute. Lachlan, care stătuse lângă ea toată seara, fusese chemat să se ocupe de o neînțelegere dintre doi frați cu temperamente vulcanice. Acesta tocmai discuta cu Gavin,

așa că plecarea lui bruscă o lăsă pe Kimberly singură cu el și îi oferi ocazia de a-și satisface curiozitatea.

Gavin stătea în castelul aflat de cealaltă parte a lacului – sau, mai exact, castelul îi aparținea lui. Se născuse acolo, deci le fusese mereu vecin, deși, la treizeci și ceva de ani, era destul de în vârstă față de Lachlan și de Nessa cât să nu le fi fost tovarăș de joacă. Fusese însă primul care observase când Nessa începuse să se maturizeze și să devină o mică frumusețe. Încă era băiețoasă și nu se arăta interesată de bărbați, dar asta nu îl împiedicase să o curteze încă de atunci, fără șanse de reușită.

Kimberly află toate astea când îl întrebă:

– Nu te deranjează să te căsătorești cu o femeie care...?

– Care mă urăște? termină el întrebarea. Dar nu o face. Mereu spune că mă urăște, și obișnuiam să o cred, dar acum știu mai bine. Mereu vine la mine când are nevoie de ajutor. Mereu plânge pe umărul meu. Îmi spune despre visurile ei. Îmi spune despre dorințele ei. Mă săturasem să tot aud că îl iubește pe MacGregor, până mi-am dat seama că e mai degrabă un obicei păstrat de când era copil.

Părea un bărbat tare bun, prea drăguț pentru răzbunătoarea Nessa. Avea părul blond, puțin mai închis decât al ei, și ochi căprui blânzi. Nu era mai înalt decât Kimberly și avea trăsături plăcute – nimic extraordinar, ca Lachlan –, dar puternice și prietenoase.

– A mers departe pentru un simplu obicei, spuse Kimberly. Chiar a venit la tine...

Nu putu termina propoziția, fiind rușinată de subiect. Dar el înțelese și răspunse:

– Așa cum am spus, mereu vine la mine când are nevoie de ajutor. În cazul acesta, ar fi putut doar să ceară banii, și i i-aș fi dat. Știa asta. Dar are mândrie, și știa că nu avea să mi-i poată da înapoi, așa că s-a oferit pe ea. Ar fi trebuit să refuz, dar... Bărbatul roși. O doream de atât timp și speram... mă rugam... să se întâmple asta odată ce afla MacGregor.

– Să o oblige să se mărite cu tine?

– Da, spuse el, apoi zâmbi. Nu am nici o îndoială că și ea știa care avea să fie reacția lui. M-a refuzat de multe ori, așa că mândria nu îi permitea să accepte.

Kimberly era uimită.

– Vrei să spui că se răzgândise și voia să se mărite cu tine, dar nu putea să zică asta?

El încuviință.

– Am petrecut noaptea cu ea. Atunci, am aflat multe despre sentimentele ei, lucruri de care nici măcar ea nu era conștientă. Acum, protestează, dar doar de ochii lumii, pentru mândria ei. Nessa mea e o fătucă tare complicată.

Și răutăcioasă, și distrugătoare, și... Ei bine, Kimberly nu trebuia să o descrie în acea seară. Nessa putea să fie cât de complicată voia, atât timp cât făcea asta în castelul de peste lac, nu la Kregora. Cei doi mai vorbiră până se întoarse Lachlan. La puțin timp după, avu loc nunta, chiar acolo, în salon.

Nessa continuă să se arate supărată. Nu se îmbrăcase în ceva potrivit pentru ocazie și nu-și aranjase părul. Nu mâncase mâncarea care îi fusese oferită și refuză să răspundă la întrebările care îi fură puse în timpul ceremoniei.

Însă MacGregor fu cel care ținu ceremonia, așa că, de fiecare dată când nu primea un răspuns de la Nessa la una din întrebările puse, se uita la mulțime și spunea:

– Iar MacGregor spune că tânăra e de acord, ceea ce e destul de bine pentru mine.

Totul era puțin cam medieval pentru Kimberly, însă Nessa nu păru surprinsă că se căsătorea fără permisiunea ei. Nimeni altcineva nu era. Când ceremonia se termină, Gavin Kern scoase un sunet de bucurie, o puse pe Nessa peste umăr și plecă de acolo cu ea ca un erou.

Clanul MacGregor ovațională această manifestare îndrăzneață. Iar Nessa își găsi în sfârșit vocea ca să țipe:

– Am și eu picioare, idiotule! Pune-mă jos!

Gavin îi răspunse, cu un râset:

– Nu până nu te duc de cealaltă parte a lacului, draga mea.

– Dacă ai impresia că mariajul îți dă un avantaj... Se opri, deoarece mariajul chiar asta făcea. Dar se încăpățână. Mai vedem noi în privința asta.

Lachlan îi spuse lui Kimberly:

– Da, cred că am lăsat-o în mâini capabile.

Kimberly îi aruncă o privire.

– Mi se pare că ea nu e de acord.

Lachlan îi zâmbi.

– Nu e așa. Dacă nu l-ar suporta, ar jura să îi scoată inima. Într-o lună, o să-mi mulțumească.

– Sau o să jure că o să-ți scoată *tie* inima.

El râse și o sărută, în fața mulțimii adunate, care ovaționă din nou. Deși se simți jenată, acele zgomote o încălziră. Cel puțin, restul clanului MacGregor o accepta. Iar Nessa... Ei bine, Nessa era acum o Kern.

După o zi plină de evenimente și emoționantă, Kimberly se duse la culcare mai devreme. Lachlan se scuză ca să i se poată alătura, însă nu încercă să facă dragoste cu ea, așa cum crezuse ea că avea să se întâmple. Doar o ținu în brațe și îi șopti diverse lucruri frumoase când ea începu din nou să plângă. Majoritatea lacrimilor nu erau pentru lucrurile mamei sale. Erau pentru că nu credea că avea să poată să nu se lase afectată de faptul că Lachlan nu o iubea, mai ales acum, când știa sigur că inima ei nu mai era a ei, ci îi aparținea lui.

Capitolul 50

Peste o săptămână, își făcură apariția călăreții, cam treizeci, patruzeci. Erau greu de numărat, mai ales că toți purtau aceleași cingătoare de tartan roșu cu verde peste hainele groase. Trecură peste pod ca și cum castelul ar fi fost al lor și se aliniară în curte, în fața marelui turn, strigându-l pe MacGregor.

Lachlan le văzu sosirea din salon, cu un amestec de teamă și iritare, și își dădu seama că Nessa era responsabilă pentru apariția lor. Probabil le trimisese un mesaj când era încă supărată și, chiar dacă regretase gestul după, era prea târziu. Acum, erau acolo. Nu putea face altceva decât să iasă și să îi înfrunte, cu duritate dacă era nevoie.

Însă, când deschise ușile, o văzu pe Kimberly, care ajunsese lângă ei. Tânăra tocmai ieșea din grajd când apăruseră călăreții și își făcu loc printre ei ca să ajungă în casă, fără să știe cine erau. Lachlan prefera ca lucrurile să rămână așa pentru moment. Prin urmare, o apucă de talie și o zori să intre, închizând ușile și spunându-i să stea înăuntru.

Fiindcă o luase așa, ordonându-i fără a-i oferi explicații, nu fu de mirare că soția nu îl ascultă, la cât de curioasă era. Ușile se deschiseră din nou, și el țipă:

– Sunt Lachlan MacGregor. Ce vreți?

Un tânăr cu părul închis la culoare fusese ales drept purtător de cuvânt.

– Ni s-a spus că o ai pe sora noastră acolo. Am venit să o vedem.

– Toți sunteți frații ei? întrebă Lachlan sceptic.

– Nu, zise purtătorul de cuvânt și ridică un braț.

La acel semnal, unul dintre cai păși în față, apoi un altul, și un altul. Când terminară, erau aproape jumătate dintre ei.

Kimberly îi șopti lui Lachlan la ureche:

– Despre cine vorbesc?

– Despre tine, drăguțo, spuse Lachlan cu un oftat. Sunt din clanul MacFearson. Apoi, îi spuse celui care vorbea: O puteți vedea, dar să nu credeți că o s-o luați cu voi. Locul ei e la Kregora, lângă mine.

Tânărul încuviință scurt și descălecă. Kimberly păși din spatele lui Lachlan, cu ochii mari, uitându-se la șirul lung de călăreți. Cei care făcuseră un pas în față și descălecau erau toți bărbați tineri, care aveau cel puțin jumătate din vârsta ei, iar restul erau și mai tineri, cel mai mic având în jur de șapte ani.

Frații ei. Îi numără, fiind prea uimită ca să spună ceva. Erau șaisprezece. Șaisprezece copii. Majoritatea aveau același păr blond întunecat ca al ei și aceiași ochi verzi. Iar Kimberly văzu acum de unde își moștenise înălțimea. Nu era din partea mamei, așa cum crezuse. Cel care vorbise părea să fie cel mai mare și era aproape la fel de înalt ca Lachlan. Alți patru erau la fel de înalți ca el, cinci aproape la fel de înalți, iar cei mai mici mai aveau de crescut.

Era incredibil. Crescuse fără frați sau surori, iar acum avea prea mulți ca să îi poată număra pe degetele de la mâini. Asta era una dintre povești, și, dacă era adevărată, cine știe câte alte lucruri legate de legendarul Ian MacFearson erau reale?

– MacGregor, nu suntem cunoscuți pentru răbdare, spuse unul dintre băieții mai tineri în timp ce se adunară cu toții la intrare. O aduci?

Un alt băiat îi dădu un cot acestuia în coaste și făcu semn cu capul către Kimberly, zâmbindu-i. Se auziră niște râsete. Toți îi zâmbeau și vorbeau aproape în același timp.

– E mai mare decât tine, Ian Unu. Nu o să mai faci pe șefu' nostru prea mult timp.

– Johnny, tot o să-mi lingi ghetele dacă vreau să le am curățate, răspunse Ian Unu.

Înainte ca Johnny să îi răspundă, un alt frate spuse:

– Nu crezi că e prea micuță ca să fie o MacFearson?

– E femeie, tontule. Ele sunt mai mici.

– Mereu am vrut o soră.

– Donald are o soră, spuse confuz unul dintre băieți.

– Dar sora lui Donald nu e o MacFearson, Charles, și nu e sora ta sau a mea. Aceasta e o MacFearson, și ne aparține tuturor.

– Arată ca Ian Șase, vezi?

Ian Șase părea să fie cel mai tânăr, pentru că roși și bombăni:

– Nu e așa.

Kimberly îi zâmbi lui Ian Șase. Faptul că adăugaseră numere numelor era amuzant: îi reamintea că frații ei aveau mame diferite. Își imagină ca acele mame voiseră, mândre, să își numească fiii după tatăl lor, și asta și făcuseră, în ciuda confuziei create. Probabil numerele aveau scopul să facă totul mai clar. Se întrebă cum avea să își amintească toate numele lor, odată ce le învăța. Aveau să stea acolo destul de mult cât ea să facă un efort să-și dea seama care era care? În acel moment, voia să îl îmbrățișeze pe cel mai tânăr dintre ei. De fapt, voia să îi îmbrățișeze pe toți. Dar formau o mulțime intimidantă, cu pletele lor dezordonate, cu pumnalele prinse de picior și cu mărimea lor impresionantă, deși toți erau mai tineri decât ea. Erau o mulțime de bărbați, frați sau nu, care îi erau totuși străini.

– L-a dat gata cu zâmbetul acela, spuse surprins un băiat cu părul negru.

– Poate acum o să termine cu posomoreala.

– Asta după ce o să-i ia capu' lui Ian Unu pentru că l-a pus să aștepte, spuse Johnny.

Ian Unu roși, pentru că își uitase ordinele, și îi făcu semn cu capul unuia dintre bărbații aflați încă pe cal. Kimberly simți un fior de agitație, uitând că mai erau și alți MacFearson acolo, verișori primari sau mai îndepărtați, după cum avea să afle mai târziu. Însă, când îi cercetă cu privirea pe bărbații care încă erau pe cai, nu văzu nici unul destul de matur cât să-i fie tată.

Se relaxă, până când unul dintre tineri se întoarse și ieși pe poartă. Dacă Ian MacFearson era acolo, dincolo de ziduri... Dar de ce să-i fie teamă? Că nu avea s-o placă? Că ea n-avea să-l placă pe e? Potrivit lui Cecil, acest bărbat îi sedusese mama ca să se răzbune. Cum ar fi putut să-l placă știind asta? Și totuși, mama ei îl iubise. Cecil recunoscuse asta. Bărbatul avusese ceva decent dacă fusese iubit de Melissa.

Apoi, tânărul se întoarse, și în spatele lui apăru un bărbat masiv, a cărui statură părea și mai impresionantă datorită hainei din piele de oaie pe care o purta. Îi dădea o înfățișare sălbatică, evidențiată de părul lui blond-închis lung, cu câteva șuvițe cenușii. Trăsăturile lui erau tăioase, însă trădau o frumusețe care cucerise, probabil, la un moment dat, inima unei tinere.

Ochii lui o fixară pe Kimberly imediat ce intră pe poartă și rămaseră ațintiți asupra ei în timp ce se apropia încet. Erau verzi, ca ai ei, însă aveau o răceală, ca și cum bărbatului îi lipsea bucuria de a trăi.

Când fu destul de aproape să descalece, i se făcu loc. Kimberly se apropiase de Lachlan, care își pusese protector brațul în jurul ei. Nu era pregătită pentru asta, chiar nu era.

În fața ei stătea legendarul Ian MacFearson, coșmarul copiilor mici, tatăl ei. Reuși să respire când văzu prudența de pe chipul lui. Bărbatul era la fel de agitat ca ea, la fel de nesigur, iar acest lucru o cuceri.

Kimberly zâmbi.

– Bună, tată.

Capitolul 51

Kimberly îi dădu lui Ian un pahar cu vin cald, după care i se alătură pe canapeaua din camera de zi. Probabil urma să aibă vânătăi de la îmbrățișarea pe care i-o oferise bărbatul afară. Ian plânsese. Încă era șocată de acest lucru. Nici nu ar fi observat, așa strânsă în îmbrățișarea lui, dacă unul dintre frații ei nu ar fi spus asta.

Lachlan se ocupase de aranjamentele de dormit pentru atâția musafiri, pentru ca ea să poată petrece timpul cu tatăl ei. Nu era sigură că era o idee prea bună, căci nu se simțeau în largul lor unul cu altul. Dar avea atâtea întrebări pentru el.

– Cum ai aflat că sunt aici? întrebă ea.

– Am primit o scrisoare de la Cecil Richards săptămâna asta. Inițial, am crezut că e o glumă proastă. Mi-a spus că soția lui a murit. Bărbatul închise ochii, încă afectat de acea veste, dar continuă: A zis că nu mai are nici un motiv să mai susțină că bastardul Melissei e copilul lui.

– Asta nu e adevărat. Sau nu e o decizie pe care a luat-o voluntar. Mama a murit acum mai bine de un an, dar el mi-a spus abia acum câteva săptămâni că nu el e tatăl meu, ci tu ești. Și nu avusese de gând să-mi spună, dar i-a scăpat. Presupun că s-a gândit că o să te caut, așa că a vrut să fie primul care îți spune.

– Încă nu mă pot împăca deloc cu gândul că ea nu mai e, spuse el încet. Am renunțat la orice speranță că ar putea fi a mea acum câțiva ani, m-am obișnuit cu gândul că nu o s-o mai văd, dar mereu am iubit-o. Niciodată nu mi-am imaginat că o să moară... Se emoționă și îi luă o clipă până să adauge: Îmi pare rău, fătuco, încă nu am acceptat moartea ei.

– Înțeleg, dar sunt confuză. Cecil a spus că ai iubit-o pe Ellie și că ai sedus-o pe mama doar ca să te răzbuni pe el.

Bărbatul se înfurie la auzul acelor cuvinte.

– Nemernicul! S-a pus pe mințit ca să-și ascundă propriile defecte? Dacă era cineva care voia să se răzbune, era el ăla.

– Atunci, ce s-a întâmplat cu adevărat?

– El a iubit-o pe Eleanor, dar nu vedea ce oportunistă era. Pentru ea, el era o partidă bună, așa că acceptase să se mărite cu el. Îi voia averea și poziția de soție de conte – sau cel puțin asta credea că voia. Adevărul e că nu putea să-l suporte, și, chiar înainte de nuntă, s-a hotărât că nu poate trăi cu el și că banii nu meritau un asemenea sacrificiu.

– Și i-a spus, a anulat nunta?

– Nu. El îi dăduse prea multe cadouri scumpe, pe care voia să le păstreze. Știa că avea să i le ceară înapoi, pe bună dreptate, dacă nu se căsătorea cu el. Dar numai eu mi-am dat seama de asta. Atunci, ea a plâns și m-a implorat s-o ascund în Scoția. Mi-a spus că se certaseră și că avea s-o bată dacă o găsea. Știam că Cecil are un temperament imprevizibil. Mă gândeam că era posibil ca ea să spună adevărul. Dar am fost un fraier că am crezut-o.

– Nu se certaseră?

– Nu, era doar invenția ei ca să mă facă să o ajut. Chiar a recunoscut asta după ce am trecut granița și a râs de mine pentru că o crezusem. Ar fi trebuit să o las să plece și să-i spun lui Cecil adevărul, să îl las să o caute dacă încă o voia. Dar eram destul de furios cât să o duc înapoi să îl înfrunte. Asta a fost a doua greșeală a mea.

– De ce?

– Pentru că ea a refuzat să se întoarcă și, când am insistat, a râs și a fugit. Nu am avut destul timp să mă hotărăsc dacă să o urmăresc sau nu, că am auzit-o țipând. Era moartă când am ajuns la ea, iar calul ei avea piciorul rupt. Mi-e rușine să spun că m-a durut mai mult faptul că a trebuit să curm suferința calului decât m-a afectat moartea ei.

– Dar Cecil crede că și tu o iubeai și că ai încercat să i-o furi. Cel puțin, asta mi-a spus mie. De ce ar crede asta?

– Pentru că nu m-a lăsat sufletul să-i spun că Eleanor fugea de el. L-ar fi distrus, și am vrut să-l cruț. Așa că i-am spus că și eu o iubeam și că fusesem destul de beat cât să cred că o puteam lua cu mine și că ea avea să stea. M-am gândit că ar fi mai bine să mă urască pe mine decât să afle ce simțea ea cu adevărat în privința lui.

– Cred că asta a fost a treia ta greșeală. De atunci, îi urăște pe scoțieni și a devenit un bărbat rece și nesuferit.

– Mă bucur să aud asta.

Replica lui o surprinse.

– Îl urăști la fel de mult pe cât te urăște el? Atunci, de ce ai încercat să ascunzi trădarea lui Eleanor?

– Asta s-a întâmplat înainte ca el să se răzbune pe mine, când încă eram prietenul lui și mă simțeam vinovat pentru tot ce se întâmplase.

Kimberly se încruntă.

– La partea asta, sunt confuză. Cecil susține că tu ești cel care s-a răzbunat pe el. Ai sedus-o pe mama?

– Nu, am iubit-o pe mama ta. Mereu am iubit-o pe Mellie, dar nu am crezut nici o clipă că o să am vreo șansă cu ea. Ea era bogată, și știam că părinții ei voiau ca ea să se mărite cu cineva cu titlu. Familia mea nu era săracă, dar nici nu făceam parte din clasa lor socială. Când am aflat însă că și ea simțea la fel pentru mine, am fost cel mai fericit om din lume.

– Asta era înainte de-a se căsători ea cu Cecil?

– Da, și înainte ca el s-o ceară. Voiam să fugim. Ne-am ținut sentimentele secrete, pentru că părinții ei nu ar fi fost de acord. Însă Cecil își dăduse seama că eram interesat de ea. Eram prea fericit ca să nu observe asta.

– Așa că a încercat să ți-o fure?

– Nu doar a încercat, a și reușit. Iar eu eram prea orb ca să pricep ce se întâmpla, spuse Ian.

– Dar cum?

– A venit la mine într-o zi, mi-a spus că înțelegea ce se întâmplase cu mine și Eleanor, că era imposibil să îi reziste careva și că mă ierta.

Ochii lui Kimberly se măriră, plini de neîncredere.

– Cecil a spus că te ierta?

– Era o minciună, dar nu știam asta atunci. A spus că prezența mea îi reamintea prea mult de ce se întâmplase și m-a rugat să plec o perioadă, să-i dau ocazia să treacă peste. Nu l-am putut refuza, la cât de vinovat mă simțeam pentru că îl mințisem. Ar fi trebuit să-i spun adevărul atunci, o altă greșeală din partea mea, deși nu cred că m-ar mai fi crezut. Poate i-ar fi schimbat însă planurile.

– Deci ai plecat?

– Da, am fost de acord să fac asta pentru o perioadă scurtă de timp.

– De ce nu ai luat-o pe mama cu tine atunci? Oricum, plănuiați să fugiți.

– Atunci, era în Londra, unde mama ei organizase o petrecere aniversară. M-am dus acolo după ea, însă, de fiecare dată când o căutam, fie era ieșită, fie nu se simțea bine. Chiar și așa, nu am bănuit că era ceva în neregulă. Mă întorceam la casa lor în fiecare zi, și de fiecare dată eram refuzat.

– Vrei să spui că nu voia să te vadă?

– Nu, ea nu știa că eram acolo. Nu i se spunea. I s-a zis însă că tatăl ei a aflat de noi și m-a plătit să dispar. Cum tatăl ei a fost cel care i-a spus asta, l-a crezut, a crezut că am renunțat la ea pentru bani și a fost devastată. Nu știam ce îi spusese Cecil tatălui ei, dar clar mințise. Bărbatul a fost de acord că Cecil trebuia să se căsătorească imediat cu Mellie. Iar ea era prea rănită ca să îi mai pese.

– Dumnezeule, propriul ei tată...

– Nu da vina pe el. Bărbatul a crezut, probabil, că o protejează de mine. Cine știe ce îi spusese Cecil, dar ne-a manipulat pe toți cu minciunile lui, ca să o aibă pe femeia pe care o iubeam. Nici măcar nu o voia pentru el. Voia doar să se asigure că nu avea să fie a mea.

Kimberly clătină cu tristețe din cap.

– Deci s-au căsătorit în Londra, înainte ca tu să poți vorbi cu ea și să îi spui adevărul?

– Nu, s-au căsătorit imediat ce s-a întors ea la țară, dar a trecut încă o săptămână până mi-am dat seama că ea nici măcar nu mai era în Londra. Atunci, eram deja prea disperat să o văd ca să mai stau departe de dragul lui Cecil, așa că m-am întors în Northumberland. Un vecin mi-a spus că Mellie se căsătorise cu câteva zile înainte să ajung eu.

– De ce nu ai luat-o cu tine? îl întrebă Kimberly, aproape furioasă. De ce ai lăsat-o acolo, să se simtă mizerabil cu el?

– Crezi că n-am încercat? Am simțit că mor când mi-a zis că nu poate să vină cu mine, pentru că era căsătorită.

– Chiar dacă știa că amândoi fuseserăți păcăliți?

– Da, nu putea trece peste principiile ei. Treaba fusese făcută. Jurămintele spuneau „la bine și la rău". Deși încă mă iubea, nu avea de gând să le încalce.

Kimberly se rezemă de canapea. Își aminti câteva lucruri din copilărie, pe care le uitase. Mama ei nu stătea niciodată în cameră când bunicii veneau în vizită și nici măcar nu vorbea cu ei. Nu mersese nici la înmormântarea lor, după ce muriseră împreună într-un accident de trăsură.

– Dacă te ajută cu ceva, nu cred că și-a iertat vreodată părinții. Eram prea mică atunci ca să mă întreb de ce nu vorbea cu ei când veneau în vizită.

Bărbatul o strânse de mână.

– Nimic nu poate schimba tragedia a trei vieți trăite greșit, scumpete.

– Nu, presupun că nu. Oftă. Iar ea nici măcar nu ți-a spus despre mine?

– Nu cred că știa când am vorbit ultima oară.

Tânăra roși ușor. Era dificil să se gândească la mama ei făcând dragoste cu acest bărbat, în timp ce era căsătorită cu altcineva. Dar cei doi plănuiseră să se căsătorească, să-și trăiască viața împreună. Era mai mult decât putea spune despre ea și Lachlan. Ei însă ajunseseră să se căsătorească, însă cei doi care ar fi trebuit s-o facă nu reușiseră, din cauza manipulării celor din jur.

– Știu că te-ai întors în Ținuturile Înalte, dar nu te-ai mai dus niciodată acolo?

– Nu, nici măcar o dată. Știam că, dacă o vedeam, aveam să o răpesc împotriva voinței sale și că m-ar urî pentru asta. Iar dacă îl revedeam pe Cecil, ei bine... m-am gândit la crimă mai bine de un an. Așa că m-am înecat în whisky și femei, și... Ridică din umeri. Ai întâlnit rezultatele exceselor mele.

Spuse acest lucru cu detașare, fără pic de jenă. Avea șaisprezece bastarzi. Mă rog, șaptesprezece, dacă o lua în calcul și pe ea. Și se părea că se purta bine cu ei și se ocupa de creșterea lor, pentru că toți stăteau cu el. Acum, dacă ar putea să își scoată din minte povestea aia care susținea că se distrau încercând să se omoare între ei...

Kimberly zâmbi.

– Da, ai niște fii aparte.

– Și nici măcar un nepot, mormăi el.

– Ei bine, nici unul nu e căsătorit încă, nu?

El ridică dintr-o sprânceană, ca și când ar fi întrebat ce treabă avea asta, căci, în cazul lui, clar nu fusese o necesitate. Se întrebă dacă și mamele fiilor lui locuiau cu el, dar nu avea de gând să îl întrebe.

– Să înțeleg că ți-ai dori nepoți?

– Da, copiii sunt o plăcere de avut în preajmă la vârsta mea, dar fătuca de care îmi place acum nu poate avea copii. Tu nu te-ai pus pe făcut copii?

Obrajii lui Kimberly luară foc.

– Nu, abia m-am căsătorit, spuse ea.

– Ești fericită cu MacGregor?

– Nu mă iubește, dar ne e bine împreună.

De ce spusese asta? El o privi încruntat

– Atunci, de ce te-ai căsătorit cu el, fătuco?

O întrebare logică, iar roșeața din obraji fu un răspuns grăitor. Din fericire, Lachlan intră în cameră chiar în acel moment.

– Deci nu o iubești pe fata mea, Lachlan MacGregor? întrebă Ian brusc.

Fața lui Kimberly luă foc. Nu îi venea să creadă că Ian chiar spusese asta, deși tocmai discutaseră despre acest subiect. Lachlan intrase zâmbind, însă acum zâmbetul îi dispăruse.

– Bineînțeles că o iubesc. Cine spune că nu?

– Ea.

Ochii lui verzi o fixară, plini de surprindere, apoi de dezamăgire. Oftă. Apoi, se aplecă și o luă pe un umăr.

Între șocul ei și râsul tatălui său, Lachlan spuse:

– Ian, te rog să ne scuzi, trebuie să îi explic câteva lucruri fiicei tale. Cum ar fi diferența între a te culca cu o femeie și a face dragoste cu ea. Se pare că nu știe diferența.

– Nu i-ai spus asta tatălui meu, strigă Kimberly. *Nu* i-ai spus asta.

Lachlan o dusese în camera alăturată, în dormitorul lor, și o lăsă pe pat. Acum, stătea deasupra ei și era foarte serios, însă Kimberly era prea rușinată ca să îi pese.

– Am auzit chiar eu cuvintele. Le-a auzit și el. Poate ești singura care nu m-a auzit când le-am spus?

– Cum ai putut?

– Tatăl tău e un bărbat desfrânat, Kimber. Dovada e timpul pe care l-am petrecut căutând locuri unde să doarmă odraslele lui. Doar tu ai fost jenată de ce am spus, și ar trebui să fii, pentru că, dacă spui că nu m-ai auzit niciodată zicând că te iubesc, o să te...

– Nu ai spus. Nici măcar o dată, așa că te provoc să-mi demonstrezi că greșesc.

– În ziua când am ajuns aici, i-am spus Nessei, și știu că m-ai auzit. Dar asta nu contează. Cum de nu ți-ai dat seama că te iubesc, drăguțo, când, de fiecare dată când mă uit la tine sau te ating, mai ales când fac dragoste cu tine, îți spun cât de mult te iubesc?

Ea deschise gura ca să nege din nou, dar o închise când pricepu înțelesul vorbelor lui. În acel moment, nu mai conta pentru ea când și cum îi spusese asta înainte, pentru că tocmai i-o zisese acum.

– Mă iubești?

Lachlan o privi, exasperat că păruse atât de surprinsă.

– Încă vrei bătaia aia, nu?

Ea zâmbi și își petrecu brațele în jurul gâtului său.

– Nu, dar aș vrea o bucată din dragostea aia despre care vorbeai, care se pare că îmi spune lucruri pe care sunt prea grea de cap să le pricep.

El zâmbi.

– E sângele englezesc din tine, fără doar și poate. Din fericire, eu nu sunt la fel de greu de cap. Am știut acum mult timp că o să mă iubești pentru totdeauna.

– *Totdeauna* înseamnă o perioadă foarte lungă, Lachlan. Poți să te mulțumești cu cincizeci de ani?

– Nu, draga mea. Cu tine, vreau pentru totdeauna.

Capitolul 52

– Dumnezeule, chiar e medieval. Uită-te la asta, Megan.

Megan se uită pe geamul trăsurii, după care se aplecă spre soțul ei.

– Arată ca un castel. La ce te așteptai, cu un nume precum „castelul Kregora"?

– Doar pentru că are cuvântul castel în nume nu înseamnă neapărat că...

– Dar, de obicei, înseamnă.

– Dacă trebuie să fac baie într-o cadă de lemn, plec.

Megan râse.

– Poți să nu te mai plângi, te rog? Am așteptat cu nerăbdare vizita asta la Kimberly. Nu o s-o strici fiind îmbufnat tot timpul, nu?

– E posibil s-o fac.

– Foarte bine, fii încăpățânat. Atunci, poate îi spun lui Lachlan că perechea de cai pe care am adus-o pentru botezul Melissei a fost ideea ta.

– Nesuferito!

Megan îi zâmbi dulce. După o clipă, Devlin râse și se aplecă să îi dea un sărut scurt. Cel puțin, asta fu intenția lui. Dar când trăsura trase în fața castelului, ei încă se sărutau. Lachlan fu cel care deschise ușa trăsurii.

– Putem să ne plimbăm pe lângă lac dacă nu sunteți pregătiți să puneți punct călătoriei, spuse el râzând.

Ducele și ducesa de Wrothston se despărțiră, iar Megan roși, în timp ce Devlin se încruntă.

– Poate cu altă ocazie, MacGregor. Acum, vrem să vedem relicva asta căruia îi spui casă.

– O să vă fac un tur imediat ce vă acomodați. A tot fost în reparații anul acesta și așteaptă să fie prezentat.

Megan îl privi curioasă, iar Devlin spuse:

– Cred că se referă la castel, draga mea.

– Bineînțeles. Știam asta. Puteți să faceți ce vreți, eu pe Kimberly și pe fiica ei vreau să le văd. Doar arată-mi în ce direcție să o iau, Lachlan.

– Fetele mele sunt acum în salon, cu familia lui Kimber. A venit din nou în vizită, pentru botez.

– Cecil e aici? întrebă Devlin. Acum, știu sigur că nu o să stau prea mult.

Megan îl lovi cu cotul și spuse exasperată:

– Cred că se referă la clanul MacFearson. Puteam să jur că ți-am zis despre ei.

– A, da, probabil am uitat.

Lachlan râse.

– După ce o să-i întâlnești, asta nu o să se repete.

Avea să descopere că scoțianul nu exagerase. Clanul MacFearson era fascinant. Cum toți erau în aceeași cameră, nu treceau cinci minute fără să se certe și să fie la un pas de bătaie. Kimberly însă avea un efect incredibil asupra fraților ei. Nu trebuia decât să le atragă atenția, și, cu o simplă privire, aceștia roșeau și se linișteau.

Toți aveau grijă de bebelușul lui Kimberly, care fusese numit după mama ei. Kimberly îi scrisese lui Megan câte ceva despre tragica poveste și că această Melissa urma să aibă parte de toată fericirea care îi fusese negată bunicii ei. Megan nu se îndoia de acest lucru. Micuța avea șaisprezece unchi. Urma să fie răsfățată.

– Nu-mi place să subliniez că ți-am spus eu, îi șopti Megan lui Devlin, arătând spre Kimberly, care îi zâmbea lui Lachlan, dar ai mai văzut o femeie mai fericită?

– Poate pe tine?

Megan păru să se gândească înainte de a răspunde:

– Da, presupun că eu sunt excepția.

– Presupui?

– Nu pot să te las să crezi că nu mai trebuie să lucrezi pentru asta. E nevoie de mult ca să mă faci fericită.

– Serios? îi mârâi el în ureche.

Ea zâmbi.

– Dar tu reușești s-o faci, chiar reușești.

– Ți-am spus că nu o să fie atât de rău, îi zise Kimberly lui Lachlan când se băgă în pat lângă el. Recunoaște. Tu și Devlin chiar v-ați simțit bine azi.

El o trase aproape, cum făcea în fiecare noapte, și aștepta ca ea să se așeze pe umărul lui. De obicei, vorbeau înainte de-a se culca – sau de a face alte lucruri. Devenise ritualul lor, pe care amândoi îl savurau.

– Presupun că nu e așa rău când e mai relaxat, spuse Lachlan. Trebuie să fie ceva plăcut la el, de îl iubește Megan așa mult.

Kimberly se încordă, dorindu-și ca el să nu fi pomenit despre Megan. Însă dorise să deschidă subiectul de mult timp, dar nu apucase.

– Ce e? întrebă Lachlan.

Ea zâmbi. Scoțianul îi simțea schimbările de dispoziție. Îi plăcea asta la el.

– Mă întrebam... Știu că mă iubești...

El o trase aproape de piept, pentru o îmbrățișare.

– Cu tot sufletul, draga mea.

– Dar mai ai sentimente pentru ducesă?

El tăcu atât de mult, că, în cele din urmă, Kimberly îndrăzni să-i arunce o privire. Și îl văzu râzând.

– Kimber, uneori ești tare bleguță. Doar nu ți-ai făcut griji din cauza asta, nu?

– Nu, dar obișnuiam să-mi fac.

El clătină din cap.

– Drăguțo, chiar și când îi spuneam frumoasei Megan că o iubesc, tot la tine mă gândeam. Îmi furaseși inima. Ea a spus-o cel mai bine. Ce am simțit pentru ea nu a fost real. Nici măcar nu o cunoșteam. Și avea dreptate. Am fost doar fascinat de frumusețea ei. Însă tu, pe de altă parte, mă zăpăcești complet, și te iubesc atât de mult. O să recunoști acum?

– Ce anume?

– Că o să mă iubești pentru totdeauna? Vreau mai mult decât o singură viață cu tine, drăguțo. Eternitatea s-ar putea să nu ne ajungă.

Ea zâmbi auzind fantezia lui.

– Cu o singură condiție...

– Nu, necondiționat.

Ea îl privi, după care spuse:

– Foarte bine, dar...

– Fără „dar", drăguțo.

– *Dar*... trebuie să-mi promiți că o să te pot găsi în acest totdeauna al tău. Dacă trebuie să trăiesc fie și doar o viață fără tine...

– Niciodată, Kimber, spuse el. Mereu o să fii alături de mine și eu alături de tine. Și asta ți-o spune un MacGregor.

Ea râse. Asta însemna, desigur, că putea fi convinsă că așa avea să se întâmple.

În aceeaşi colecţie
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger şi demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste şi abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracţie scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocenţă pierdută*

Stephanie Laurens, *Peţitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între raţiune şi scandal*

Kelly Bowen, *Tu eşti contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitaţie la seducţie*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparenţe înşelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din braţele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducţie la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri şi scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de raţiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete şi tentaţii*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretenţiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopţii*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

vor apărea:

Jane Austen, *Raţiune şi simţire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*